

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHARLES BUKOWSKI

Kahramanın Yokluğu

parantez

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

CHARLES BUKOWSKI

Kahramanın Yokluğu

İzahı güç. Aşk kötü bir sözcük fakat sözün tam anlamıyla, âşıktık. Bir kadınla sevişmeden onu gerçekten tanımanın mümkün olmadığından hiç kuşum yok. Ve ne kadar çok sevişirseniz birbirinizi o kadar iyi tanırırsınız. Ve iş görmeye devam ediyorsa, bunun adı aşktır. İş görmez olduğunda da, başkalarından farkınız kalmamıştır. Seksin aşk olduğunu söylemiyorum; nefret de olabilir. Fakat seks iyi ise, diğer şeyler girer devreye –elbisesinin rengi, kolundaki ben, çeşitli bağılıklar ve kopukluklar; anılar, kahkahalar ve acılar.

Çeviri: Avi Pardo

ISBN: 975-975-281-067-9

Charles Bukowski
Kahramanın Yokluğu

Kahramanın Yokluğu

Parantez Gazetecilik ve Yayıncılık Ltd.

Asmalı Mescid Mah. Tünel Meydanı, Tünel Geçiti İş Hanı, C Blok, Kat 4 D. 424,
Beyoğlu - İSTANBUL

Tel/ Fax: (0212) 252 65 16 E Posta: parantez@yahoo.com

www.parantez.net

Yayıncı Sertifika No. 10858

Beşinci Baskı: Aralık 2018

Yayın Yönetmeni: Metin Celâl

Çeviri: Avi Pardo

Kapak Düzeni: Nevruz Kıran Öksüz

Baskı: Umut Matbaacılık ve Kağıtçılık Ltd. Fatih cad. Yüksek sok. No.11, Başak
Han, Merter, İstanbul (0212 637 04 11), Sertifika No. 22826

Kitabın Orjinal Adı: "Absence of the Hero"

Copyright: © 2010 by The estate of Charles Bukowski. All rights reserved. This book
is published by the arrangements of with Ecco, an imprint of Harper Collins Publishers
Inc. (ONK Agency Ltd.).

Türkçe Yayın Hakları: © Parantez

ISBN 978 - 975 - 281 -067 - 9

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Charles Bukowski
Kahramanın Yokluğu

Çeviri: Avi Pardo

parantez

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MANTIĞIN ARDINDAKİ MANTIK

Kendini biraz... biraz... farklı hissediyordu sahada Chelaski (Orta saha, 0.285 ortalama, vuruşu sayısı-246, isabetli vuruş-70). Bazı günler farklı hissederdin kendini. Hiçbir şey yerli yerinde değildir sanki. Şimdi de öyleydi. Güneş bile biraz hastalıklı görünüyordu, çitlerin yeşili fazla yeşil, güneş fazla yüksek, eldivenlerinin derisi fazla... derimsi.

Birkaç adım atıp yumruğunu eldivenine indirdi, her şeyi sarsmak istercesine. Başını mı ağrıyordu yoksa? Bağarmaya ya da yapılmayacak bir şey yapmaya meyilli hissediyordu kendini.

Chelaski biraz korkuyordu ve dönüp Donovan'a (sol açık. 0.296 ortalama, vuruş sayısı-230, isabetli vuruş-68) baktı, fakat Donovan gayet rahat görünüyordu. Donovan'ı dikkatle inceleyip ondan güç almaya çalıştı. Donovan'ın yüzü çok kahverengiydi ve Chelaski'nin o güne dek fark etmediği bir göbeği vardı. Ne kadar çirkin, kendinin farkında olmayan bir göbek.

Donovan'ın bacakları bile kalın görünüyordu, kütük gibi. Chelaski kendini daha da kötü hissetti ve önüne baktı tekrar.

Sorun neydi?

Vurucu topa çaktı ve top dış sahaya, Donovan'a doğru havalandı. Donovan öne doğru birkaç adım attı, kollarını rahatça kaldırıp topu tuttu. Chelaski topun güneşin ve gökyüzünün içinde çizdiği uzun ve ağır yayı izlemişti. Yeterince hoş fakat anlamsız görünmüştü, hiçbir şeyle bağlantısı yokmuş gibi. Bir sonraki vurucu Chelaski'nin müdahalesini gerektirmeyen tek kalelik bir iç saha vuruşu yaptı. Vurucunun biri oyun dışı kalmıştı, biri kaledeydi. Kaçınıcı vuruş sırasındaydılar? Skora bakmak için döndü ve seyircileri gördü. Gözleri onlara odaklanmadı. Hareket, kumaş ve ses parçalarından ibarettiler.

Neydi beklentileri?

Soru bir kez daha dolandı zihninde: Neydi beklentileri?

Birden dehşete kapıldı, nedenini bilmeksizin. Bir kez daha seyircilere baktı ve herkesi gördü, her şeyi, hep birlikte ve ayrı ayrı. Gözlükler, kravatlar; etek giymiş kadınlar, pantolon giymiş adamlar; dudak boyası... dudaklardan sarkan şeylerin ucunda ateşler... sigaralar. Ve tuhaf bir anlayışla hep birlikte duruyorlardı öylece.

Ardından geldi... bir dış saha vuruşu... ona doğru. Kolay bir top. Kaygılıydı. Topa öyle bir yoğunlaştı ki top havada asılı kaldı sanki. Havada asılı kaldı ve seyirciler haykırdı ve gök maviydi. Donovan gözlerini ona dikmişti, Donovan'ın gözleri seyrediyordu. Donovan ona karşı mıydı? Neydi Donovan'ın aslında istediği?

Top eldivenine doğru geldi. Eldivenin içine girdi ve Chelaski tuşun güçlü baskısını ve o hoş itişini hissetti. Topu ikinci kaleye fırlatıp birinci kaledeki rakip oyuncunun yerini terk etmesini engelledi. İyi bir atıştı ve Chelaski hayret etti; top oraya gitmesi gerektiği için gitmişti sanki. Korkusu biraz azaldı; işi kıvrıracaktı.

Bir sonraki vurucu birinci kaleye kısa bir vuruş yaparak oyun dışı kaldı ve Chelaski yedek kulübesine doğru o uzun koşuya başladı. İyi bir duyguydu koşmak. Rakip oyuncuların birkaçının önünden geçti, ona bakmadılar ama. Bu canını biraz sıktı ve Donovan'ın kalın ensesinin ardından yedek kulübesine doğru koşarken hissettiği iç sıkıntısı küçük bir düğme gibi asılı kaldı içinde. Yedek kulübesine vardığında kendini çıplakmış gibi hissetti bir şekilde, ya da leke-

li, ya da öyle bir şey. Her şey yolunda gidiyormuş gibi görünmeye çalışarak Hull'ın yanına gidip ona yukarıdan gülümsedi.

"Seni öpmemi ister misin? Unutmanı sağlayabilirim," dedi Hull'a.

Hull'un vuruş ortalaması 0.189'du ve kolejli çocuk Jamison onu kesmişti. Hull başını kaldırıp Chelaski'ye baktı. Bomboş bir bakış. Yanıt vermedi Hull. Kalkıp su fıskiyesine yürüdü. Chelaski hızla parmaklığa gitti, sırtını yedek kulübesine döndü.

Corpenson tek kalelik bir vuruş yaptı. Donovan iki kalelik bir vuruş yaptı ve hafif bir koşuyla birinci kalenin yolunu tuttu; bacaklarını kaldırarak, çorapları belirgin, rengârenk.

Chelaski vuruş yerine yürüdü. Hakem, tutucu, atıcı, kaleciler, seyirci, hepsi oradaydı. Her şey bekliyordu, her şey bekliyordu. Dışarıda adamın teki banka soyuyordu belki, fakat orası farklıydı; oturmuş, beklendiği gibi... dışarıyı öyle değildi oysa: Tramvay, soygun. Orası farklıydı; yakalanmış, zorlayıcı.

Sopayı salladı ve ilk topu ıskaladı. Seyirci haykırdı. Tutucu bir şeyler bağırıp topu atıcıya geri fırlattı. Bir kuş sekti havada, bir aşağı bir yukarı, bir yerlere doğru, çok hızlı. Chelaski tükürdü ve yerdeki ize baktı. Toprak çok kuruydu. Iska bir.

Bir sonraki atış dış taraftan geldi, tam sevdiği gibi. Sopayı hızla salladı ve seyirciden bir uğultu yükseldi. Uzun bir vuruştur, orta saha oyuncusunun başının üzerinden geçti. Taraftarların tezahüratı her zamankinden daha yüksekti sanki; Chelaski'nin sezon boyunca duyduğundan daha yüksek. Sonra Jamison ona bağırırmaya başladı.

"Koş! Koş! Koş!" diye bağırıyordu.

Chelaski döndü ve Jamison'a baktı. Fal taşı gibi açılmış gözleri iki deli alev gibi yanıp söndüler. Yüzü kasılmış, dudakları dışa doğru dönük. Chelaski özellikle boynundaki kalın damarları fark etti.

"Koş! Koş! Koş!" diye bağırıyordu.

Bir minder uçtu tribünden. Sonra bir tane daha. Seyircinin uğultusu o kadar yüksekti ki Jamison'ı duyamaz olmuştu. Muhtemelen aynı kuş geri uçtu, bir aşağı bir yukarı, fakat daha hızlı. Orta saha oyuncusu topu tutmuştu. Gürültü dayanılmazdı neredeyse. Minder-

lerden biri Chelaski'ye isabet etti ve Chelaski seyirciye bakmak için döndü. Bunun gören seyirciler bir aşağı bir yukarı sıçramaya, kollarını sallamaya başladılar. Minder, şapka, şişe, ne varsa yağmaya başladı. Chelaski'nin gözü bir an için yeşil etekli bir kıza takıldı. Kızın yüzünü seçemiyordu, bluzunu ve paltosunu da. Yeşil eteğini gördü sadece, yeşil eteğindeki gölgemsi ve aniden sıçrayan pliyi. Sonra bir minder daha isabet etti. Canı yandı ve minderin isabet ettiği yerden bir sıcaklık yayıldı. Bir an için öfkелendi.

Orta saha oyuncusu topu ikinci kaleciye fırlattı, ikinci kaleci de birinci kaleciye fırlatıp Chelanski'yi oyun dışı bıraktı. Kulakları sağır edici volkanik bir gürültü koptu. Jamison, Chelaski'yi kolundan çekip vuruş yerinden uzaklaştırdı. Jamison'ın yüzünü fark etti Chelaski, kırmızı-beyaz lekelerle kaplıydı, birkaç tabaka deri eklenmiş-çesine yoğun.

Chelaski yedek kulübesine yürüdü. Takımı sahaya yayılıyordu, dış sahada onun yerini Hull almıştı.

Soğuktu yedek kulübesi, karanlık. Kenarından havlu sarkan su kovağını gördü. Kulübeye girdi. Birinin sinirli bir biçimde ellerini hareket ettirdiğini gördü, bir diğeri bacak bacak üstüne attı.

Chelaski menajerin önüne dikildi, Hastings. Bakmıyordu Hastings'e; gömleğinin V biçimindeki yakasını görüyordu sadece.

Sonra başını kaldırdı. Hastings'in bir şeyler söylemeye çalıştığını fakat söyleyemediğini fark etti.

Chelaski hızla döndü ve soyunma odasına doğru koşmaya başladı. Soyunma odasına vardığında bir an için durup yeşil dolaplara baktı.

Dışarıda seyirci bağırmaaya devam ederken birkaç spor muhabiri nesi olduğunu sormak üzere Chelaski'ye doğru geliyorlardı.

AŞK, AŞK, AŞK

Babamın yıkandığını duyabiliyorum. Su fışkırtıyor, dirseklerini küvetin kenarına çarpıyor.

"Dişlerimi bütün gün çıkarmadığımı fark ettin mi, Anne?"

"Hayır, fark etmedim."

"Kendi dişlerim gibi. Sanki bütün hayatım boyunca ağzımdaymışlar gibi."

"Yakında fındık fıstık falan yiyebileceksin."

"Fındık. Ha!"

Babam evin araba girişine yürüyor, duruyor, eğiliyor ve hâlâ evden çıkmamış olan anneme sesleniyor:

"Bu havuç canlı hâlâ."

"Biliyorum. Baksana, nedir o... gömleğinin kolunda..."

"Ne?"

"Bak, gömleğinin kolu yırtılmış. Koltuk altı. Koltuk altına bak..."

Yatağında bir not buluyorum. Bir zarfın arkasına yazılmış, babamın kalın el yazısıyla.

Yarım şişe viski	2.00
Bütün bir şişe viski	3.65
Yarım şişe cin	1.90
İki şişe zencefil gazozu	0.30
Çamaşır ve Temizlik	3.25
İç çamaşırı	4.00
Bir adet frak gömleği	4.00
Oda ve Yatak	10.00
	33.35

Babam holde yürüyor. Ayağında yere çarptığında ses çıkaran deri terlikler var. Banyoya giriyor. "Tanrım, nedir yerdeki bu sular? Sen mi sıçrattın yere suyu?" diye soruyor anneme.

"Ne suyu?"

Babam kapıyı açıp odama giriyor. "Sen mi sıçrattın yere suyu?"

"Evet," diyorum. "Avuçlarımı bitiştirip ortalığa saçtım."

Babam bağırmaya başlıyor.

Kardeşim George savaş deneyimlerini anlatıyor. "Paraşüt alarımını çaldılar ve içimden, Tanrım, Japonlar geliyor, diye geçirdim. 45'liğimi ve dom dom kurşunlarımı aldım, bir şişe Stateside kaptım ve tamam, hazırım, diye düşündüm. Tarlaya inip C-47'e atladığım gibi siktir olup gideceğim oradan..."

Kardeşim George bütün gece ortadan kayboldu ve sabahleyin beni aradı: "Chuck. Chuck. Kesik içindeyim. Gözümün üzerinde büyük bir yara var. Gözümün teki morardı. Üstüm başım kan içinde. Ceketim berbat oldu. Ağzının içi toplu iğne batırdığı için yara içinde olan adamın tekiyle sarhoş oldum. Acının tamamen bir deneyim meselesi olduğunu söyledi. Sonra film koptu, gerisini hatırlamıyorum. Hollywood'dayım. Bugün günlerden ne?"

Hepimiz akşam yemeğine oturmuşuz, George hariç. Annemin üzerinde kocaman sabahlığı var. Ağzına bir patates sokuyor.

"Chucky, avurtların çökmüş. Avurtlarını öyle bir şişireceğim ki çenenin üzerine sarkacaklar. Üzülüyorum şu halini gördükçe. Profilin o kadar güzel ki."

"Bu doğru," diyor babam.

"Biraz kilo aldın bile," diyor annem. "İçkiyi bir bıraksan... Neden gözlerini tabaktan ayırmıyorsun? Neden insanların yüzüne bakmıyorsun? Bana bak... Biraz daha patates istiyor musun?"

"Hayır."

"Biraz daha et?"

"Hayır."

"Biraz daha kereviz?"

"Hayır."

"Biraz daha kahve?"

"Hayır."

"Ekmek?"

"Hayır! Hayır! Allah kahretsin, bir şey istesem söylerim!"

"Neyin var senin?" diye bağırıyor babam. Peçetesini masanın üzerine fırlatıyor ve ses çıkaran terlikleriyle salona yürüyor.

"Chucky," diyor annem, "bizi ne kadar üzdüğünü tahmin edemezsin. Seni memnun etmek için nasıl çabaladığımızı tahmin edemezsin. Baban seni seviyor. Buraya geldin ve George'u içkiye başlattın. Yirmi beş yaşındasın. Henüz geç değil. Baban sana araba kullanmayı öğretmek istiyor. Hayır, diyorsun. Kütüphaneye üye olmak istemiyorsun, bedava sinemaya gitmek istemiyorsun. Tek istediğin içmek ve gözlerini tabağından kaldırmıyorsun. Hiç paran kaldı mı?"

"Hayır."

"Ne yapacaksın?"

"Chucky, cevap ver bana. Ben senin annenim."

CACOETHES SCRIBENDI

Daktilonun sesini duydum ve zili çaldım. Kapıya geldi.

"Daktilonun sesini duydum," dedim.

İri kemikli, uzun boylu, geniş omuzlu, heybetli bir adamdı. Yüzüne baktım ve özellikle etkileyici bulmadım. İnce, bakımsız bir bıyığı vardı, kılları ayrık ve düzensiz; alını iri başında düz ve alçak görünüyordu; fazlasıyla küçük ağzının yan tarafında bir yara izi vardı ve gözlerinin sıradışı olduğu söylenemezdi.

Yazıları popüler biçimin tekrarından ibaretti, fakat zaman zaman soyutlamaya başvuruyordu ve başkaları bunu yapmadığı için öykülerinde temiz, taze bir tını vardı. Ben o tınıyı bazen fazla deneysel debdebeyle dolu buluyordum şahsen. Ama, deniyordu. .

Geniş omuzlarını izleyerek küçük eve girdim. Ön odalar karanlıktı ve peşinden arka odaya yürürken kanepeye uzanmış kızıl saçlı bir kadının yanından geçtim. Karısı olmalıydı, fakat kadını tanıştırmadan arka odaya daldı. Kadına gülümseyip merhaba dedim. Gülümsedi ve merhaba diyerek karşılık verdi. Karanlıkta parıltıyan gözlerinde merak okunuyordu, ona hemen kanım ısındı.

Kanatlı kapıdan geçip mutfığa girdik. İri eliyle minyatür sarı

masayı işaret etti. "Otur. Sana kahve yapayım."

Işıklar rahatsız edici derecede parlaktı ve ütülü takım elbisem, temiz gömleğim ve cilalı ayakkabılarımla üzerimdeki örtü çekilmiş gibi hissediyordum kendimi. Onun gömleğinin yakası açıktı ve üzerinde küflenmiş gri bir pantolon vardı. Masanın üzerinde bir daktilo duruyordu, kâğıt takılı, küçük ve siyah puntuyla kısmen bir şeyler yazılmış. Daktilonun yanında istiflenmiş daktilo sayfaları ve ağzına kadar tuzlu kraker dolu yüksek beyaz bir çanak vardı. Aslında jambonlu akşam yemeğine davet edildiğimi düşünmeden edemedim, ama öyle olmadığını keşfetmek beni bir ölçüde rahatlatı.

Mutfağın arka duvarında tek kapılı ve bol raflı el yapımı bir dolap vardı. Raflar edebiyat dergileriyle doluydu. Dergiler düzgün bir biçimde dizilmişlerdi, büyüklüklerine göre ve tarih sırasıyla kuşkusuz. Mutfaktaki bu raftan ve diğer ipuçlarından küçük evin hükümdarına dair yeterince fikir sahibi olmuşum.

Kahve suyunu koyup karşıma oturdu, daktilosunun arkasına. Bir an için sayfaya yarı törensel bir bakış attı ve gözleri yuvarlandı, köpek yuvarlaklığı; gözlerindeki küçük parıltı sayfaya yoğunlaştı. Sonra küre biçimindeki başını kaldırdı.

"Bir kraker al," dedi.

Bana analitik bir bakışla bakmaya hazırlandığını hissederek elimi yüksek, beyaz çanağa daldırdım. Bir kraker alıp yarısını ısırđım.

"Daha genç birini bekliyordum," dedi.

"Yirmi beş yaşındayım. Zor bir hayatım oldu."

"Olsun, tahmin ettiğim gibi görünüyorsun. Sizin nasıl görüneceğinizi her zaman tahmin edebilirim."

Biliyordum ne demek istediğini: Karanlık bir biçimde sofistike ve bir hayli keskin. Ayağa kalktım, ceketimi çıkardım, iskemlenin üzerine fırlatıp kravatımı gevşettim. Gömleğimi de çıkarırdım, ama altında atlet yoktu. Oturup bir kraker daha aldım. Kahve suyu kaynamaya başladı.

"Şey, banyo nerede?" diye sordum. Banyonun yerini tarif etti. O denli küçük bir ev için şaşırtıcı büyüklükte bir banyoydu... Mimarını Rus ya da kafadan bacaklı bir İrlandalı'ydı muhtemelen... yine de

girdim bütün iyi niyetimle. Bir ses duydum ve arkama döndüm; kapı hafifçe aralandı, büyük bir el aralıktan bir havlu uzattı. Aldım havluyu elden.

"Teşekkür ederim," dedim. Yanıt gelmedi. Koca el geri çekildi ve kapı kapandı.

Döndüğümde kahve hazırды. Yatak odasına gitmemizi önerdi. Fincanlarımızı aldık ve kahveyi dökmek için dikkatli bir biçimde yatak odasına geçtik. Yatak odasında masa yoktu, çalışma masasının yanına gittik. Tabağı göğüs hizasında tuttu, fincanı kaldırdı, küreyi andıran belirsiz sarı bıyıklı başını indirip bir yudum aldı. Sonra tabağı çalışma masasının üzerine koyup odadan çıktı.

Duvarlar dergi kesikleri ve fotoğraflarla kaplıydı. Yerde boş sarı üzerleri yazılı, pulları iptal edilmiş boş sarı zarf dolu tahta bir kutu vardı. Çalışma masasının üzerinde daktilo sayfalarından oluşmuş bir kitap duruyordu. Kitabın kapağına kurşun kalemle bir resim çizilmişti, sıra dışı olduğu söylenemezdi. Kapağın üzerinde 'K----- - M-----'in Seçilmiş Öyküleri' yazıyordu. Başparmağım ile daktilo sayfalarını karıştırdım, sonra kitabı uzaklaştırdım. Odaya hapsedilmiş hissettim kendimi, suikast için sorgulanmaya alınmış gibi.

Yüksek, beyaz kraker çanağıyla döndü ve çanağı önüme koydu. Teşekkür edip kahvem i yudumladım. Odanın ortasında durdu.

"Bunun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Bir dergi kesğine işaret etti, duvara raptiyelenmiş bir fotoğraf. Fotoğrafı incelemek için çalışma masasından ayrılıp duvara yürüdüm.

Bir kadın fotoğrafıydı; kalın çerçeveli gözlüğünün ardında ayırcı ve kurnaz bir görünümü vardı. Lineer cebir öğretmenini andırıyordu.

"Kim bu?"

"Altındaki yazıyı oku."

Martha Foley yazıyordu.

Çalışma masasına döndüm, oturdum ve bir kraker daha aldım.

"Bu sene giremedim," dedi. "Seneye girebileceğimi sanıyorum ama. Bu sene bir kitap çıkarabildiği için kendini şanslı saymalı... taşınırken bazı şeylerini kaybetti. Ona derginin fazla nüshasını gön-

dermek zorunda kaldım... senin öykünün de bulunduğu nüsha. On-
dan aldığım mektuplar var. Görmek ister misin?"

"Hayır, gerek yok... Bak, bir yere gidip bir kadeh bir şey içe-
lim."

"İçki içmem," dedi.

"Bir biraya ne dersin?"

Döner koltuğunda dönüp dolabı karıştırdığını duydum. Öne doğ-
ru eğildiğinde küflü pantolonunun içinde hareket eden kıcını fark
ettim. Bir şişe şarap mı yoksa?

Kalkıp pencereye yürüdüm. Eşya yığınıyla kaplı çimsiz bir bah-
çe gördüm. Yalnızdı en azından. Bir otomobil lastiği, bir çöp fırını
ve teneke kutu dolu bir koli. Ay ışığında o kadarını seçebildim, ye-
terliydi zaten.

Bir ayakkabı kutusu çıkardı dolabın içinden. Yanımda durdu ve
kutunun kapağını açtı. Ciddiyetini bozup bana ilk kez gülümsedi,
içimi sıcak bir mutluluk dalgası kapladı. Yüzü çok daha samimi gö-
rünüyordu gülümsediğinde; küçük ağzı aralandı ve yüzündeki yara
izi çenesini hafifçe yukarı çekti.

"Mektuplar," dedi.

Ayakkabı kutusunun içine baktım. Mektuplardan bir tane aldı,
ardından bir tane daha. "Vurgu, Çember, hepsinde. Son anda ele-
nenler için. Sana yazıp bildirirler."

Buna dair bir şeyler söyledim ve kutunun kapağını kapatıp tek-
rar dolaba koydu. Dolaptan döndüğünde yüzünde ciddi bir ifade
vardı yine. Ben çalışma masasına dönmüştüm, beyaz çanağa. Tek
kelime etmeden bir süre durdu öylece, bir dev, zebu.

"Yardımcı editör olarak işime yaramayacağına karar verdim,"
dedi. "Bu tür şeylere inanırsan şayet, ki hiç sanmıyorum, Tanrı ba-
zen benimle konuşur, dün gece bana senin olamayacağını söyledi."

Biraz daha kalıp ayrıldım. Gecenin o saatinde otobüslerin çalış-
madığını ya da saat başlarında çalıştıklarını söyleyerek beni araba-
sıyla iki kilometre uzaklıktaki tramvay terminaline götürmekte ısrar
etti.

O arabayı almak için garaja giderken ben muhtemelen karısı

olan kızıl saçlı kadınla balkonda durdum.

"Çok iyi bir insan," dedim.

Kadın kollarını kavuşturup o harikulade ve ilgili gülümsemesiyle öylece durdu. İşte o anda Cumartesi gecesi olduğunu ve saatlerdir yalnız kaldığını idrak ettim.

"Neredeyse yirmi beş yıldır evliyiz."

"Öyle mi?"

"Bu yazma işi çıkıncaya kadar her şey yolundaydı."

Araba garajdan geri geri çıktı... 1928 model falan: sağlam çelik kaporta ve bir canavarın gözlerini andıran devasa farlar; ölmeyi reddeden çelikten bir canavar.

Arabanın kapısını açıp bana baktı. Kızıl saçlı kadın küçük evin kapısını açtı.

"Allaha ısmarladık," dedim.

"Güle güle," diye karşılık verdi.

Tramvay terminaline doğru sürmeye başladı. Yolda Sherwood Anderson'ı tartıştık. Terminale vardığımızda el sıkıştık, veda söz-cükleri mırıldandık ve kapıyı açmama yardım etti. Canavar bir kez tekledi, neredeyse stop etti, sonra geceye fırladı...

Şimdi başka bir kentteyim, fakat bana yazdı. Kısa bir not, küçük sarı bir sayfaya daktilo edilmiş. Soyutlamayı bırakmış anladığım kadarıyla. O alandaki işinin tamamlandığını söylüyor. New York ve Londra'da menajerleri varmış. Bir de, kendini bütünüyle sanatına verebilmek için dergiyi bırakmış.

TECAVÜZCÜNÜN HİKÂYESİ

Bir gün bir tecavüzcü olacağım aklımın köşesinden bile geçmezdi.

Hâlâ tecavüzcü gibi hissetmiyorum kendimi. Hissediyorum belki de.

Tecavüzcülerin kendilerini nasıl hissettiklerini bilmiyorum. Kendimi nasıl hissettiğimi biliyorum sadece.

Zaman zaman gazete haberlerinde rastlardım onlara, o kadar.

Bir an için, yahu insan neden böyle bir şey yapar, diye düşünürdüm. Ortalık kadın kaynıyor.

Fakat kendimi onlarla hiç bağdaştırmamıştım.

Bu iş böyle sanırım: Bir an ortalıkta kendin gibi dolanırsın, sonra birden tecavüzle, ırz düşmanlığıyla suçlanırsın. İnsanlar gazetelerini açıp senin hakkındaki haberi okurlar.

Ve birileri, yahu insan (bu kez beni kastederek) neden böyle bir şey yapar, diye düşünür.

Ortalık kadın kaynıyor.

Tecavüzcüyü pantolon cebinde bir düzine ahlaksız fotoğrafla gezinerek başkalarının pencerelerini röntgenleyen biri olarak düşü-

nüyorlar herhalde. Sonra eline uzun süredir beklediği fırsat geçer ve tecavüz eder.

Ben böyle düşünmüştüm.

Şimdi, biliyorum.

Neyse, başımı bu belaya nasıl soktuğumu anlatmanın yolu bu değil.

Nasıl başlayacağımı tam olarak bilemiyorum. Olanları ve yaptıklarını sıralamak yetmiyor. Mahkemelerde yaşanan şu soru ve cevap tarzından söz ediyorum. Doğru değil bir şekilde. Bir dizi soru ile yanıtı toplarlar ve sınıfta çakarsın. Fazla otomatik.

İnsana mahkemede arkasına yaslanıp olanları keyfince anlatma olanağı tanınmalılar, anlatabilecek durumda ise.

Sonra bütün o resmiyet, yargıç ve salonun görünümü var, sizin de bildiğiniz gibi. Bir iki dakika oturursunuz orada –o kadar bile değil, otuz saniye– ve ayakkabı bağcıklarınızın düğümlerini, gömleğinizin yakasının boynunuza nasıl dolandığını falan hissedersiniz.

Doğru dürüst soluk alamazsınız ve bir sinir yumağına dönüşürsünüz.

Ve neden?

Bütün bunların adaletle ilgisi olmadığını bildiğiniz için. Belki elinde kâğıtlarla dolanan birkaç kişi görürsünüz. Onlar da asabidir. Yargıç bile asabidir, her ne kadar olmamaya çalışsa ve her gün işini yapsa da.

Kimi gülümsemeye çalışıp küçük bir espri bile yapar, özellikle küçük davalarda. En çok da onlara acırım, her ne kadar küçük davanın öznesi şimdi ben olsam da.

Evet, pek çok kez mahkemeye çıktığımı itiraf etmeliyim.

Ama sadece alkollü araç kullanmaktan ve küçük suçlardan.

Fakat bakın, söyleyecek bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorum, anlamıyor musunuz?

Sarhoş muydun? Pekâlâ, suçlu.

Neden içtiğini sormazlar sana. İçmek için kahrolası bir nedeni vardır insanın. Suçla ilgisi yoktur bunun.

Kahverengi saçından ya da on parmağından ne kadar suçluysan

o kadar suçlusundur.

Tamam, tecavüzcü olduğumu söylüyorlar.

Saldırgan.

Irz düşmanı.

Hatta tecavüz, çocuk tacizi, haneye tecavüz ve hırsızlıkla suçlandılar beni, her şeyle.

Pekâlâ... başından başlayacağım... dedikleri gibi.

Bütün bu bela şöyle başladı: Bayan Weber'in (ırzına geçmekle suçlandığım kadın) alabileceğimi söylediği eski mukavva parçasını almak için bodruma inmiştim.

Biraz para karşılığında satabileceğim bir yer biliyordum, şarap satın almak için –biraz para genellikle şaraba gider zaten.

Bir keresinde ara sokakta yürürken görmüştüm o mukavva parçasını, bodrumun kapısı açıktı.

Bayan Weber'i (ırzına geçmekle suçlandığımı kadın) bir daha gördüğümde bodrumundaki mukavva parçasını alıp alamayacağımı sordum.

"Olur, Jerry, ne zaman istersen, seve seve. Benim bir işime yaramıyor zaten."

Böyle dedi Bayan Weber, tereddüt bile etmeden.

Hiç de kolay olmadı ona sormak. Sürekli içmek ve arsadaki kulübede kalmak özgüvenimi bitirdi. Sürekli yalnızım ve çok içiyorum. Bu kadar çok içmek zihnime baskı uyguluyor, sürekli huzursuzum. Kendimi çok pis hissediyorum; giysilerim eski ve yırtık.

Birkaç yıl önceki ben değilim. Şimdi 32 yaşındayım fakat kendimi dışlanmış bir havyan gibi hissediyorum.

Tanrım, daha dün temiz mavi kazağımla liseye gidiyordum sanki. Geometri, cebir, ekonomi, yurttaşlık bilgisi kitapları falan.

Bayan Weber'den mukavva parçasını isterken bunları aklımdan geçirdim ve biraz yararı oldu. Cüsseli kadını Bayan Weber, temiz, şişmanlığın sınırında iri bir kadın. Her gün farklı bir elbise giyerdi, parlak yeni renkler. Sabun köpüğü ve yumuşak, serin şeyler gelirdi aklıma onu her gördüğümde.

Evli olduğum günleri düşündüm, Kay ile geçirdiğim dört yılı.

Bütün o farklı daireleri ve berbat fabrika işlerini.

O fabrikalar beni bitiriyordu ve geceleri içmeye başladım –önceleri arada sırada, bir süre sonra, genellikle. Girdiğim bütün işlerden kovuldum, sonra Kay de beni kovdu ve Bayan Weber’den mukavva parçasını isterken bütün bunları düşündüm.

Her zaman şarapçı ve aylak değildim.

Bayan Weber uzaklaşırken baldırlarını seyrettim, naylonu saran güneş ışığını. Kollarını ve insanda şarkı söyleme isteği uyandıran tüylerini.

Yanlış anlamayın. Neyle suçlandığımı biliyorum. Fakat ben dürüstüm ve bu tecavüz suçlamasından masum olduğumu biliyorum ve anlatırken her şeyi karıştırmakta olduğumun da farkındayım, ama beni anlayabilmeniz için her şeyi olduğu gibi aktarmaya çalışıyorum.

Tecavüzcü, öyle diyorlar bana.

Bayan Weber eve girdikten sonra kirli ve lekeli ellerime baktım.

Mahalle bana ve yaşadığım mukavvadadan barakaya alıştı, bana hem biraz acırlar hem de benimle biraz kafa bulurlardı.

Fakat zararsızdım.

Tecavüzcü değilim, İncil’in ya da neyin isterseniz onun üzerine yemin ederim.

Bayan Weber’e dokunmaya cüret edemezdim; benim o kadar üzerimde, o kadar farklı bir yarattı ki, bu düşünce ne benim ne onun ne de başka birinin aklından geçebilirdi.

Olanaksızdı...

Neyse, bir gün avare avare dolanırken bodrum kapısının açık olduğunu gördüm. Biraz akşamdan kalmaydım ve içecek hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden bir şeyler yapmanın bana iyi gelebileceğini, sıkıntıları unutturacağını düşündüm. Yağmur yağacakmış gibi görünen fakat bir türlü yağmayan ve yağmasını beklerken neredeyse aklınızı yitirdiğiniz günlerden biriydi; içinizden sürekli, hadi, hadi, yağ artık, dersiniz, fakat yağmaz bir türlü. Havada öylece asılı kalır.

Bodruma imip elektrikli bir lamba buldum. Klik, yandı. Üzerine

bodrumun küf kokusu sinmişti. İnsana ıslak çuvalları ve örümcekleri ya da bir yerlerde çamura gömülü insan kolunu çağrıştırıyordu; etrafında biraz gömlek yeni kalmış bir kol ve çamurdan kaldırdığında yan tarafında bir aşağı bir yukarı su böcekleri koşuşturur; düz çizgiler üzerinde hızla birbirlerinin yanından geçerler ve arada sırada birkaç tanesi konstellasyondan dışarı fırlar.

Konstellasyon!

Böyle bir sözcük bilmemi beklemiyordunuz benden, değil mi? Ben öyle sıradan berduşlardan değilim. Şarap bu hale getirdi beni.

Neyse, mukavva parçası ıslaktı, karşılığında bir para alamayacağımı düşündüm, ama yine de onu oradan çıkarmaya karar verdim, çünkü Bayan Weber bana para öderdi o pislikten kurtulmak için.

Örümcekten korkuyordum ama. Her zaman korkmuşumdur örümcekten. Bu da benim tuhaflıklarımın biri. Örümcekten her zaman korktum ve nefret ettim. Ne zaman örümcek ağına takılmış bir sinek ve çılgın, kötü, kara bir şey gibi sürekli örerek ona doğru ilerleyen örümceği görsem, oradaki devinim –izah edemeyeceğim. Tanrım, konudan iyice uzaklaştım. Tecavüzle suçlanıyorum. On yaşında bir kız çocuğuna ve annesine tecavüz etmekle suçlanıyorum ve kalkmış size örümceklerden söz ediyorum.

Her şey bodrumdaki mukavva parçasıyla başladı. Bana inanmak zorundasınız. Bayan Weber'in küçük kızının benimle bodrumda olduğunu bilmiyordum. Kız konuşuncaya kadar da farkında değildim. Konuştuğunda o kadar korktum ki kum piresi gibi havaya sıçradım.

"Ne işin var bodrumda?" diye sordum ona hemen. Kırmızı elbisesini ve beyaz büzgülü pantolonunu seçebiliyordum. Dediğim gibi, dokuz-on yaşlarındaydı. Aynı annesi gibi: Temiz ve tombul, gerçek bir hanımefendi, tam bir elma tatlısı. Ondan da annesinden korktuğum kadar korkuyordum, fakat bir yetişkin gibi davranmaktan daha çok korkuyordum ve küçük kızlar hakkında fazla bilgi sahibi olmadığım için onu bir yetişkin gibi davranarak kandırma ya çalıştım, anlıyor musunuz?

Soruma yanıt vermedi. Kırmızı elbisesi ve kısa beyaz pantolonuyla öylece oturup baktı bana. Çocuklar böyledir, sanırım. İşte o

zaman sinirlerim biraz bozuldu. Yetişkin numarası işe yaramamıştı.

"Bodrumda ne aradığını sordum sana?" diye yineledim.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? Örümceklerden korkmuyor musun?"

"Hayır! Ben onlardan daha büyüğüm."

Vay canına, ben bunu düşünememiştim. İnsanlar bazen kendimi aptal gibi hissetmeme neden olurlar; mantıklı bulduğum bir laf ederim ve bana lafımın ardındaki mantığı yerle bir eden bir şey söylerler ve ben karşılık veremem.

Küçük kıza da karşılık veremedim, bu yüzden eğilip mukavva parçasını basamaklardan yukarı çekmeye devam ettim. Çok fazla çekmek istemiyordum ama, aksi taktirde kız ve ben o bodrumda sıkışıp kalacaktık. Örümcekler ve başka nedenlerden dolayı böyle bir şey olmasını arzulamıyordum.

"Sen güzel bir adamsın ama çok kirlisin. Yıkanabileceğin bir yer yok mu?"

Bunu duymak kendimi gülünç hissetmeme neden oldu. Uzun zamandır ilk kez biri bana böyle bir şey söylüyordu. Moralimi yükseltti, birinden böyle bir şey duymak.

Tabii ki, kendi tarzımda, her zaman yakışıklı olduğumu hayal etmiştim, küçük kız da bunu görmüştü.

"Yıkanabileceğim bir yer yok. Mukavvadan bir barakada yaşıyorum," dedim.

"Bizim evimizi neden kullanmıyorsun?"

"İnsanlar böyle şeyler yapmaz, küçük kız. Herkes kendi yerini kullanır ve benimkinde su yok."

"Ama ben bizim evi kullanmana izin verebilirim. Üst katta su var. Sabun da. Yeşil sabun, pembe sabun, havlu, sabunluk... her şey."

"Şey, çok teşekkür ederim küçük kız, fakat teklifini reddetmek zorundayım. Hem, bu annenin hiç hoşuna gitmezdi."

"Annem çarşıya gitti."

"Ne yani, sen yapayalnız mısın küçük kız?" diye sordum.

Ona küçük kız diye hitap ediyordum ama aynı küçük bir kadına benziyordu. Kısa elbiseli, beyaz bacaklı ve beyaz kısa pantolonlu küçük bir kadın.

"Ne kadar oldu annen gideli?"

"Az önce gitti."

"Genellikle ne kadar kalır çarşıda?"

"Her zaman bütün gün kalır."

"Sen yalnız olduğundan emin misin?"

"Tabii ki eminim."

"Evet, bu iyi, ama annenin evini kullanmaya hakkım yok."

"Ama onun haberi olmayacak. O kadar kirlisin ki sana acıyorum, bayım."

"Beni hiçbir zaman ele vermeyeceksin, ne olursa olsun?"

"Ne olursa olsun?"

"Söz mü? Şeref sözü?"

"Söz. Şeref sözü."

"İyi bir küçük kızsın sen," dedim ona. "Çok iyi bir küçük kız..."

Neyse, yukarı çıktık ve banyoya girip gömleğimi çıkardım. Lavaboya sıcak su doldurdum. Yeniden fayans görmek gerçekten tuhaf bir duyuydu. Bir şekilde bana kendimi güçlü ve iyi hissettirdi tekrar.

Bu şeylere yeniden sahip olmamam için bir neden yoktu. Arzu ettiğim her şeye sahip olmamam için bir neden yoktu. Şanslı gü-nümdü belki.

"Mutlu Günler Geri Geldi" şarkısını mırıldanmaya başladım. Lavabodan sıcak suyun buharı yükseldi ve yüzüme çarpıp büyük bir el gibi kırım temizlemesine izin verdim, harcanmış hayatımı temizlemesine. Çok geç değildi. Otuz iki yaşındaydım henüz...

Beni yakışıklı bulan bile vardı.

"Neden küvete girmiyorsun?" diye sordu küçük kız.

"Küvete mi?"

"Tabii! Herkes öyle yapar! Hadi, küvete gir!"

Küvetin tapasını takıp sıcak suyu açtım, bu arada ayakkabılarımı ve kalan giysilerimi çıkardım. Orada durup sıcak ve temiz suyu

seyrettim. Şanslı günümdü.

"Oo," diye çığlık attı küçük kız, "bir kurtçuğun var, bir kurtçuk!"

Çok kirli olduğumu biliyordum, ama o güne dek kurtlanmamıştım, üzerimde kurtçuk falan da hissetmiyordum.

"Yo, hayır," dedim.

"Evet! Görebiliyorum!"

Ciddi gibiydi. Korktum biraz. "Nerede peki?"

"Önünde! Önünde işte!"

"O mu," dedim, "Kurtçuk değil o."

"Ne öyleyse?"

"Çişimi yaptığım şey."

Bu konuda başka bir şey söylemeye gerek yoktu. Başka bir şey sormadı, orada durup beni seyretnmekle yetindi.

Küvete girip suyun içine oturdum. Güzel bir duyguydu. Şanslı günümdü. Evet, öyleydi. İyi bir biçimde tuhaf hissediyordum kendimi.

İyice gevşemiştik ki kız bir kez daha çığlık attı.

Seviyordu çığlık atmayı kerata.

Ve şunu kesinlikle açıklığa kavuşturmak isterim. Komşular benim evde olduğumun tespit edildiği andan itibaren kızın sürekli çığlık attığını söylediler. Tabii ki benim evde olduğumu bilmiyorlardı o zaman.

Fakat daha sonra çığlıkların kızı taciz etmemden kaynaklandığına karar verdiler.

Siz onlara kulak asmayın, ben size gerçeği anlatıyorum.

Annesine nasıl dokunamazsam o küçük kıza da öyle dokunamazdım. Annesi gibiydi, çok kısa etekli temiz beyaz kısa pantolonlu küçük bir hanımefendi.

Tam o anda küçük kız bir çığlık daha attı ve ona hiçbir şey yapmadığım ortadaydı. Küvetin içindeyken nasıl yapabilirdim ki? Erkek erkeğe, birader, temizlenmek istiyordum. Çocuklar ilgimi çekmez. Gerçi, duyduğuma göre, Meksika'da pek erken başlıyorlarmış. Sıcak iklimden ötürü olsa gerek.

"Ne var, küçük kız?" diye sordum ona. "Çığlık atmamalısın,

sonra komşular sesini duyar ve benim burada seninle birlikte olduğumu öğrenirler. Böyle bir şey olsun istemezsin, değil mi."

Yine çığlık attı küçük kız. "Küçük kurtçuğu boğacaksın!" diye bağırdı. "Kurtçuğu boğacaksın!"

"Başka bir odaya git lütfen ve bağırma. Bırak da huzur içinde yıkanayım," dedim küçük kıza. "Hem bu senin fikrindi."

(Bu noktada, kızla konuşma biçimimden, ona hiçbir şekilde ulaşmak istemediğimi anlayabilirsiniz.)

"Ama kurtçuk boğulacak."

"Hayır, boğulmaz," diye temin ettim onu. "Bu kurtçuk suyu sever."

"Hayır, sevmez! Kurtçuklar suyu sevmez, sıcak suyu değil. Öldüreceksin onu!"

"İnan bana, ufaklık," dedim, "Bana dünyaları versen bu kurtçuğu yine de öldürmem."

Küçük kız bana inanmadı sanırım.

Ağlamaya başladı.

Ortalığı yaygaraya vermeye başlamıştı. (Komşuların daha sonra duyduklarını söyledikleri gürültü bu olmalıydı)

Komşuları da düşünmeye başladım. Masum olmama rağmen orada yakalanırsam benim için hiç de iyi olmayacağını biliyordum.

Kızı susturmaya çalıştım.

"Bak," dedim, "boğulmayacak. Onu sudan çıkarıyorum. Gördün mü?"

Yanıma gelip seyretti ve nihayet sustu. Tek elle yıkanırken kendimi aptal gibi hissettim biraz, ama değerdı.

"Tamam," dedi, "şimdi ben onu suyun üstünde tutacağım, sen de iki elinle yıkanabilirsin."

"Hayatta olmaz!" dedim.

Kız geri çekildi, yumruklarını iki yanında sıkıp çığlığı bastı yine.

Korktum. Katlanılır gibi değildi. Komşular aklımdan çıkmıyordu.

"Peki," dedim.

O kurtçuğumu tuttu ve ben iki elimi de kullanarak yıkanmaya başladım. Biraz tuhaftı ama yıllardan beridir ilk kez yıkanıyordum ve küçük kız sesini kesmişti, bu yüzden değerdı. Şanslı günümdü.

Biraz gevşemeye başlamıştım ki kız bir çığlık daha attı. "Hey, kımıldıyor!"

"Kurtçuklar kımıldar," dedim.

Yıkanmaya devam ettim.

"Ben de kurtçuğu yıkayacağım," dedi küçük kız ve küçük sabunlardan birini alıp sürtmeye başladı.

Ufaklığa uyduğuma pişman olmaya başlamıştım. Her şey küçük kızın bana güzel adam olduğumu söylemesiyle başlamıştı aslında. Çarşıdaki annesini düşündüm; marketin koridorlarında bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, bir şeyler satın alıyor, hareket ediyordu. Bir tür hayvandım ben, dışlanmış bir hayvan. Haklarım yoktu. Bayan Weber'ler bana göre değillerdi. Yine de düşünüyordum onu, elimde değildi.

"Hey, büyüyor!" diye haykırdı küçük kız. "Kocaman oldu!"

Üzerimdeki sabunu duruladım, tapayı çektim ve küvetten çıktım. Kurulanmaya başladım, kız da solucanı kuruluyordu ki, Tanrı yardımcım olsun, banyoya Bayan Weber girdi. Hiç duymamıştım geldiğini.

Beni daha önce böyle görmemişti, tabii ki. Ve izah etmeye fırsat bulamadım.

Orada durup çocuğun yaptığı gibi çığlık atmaya başladı, ama onun çığlıkları daha iyiydi –daha kötü yani; daha yüksek ve tiz. Kuyruk sokumuma kadar ürperdim.

Yanına koştum ve onu susturup izah edebilmek için elimle ağzını örttüm. Yeni elbisesinin kumaşını hissettim tenimde. Tuhaftı. Bir başka hayvan gibi falandı duygusu.

Fakat kumaşın altında Bayan Weber vardı ve ben korkmuştum. Ben onu susturmaya çalışırken elimi ısırp çığlık attı yine.

Ona vurmak zorunda kaldım. Yere serdim.

Gerçekten acıdım yerde yatan Bayan Weber'e, yeni elbisesi ıslak ve buharlı döşemede lekelenmişti. Çoraplarının bitip teninin

başladığı yeri görebiliyordum.

Onu yerden kaldırmak üzereyken küçük kız çığlığı bastı. Küçük kızın yanına koşup kavradım ve susturmaya çalıştım.

Fakat o anda Bayan Weber başladı. Ondan sonra bir ileri bir geri koşmaya başladım, ne yaptığımı bilmeksizin kavıyor ve vuruyordum.

Ve şimdi, bu lanet olası hücredeyim ve mukavvamı da alamadım.

Bir kadeh şarap bile çıkaramadım bütün bu tantanadan.

Tecavüz, çocuk tacizi ve hırsızlıkla suçluyorlar beni, her şeyle.

Doktorlar ikisinin de tecavüze uğradığını söylüyorlar. Olabilir. Ne yaptığının farkında değildim onları susturmaya çalışırken.

Masumum diyorum. Suçsuzum. Ne mukavvamı alabildim, ne de bir kadeh şarap içebildim. Suçsuz olduğumu anlattım size. Bana inanıyor musunuz? Yoksa inanmıyor musunuz?

Lisede düşünüyorum kendimi, beyaz mavi kazağımla. Jimmy adında bir arkadaşım vardı. Bazen boş derslerde konser salonuna gidip lise orkestrasını dinlerdik. Daha sonra orkestranın çaldığı parçaları söyleyerek gezinirdik. "Ave Maria" ya da "When the Deep Purple Falls Over Sleepy Garden Walls" ya da "God Bless America" gibi şarkılar.

Bana inanmıyor musunuz? Kimse inanmıyor mu bana?

80 UÇAK SENİ TEMİZE ÇIKARMAZ

Gençliğimde arkadaşım Baldy ile içki içerken ona *Richard Aldington'ın Toplu Şiirleri*'ni okurdum. Benim için, ucuz pansiyon odamın parlak ışığının altında onun şiirlerini yüksek sesle okumaktan daha büyük bir onur (Aldington'a atfen) olamazdı. Baldy bu işten benim kadar heyecan duymazdı ve ben bunu bir türlü anlayamazdım: Aldington berrak bir şairdi; berrak, duygusal ve cüretkâr. Sanırım Aldington beni bütün büyük şairlerden daha çok etkilemişti, fakat arkadaşım Baldy onu hiçbir zaman övmez... hiçbir zaman da reddetmezdi. Orada öylece oturup Bacchus ile birlikte içerdi.

Ona sevdirmeye çalıştığım Aldington'ı öveceğine beni överdi.

"Tanrım," derdi ertesi gün, "Hank dün gece feci sarhoş oldu! Şu eski şiir kitabını çıkardı. Müthiş okuyor! Hayatımda Hank gibi şiir okuyan birini duymadım!"

Baldy bunu bir gün oda temizlikçisi Helen'e söyledi.

Ben de durumun teklifsizliği doğrultusunda, "Bir şeyler içmeye ne dersin, Helen?" diye sordum.

Cevap vermedi. Çok tuhaf insanlar vardı o pansiyonda. Bir şey söylemeleri gerektiğinde asla konuşmazlardı.

Ona sıkı bir içki koydum, şifonyerin üzerinden kaptı.

"Odaları temizlemem gerekiyor aslında," dedi.

Bir tane de kendime koydum. "Aldington, Lawrence'ı tanıyor-muş," dedim. "D.H. Lawrence. Sıkı herif! Lawrence. Sözü örmeyi gerçekten iyi biliyordu orospu çocuğu!"

"Evet," dedi Baldy, "Lawrence."

"Kömür madenlerinden geliyor, Lawrence," dedim. "Richthofen'in kızıyla evlendi. Şu 80 uçak düşüren adam. Emin değilim, belki bu onun kardeşiydi. Aslında Lawrence kömür madenlerinde çalışmadı. Babası madenciydi."

"Şu içkiden biraz daha var mı, tatlım?" diye sordu temizlikçi Helen.

İçkisini tazeledim.

"Nedir bu? Tadı çok farklı."

"Porto."

"Porto, ha?"

"Evet," dedim. "Eskiden misket şarabı içerdim fakat beni kuruttu. Çok fazla sülfür katıyorlar."

Bardağını dikti. "Biliyor musunuz, siz çok iyi çocuklarsınız. Sizinle içmekte bir sakınca görmüyorum. Siz farklısınız."

Bunu duymak bana iyi geldi, bu yüzden kendime bir tane daha koyup Baldy ile Helen'in bardaklarını ağzına kadar doldurdum. Kutlamak için.

"Şu Lawrence ile Aldington birlikte takılırlarmış," diye devam ettim.

O anda kapı gümbür gümbür vuruldu. Bir Beethoven doruğu. "Hank! Hank!"

"Gel, Lou."

Eski elmas madencisi, sabıkalı Lou. Bir şişe şarap getirmişti yanında. Porto. Mideye iyi gelir.

"Otur, Lou. Az önce bir akrabası 80 uçak düşürmüş birinden söz ediyorduk."

"Görüyorum ki misafirin var, Hank."

"Evet, Lou."

"Benim içkimden için biraz arkadaşlar."

"Doldur bardakları, Lou!"

"Benim aslında odaları temizlemem gerek, ama siz çok hoş çocuklarsınız."

"Kocan nerede, canım?"

"Bir ticaret gemisiyle denize çıktı, döndüğünde tükenmişti. Bir sürü kadınla yatmıştı ve hiçbir zaman tatmin olamadı."

"Ama ben varım, Helen," dedi Lou, elini kadının dizinin üzerine koyarak. "Ne dersin, sen ve ben..." Kadının kulağına eğilip cümlelerin gerisini fısıldadı. Yüksek sesle söylese de olurdu, tabii ki.

"Seni orospu çocuğu, neden sen de bu çocuklar gibi efendi olmuyorsun? Onlar senin gibi değil! Biraz daha hoş davranamaz mısın?"

"Ama çok hoşum, güzelim! Beni bir tanısan! Malı bir görsen!"

"Tanrı aşkına, Lou!" diye bağırdım. "Terbiyeni takın! (Duyarlıydım o zamanlar). Edebiyat tartışıyoruz burada!"

Herkes bir an için geri çekildi ve ben kalkıp bardaklarını doldurmaya koyuldum.

"Bu Lawrence bir keresinde bir koloni kurmak istedi, sadece arkadaşlarından oluşan bir koloni. Bir yerlerde yeni bir dünya başlatmak istiyordu. Ben iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm şahsen. Arkadaşlarından biri olsaydım hemen katılır, bundan şeref duyardım. Fakat arkadaşları katılmayı reddettiler. Hepsine tek tek sordu: 'Benimle bu adaya geliyor musun, gelmiyor musun?' Ve hepsi reddetti. Aldington hariç. Hayır, Huxley'di galiba. Neyse, Lawrence sonunda iğrendi ve kafayı çekip her şeyi unuttu."

"Neredeydi bu ada?" diye sordu sabıkalı Lou. "Orada yiyecek bir şey yoktu belki. Belki oraya kadın götüremiyorlardı. Kim bilir? Bu Lawrence denen herif biraz tuhaftı belki."

"Hayır, hayır," dedim. "öyle bir tuhaflığı yoktu. Bir koloni kuracaklardı, yeni bir dünya."

"Ya yemek? Kadın?"

"Her şey ayarlanmıştı," dedim. "Her şey önceden düşünülmüştü."

"Yine de gitmek istemediler, öyle mi?"

"Hayır."

Sabıkalı Lou temizlikçi kadına döndü, elini dizine koydu. "Helen, 80 uçak seni temize çıkaramaz. Benimle bir adaya gelir misin? Sana unutamayacağın bir şey gösteririm."

"Lou," dedim, "haddini aşma, lütfen."

"Haklısın, Hank," dedi Helen, "çek şu orospu çocuğunu üzerimden! Ben arkadaşça içmek için buradayım,"

"Ama ben de seninle arkadaş olmak istiyorum zaten, yakın arkadaş," diye karşı çıktı sabıkalı Lou.

"Sakin ol, Lou."

"Tamam, Hank, tamam."

"Hank," dedi Baldy hayata dönerek, "Tüm zamanların en büyük yazarı kim sence?"

"Shakespeare," dedi sabıkalı Lou.

"Bence Robert Louis Stevenson ya da Mark Twain," dedi temizlikçi kadın.

"Sence, Hank?"

"Şey, bilemiyorum, Baldy."

"Shakespeare, kuşkusuz," diye ısrar etti sabıkalı Lou, bardağını dikerek. "Kimse koca Shakey'nin yanına yaklaşılamaz, hiç kimse!"

"Shakespeare'in bir meyhane kavgasında öldüğü rivayet edilir," dedim.

"Doğrudur! Yakışır Shakey'ye!"

"Canım," dedi temizlikçi kadın bana, "birazcık daha porto alabilir miyim?"

"Şarkı söyleyelim," diye önerdi Baldy. "Çingene Şarkısı'nı. Bilirsiniz: çal Çingene, gül Çingene, sev sevebilirken. Severim o şarkıyı."

"Hayır," dedim. "Çingene Şarkısı yüzünden yeterince uyarı aldım."

"Çek ellerini üzerimden, orospu çocuğu!"

"Lou!" diye bağırdım. "Bir daha yaparsan seni kapıya koyarım!"

"Götün yemez!"

"Seni uyarıyorum, Lou!"

"Elmas madencisiydim ben. Bir keresinde herifin tekiyle yük kancalarıyla dövüştüm. İlk darbeye sol kolumu kırdı, yine de tek elle işini bitirdim orospu çocuğunun! Hadi: İlk yumruk senin! İlk sen vuracaksın! Hadi, Hank dostum! Seni severim, Hank! Adam gibi adamsın, gerçek bir erkek! Dövüşelim! Sen ve ben, Hank!"

"Sakin ol, Lou. Buradan kovulmak istemiyorum."

"Biraz şiir oku isterken," dedi temizlikçi kadın.

"Şu Lawrence, neye dair yazardı?" diye sordu Baldy.

"Çok şeye dair. Çoğumuz gibi İnsan Ruhu'nu olabildiğince temiz tutmak istiyordu. Cinselliğe takmıştı özellikle."

"Herkes gibi!" dedi sabıkalı Lou ayağa kalkarak. "Hepimiz öyleyiz, değil mi, bebeğim?" Orada durmuş sallanıyor, temizlikçi kadına yukarıdan bakıyordu. "Değil mi, bebeğim? Ha? Öyle değil miyiz?"

"Bak, Lou. Bu çocuklar edebiyat tartışıyorlar. Edebini takınmaz mısın?"

"Bu Lawrence denen herif bana yutturamaz! Neden arkadaşlarıyla o adaya gitmek istediğini ve arkadaşlarının neden gitmek istemediklerini biliyorum! Lawrence'dan ödleri patlıyordu da ondan! Gözlerinde görebiliyorlardı, her yerinde yazılıydı!... Bir grup hatunu alıp koloni kurmak istiyordu! Koloni! 80 uçak düşürmüş olması onu temize çıkarmaz!"

"Hayır, hayır, Lou," dedim. "seksen uçak düşüren Lawrence değil. Baron Manfred Von Richthofen."

"Her kimse, o Lawrence'dan da berbattı muhtemelen! Her uçak düşürdüğünde pantolonuna--"

"Her zafer bir Cinsel Simge'yi temsil eder demek istiyorsun," dedim Lou'nun sözünü keserek.

"Gayet iyi biliyorsun ne demek istediğimi!" diye hırladı.

"Şey, çok güzel bir akşamdı çocuklar," dedim, "hepinizi en iyi dileklerle uğurluyorum."

"Gitmemiz mi gerekiyor?" diye sordu sabıkalı Lou.

"Evet, sözlerimin içeriği bu," diye yanıtladım.

"Yemişim sözlerinin içeriğini! Ben bara gidip yarım kalan işi bitireceğim! Geliyor musun, bebeğim?" Şehvetli bir bakış attı temizlikçi kadına.

"Hayır, Lou, teşekkür ederim."

"Pekâlâ, eski kaşar!"

Kapıyı çarptı.

"Belki Homer," dedim.

"N'olmuş Homer'e?" dedi Baldy.

"En büyüğü Homer belki."

"Yarın akşam görüşürüz, Hank."

"Tamam, Baldy."

"Konfüçyüs'e ne dersin?"

"İyi bir öneri. Yabana atılamayacağı kesin..."

"Bir içki daha alabilir miyim, sevgili çocuğum," dedi temizlikçi kadın.

"Elbette, Helen."

"Ellerin çok güzel, biliyor musun?" dedi temizlikçi kadın, "kemancı elleri."

"Önemi yok. Gerçekten önemi yok."

"Koleje gittin sen, değil mi?"

"Evet, ama kolej insanı zeki kılmaz. Sadece eğitir."

"Öykü, şiir falan yazıyor musun?"

"Şey, evet."

"Hiç yayınlandın mı?"

"Henüz değil, Helen. Gelişmekteyim, anlıyor musun?"

"Gelişmekte mi?"

"Evet. Bir yazarın önce bir gelişme aşamasından geçmesi gerekir, anlıyor musun?"

"Yani, önce uçak falan mı düşürmen gerek?"

"Tam olarak değil. Ama yararı olur."

"Bir ara benim için bir öykü yazar mısın?"

"Belki. Yazarım belki."

"Ben Pittsburgh'da doğdum. Babam doktordu ama çok fazla içtiği için lisansını iptal ettiler."

Ertesi sabah yatağında dönerken hareket özgürlüğüm azımsanmayacak bir insan kütlesi tarafından kısıtlandı: Temizlikçi kadın.

"Günaydın, bal çocuk!"

"Oo... merhaba, Helen."

"Omuzlarında ne ağır bir yük taşıyormuşsun, Hanky. Sana kendi hayat hikâyemi anlatmaya başlamamla senin nehir gibi akmaya başlanan bir oldu."

"Peki, sonra n'oldu?"

"Hatırlamadığını söyleme bana, bal çocuk."

Yataktan fırladığım gibi giyinmeye başladım.

"Nereye gidiyorsun, bal çocuk?"

"Bara. Herhangi bir bara."

"Dönecek misin, bal çocuk?"

"Üç-dört günden önce dönmem, en az."

Bir anda kapıdaydım, açtım ve sonra—

"Tüm zamanların en büyük yazarı kim, biliyor musun?"

"Ben 'Homer' dedim, ama fazla düşünmedim."

"Sensin, bal çocuk. Senin daha fazla gelişmeye ihtiyacın yok! Ben bu Homer denen herifi hiç tanımadım, ama sana mum bile tutamayacağını biliyorum, bal çocuk!"

Kapıyı kapattım ve sabıkalı dostumda teselli bulabilmek için barın yolunu tuttum. O biliyordu: Homer ve Helen, Helen ve Homer, ve bunun ima ettiği bütün gelişim. D.H. Lawrence da cabası.

MANİFESTO: KENDİ ELEŞTİRMENLERİMİZ OLMASI İÇİN BİR ÇAĞRI

Şiire burnunu sokanlardan tutun, şiir yasalarını koyan ve tantanalı bir zarafet ve tarzla kendi kuklacılarını yaratan belli üniversite gruplarına varıncaya dek, her cepheden şiir eleştirisi yağıyor –bunlar ve bunların üvey kardeşleri ve çevreleri, en ölümcül ve züppe şiir saplantısıyla. Çevrelerinin cömertliğiyle gaza gelen bu gruplar kendi tarihlerini yaratır, belgeler ve tartışır.

Üniversite eleştirmenleri kendi küçük fildişi dünyalarının perde-lerini çekerken yitirdiklerini yön ve prestij olarak kazandılar. Bizlere, biz yıkanmayanlara, bilardo salonlarında ve arka sokaklarda aylıklık yapanlara ise, ahenksiz bir hüsrana vırıltısı kalıyor. Daha sezgisel bir güç aşılacak için belki bir manifesto, bir jest... bir gebelik süreci... gerekli. Kolay değil tek bir şairin koca bir üniversite zümresini karşısına alması. Amerikan edebiyatındaki payımızın gelecekte birilerine ulaşabilmesi için belki biz de kendi tarihimizi yaratmalı, kendi tanrılarımızı seçmeliyiz.

Yazarlarımız kampus gruplarının dünyadan kopuk niyetlerine ve aforozlarına kendilerini alıştırmalı –ve adil olmak adına: Bazı ya-

yınlarımız bir hayli yıkanmamış olmakla kalmıyor, aynı zamanda kötü okunuyor (okur ve yazar olarak). Bizi kurtaran iki şey var; korunç klancılığımız ve üretimimizdeki çeşitlilik. Fakat bu itibar hem biçimlendirilmiş hem de amorf olmalı; kendi yazarlarımıza kültürel katılım ve sayısal bütünleşme olanağı tanıyacak kendi eleştirmenlerimizle birlikte. Bu onaylanma ya da sınırlanma değil, birbirine karışmış pek çok sesin daha görünür bir biçimde düzenlenmesi demektir. Yeni kültürümüzün taze soluğu, cazibesi ve anlamı ve umudu, enerjilerimizin kusursuzluğu –bütün bunlar henüz dizginlenmiş ya da hayata geçirilmiş değil. Ve bu gerçekleşinceye dek... üniversite koltuklarındaki sarp ve aşırı yağlı beş-altı ihtiyar şiirsel evrenimizin kahinleri olmayı sürdürecekler

BARIŞI SATMAK, YAVRUM, ZORDUR.

Sevgili John Bryan:

... Bak, savaş konusunda, sana şiir formunda bir şey göndere-meyeceğim çünkü az önce başka bir dergiye havan toplarından na-sıl yırttığıma dair bir yazı yazdım ve şimdi çüküm öylece sarkıyor. Aynı konuda ve aynı tarzda şiir yazıp durursan sen de o tarzda ay-nı şey olursun, ki–hiçtir.

Bu konuda sana biraz palavra sıkabilirim ama. (Sessiz karmaşa-da taşakların titreşmesinin üstüne yoktur.) Nereden başlanır? Pa-ramparça olup farklı bir şey için ölmek korkunç olsa gerek... her yüzyıl, her 50 yıl, her 20 yıl. Bir yerde İnsan'ın yerini insan yapımı ve insandan daha zeki robotların alacağını okudum. Olacağına bak: tek yapmaları gereken yağmurun ve yıldırımın altında durmamak ve yıpranan parçaları değiştirmek... diş ağrısı, basur ya da düzüş-mek gibi sorunlarla uğraşmayacaklar. Yapacak bir şey arayışıyla ortalıkta dolanacaklar ve yapacak fazla bir şey bulamayacaklar çün-kü yemek gibi bir derterli olmayacak, kira ödeyecek kadar aptal ol-mayacaklar, ayyaş hücrelerine düşerlerse de tadını çıkaracak kadar akıllı olacaklar. Fakat merak ediyorum, bu yavrular; acıyı, merha-

meti, şefkati,sevgilinin başka birinin kollarına gidişinin anlamını asla bilmeyecek olan bu yavrular, savaştan uzak duracak kadar zeki olabilecekler mi? Öyle olacaklarını düşünmek isterim –geçmişimizin bu teneke gölgelerinin son hastalığı silip süpürmesini. Fakat nedendir bilmiyorum –bu boğuşan teneke kitlelere dair fotoğraflar çıkıyor zihnimde... ezilmiş elektrik gözler... bakırdan çiçeklerin arasına yayılmış harikulade gümüşü beyinler... Tanrım, sorun ne? Sorun ne?

Şimdi, hemen başlayacağım ve sana bu hayalleri neden gördüğümü ve savaşı durdurmanın neden bu kadar zor olduğunu söyleyeceğim. Bu daha çok madeni paranın paslı yüzü, caymanın sundurması, ve iyi iş görmez, hiçbir zaman görmedi, çünkü barış için heyecan duymak zordur, ya da iman etmek, ya da seksüel yaklaşmak, ya da bayrağın ucuna bağlayıp sallamak, ya da her neyse. Sözcükleri sen döşe; ben yorgunum. Yani, padre, barış Pazar çanı kadar yatıştırıcıdır. Barış için ulusal marşlar yazılmaz, kızlar önünde barış için soyunmaz, hiçbir zaman görmeyeceğin kentler ve sular ve tepeler ve günbatımları ve fahişeler görmezsin, yabancı bir kentte bilmediğin bir dilde sarhoş olmazsın ve valinin karısını çimdiklemezsin kaybedecek hiçbir şeyin olmadığı için. Savaş Sanat bile yaratır. Savaş olmasaydı Hemingway şişman ve osuruklu bir matadorun pembe gözlü şarapçı picadoru olurdu. Savaş ona batı yarıkürenin şaşı yaralarına bir peri masalı uydurması için altın kapıyı açtı. Barış Salique gibi geliyor bana. Barışı pazarlamak, yavrum, zor. Neden, neden, neden, neden, kahretsin, neden?? ?? Kalafatını ayarla, anlatacağım. İnsanlar barışın ne olduğunu bilmiyorlar çünkü insanlar (çoğunluk) sözde barış zamanında bile barışa hiç sahip olmadılar. Sen karar ver. Bir çocuk düşün, küçük bir çocuk. Doğru dürüst yürümeye başladığı andan başlayarak onu okula gönderirler, beyni henüz yumuşakken, ve işlerler –ülkesinin ülkelerin ülkesi olduğunu söylerler. Meksika'da yaşıyorsa Meksika'dır o ülke. Fasulyeden gına gelmiştir, ama ileride güzel şeyler olacaktır. Brezilya'da yaşıyorsa, tamam, Brezilya. Ne diyeceklerini sanıyorsun onlara, Bermuda mı? İşlerine ihtiyaçları vardır. Almanya eşittir Almanya. Rusya

Rusya'dır. Dünya ideolojilerine rağmen... Rusya başı oluşturtuyor sanki, diğerleri bacakları... Aynı bizim gibi, başka ulusal sanayilerin mali kontrolünü ele geçirerek... Bizim için çalışmalarına izin vererek onlara özgürlüklerini bağışlıyoruz. Ama şimdilik bir kenara koyalım bunu. Şu toy çocuğa geri dönelim. İleride kendini bir bar aynasının karşısında salya sümük nereye gittiğini merak ederken bulacak olan taze fidanımıza. Sonra küçük yumuşak kıcına kilise yapışır ve Gökteki Adam'ı anlatır ona. Dostum, bu hayli ürkütücü bir şey. Çoğumuz geçmek zorunda kaldık oradan... kesinlikle masasaltı yüzdeleriyle... fakat elimizi masaya açıp kader dedik. Öyleyse, bu çocuk, bu ufaklık, bu bebek, küçük salam parçası, hâlihazırda açık ovaya çıkartılmış ve başı döndürülmüştür, hiçbir şansı kalmamıştır... o, samimiyetle söylüyorum, barış alanının tamamen dışındadır artık: sadakati onaylanmış ve ruhu demiryollarına gönderilmiştir, çünkü gitmesi gereken yer orasıdır. (Bir barakudayı iki gözünün ortasından vurabilirsin ama yine de cehenneme gitmez çünkü cehennemin nerede ya da ne olduğunu bilmez. Öte yandan, güzel baktık icabımıza, nihayet. Siktir.)

Sabahın dörde beş kalasında yatağa uzanmış yeşil kapaklı çizgili Empire Wire-Glo defterine kurşun kalemle bunu yazarken sana –sigaram bitti ve yatağın yanındaki eski iskemlenin üzerinde duran çay fincanı dolusu izmaritleri içiyorum ve sana kan-dökülmesin merhametini kutsayıp ona tapınmanın zor olduğunu anlatmaya çalışıyorum; sana barışı pazarlamanın neden bu kadar zor olduğunu anlatmaya çalışıyorum, çünkü sadece ay ışığında koşturan az sayıda, çok az sayıda, çok çok az sayıda canım tavşan bilir barışın ne olduğunu!!

Şu piçe dönelim tekrar, henüz uyumadıysan. Matematik öğretirler çocuğa. Washington'ın Delaware'i aştığını anlatırlar. İyi bir şey, eminim. Kızlar için ayrı erkekler için ayrı tuvaletleri var. Ve Brahms indirirler çocuğun kafasına, Schubert indirirler, o çelikten yumruk Beethoven'i indirirler, henüz kavrayamayacağı bir yaşta, ve hatırlar bunları, korunmasız gövdesine indirilen bu yumrukları, ve daha sonra isyan edip caza yönelir. İsyen edip caza yönelmek

çok daha kolaydır başka bir ülkeye ya da tanrıya yönelmekten. Daha güvenlidir, daha ucuzdur ve neredeyse hiç risk taşımaz. Biliyorlar bunu; planlanmış; verirler onlara cazı. Bizim piçe cazı önce ver-seler, daha sonra Beethoven'e yönelecek ve o zaman ortalık karışa-caktır, tehdit. Yavrum, onlar biliyorlar ne yaptıklarını. Barış diye bir şey hiç olmadı. Şimdi de onu futbol sahasına salar ve birilerini devirmesini söylerler. Onu biraz daha sınırlamak için bir şeyler da-ha anlatıp işe koşarlar –ki o da barış değildir. Uyusun, yemek yesin, alışveriş yapsın diye birkaç saat verirler, ama daha çok düzüşsün di-ye, sistemi sürdürecektir bebeler yapsın diye, sonra işe tekrar.

Zihnine en ufak şans tanınmaz ufaklığın. Sıradan adama, "Sa-vaştan yana mısın yoksa barıştan mı?" diye sorarsan sana, "Barıştan yanayım, tabii ki. Savaş aptallıktır," diyecektir.

Barıştan yana olduğunu söylüyor fakat barışın ne olduğunu bil-miyor. Hiçbir zaman sahip olmamış.

Savaş için üretilmiş, onunla birlikte yaşıyor, her kışını döndü-ğünde arka cebine uzanan altın-bacıklı bir fahişeyle birlikte yaşar gibi. Sen ne diyorsun, tutkuyla savaşır o, haykırır savaş diye! Fakat barışa âşık olmaz çünkü küçük erkek-bacaklarıyla düşe kalka yürü-meye başladığından beri hiç bilmedi ki barışı. Ve her şey o kadar kahrolası korkunçlukta ki bazen öfkeden bardak bardak viskiyi du-varlara fırlatıyorum içeceğim yerde; İnsan'a ve onun kabuk bağla-mış körlüğüne söverim sık sık, küçüklüğüne, her şeyi maymun gibi emişine... Yanılıyorum ama. Ne şansı olabilir ki zavallı piçin? Ve ben kim oluyorum da ölçüsünü almaya kalkıyorum? Ey, yıkılmış ve iblisleri kurutulmuş budala, diye çıkışır göbeği yağ tutmaya başla-mış ve ikinci çocuktan sonra o topuksuz düz ayakkabıları giyen ka-rısına. 2-3 kez ya da 6 kez işten kovulur, korkuya kapılır. Kafasının içi hava dolu araba sürer ve birkaç trafik kazası yapar. Taşakları ağ-rıyuncaya kadar vergilendirilir. Ne kadar çok para kazanırsa kazan-sın, hiçbir zaman parası yoktur. Bir günden ötekine rahat bir soluk alarak geçemez. Onu deşip şarap şişesini paylaştıkları ara sokağa götürmeye hazır bir boynuz sürüsü var hep, ağzı çabuk ve iyi laf yapmıyorsa şayet. Bu mu barış? Buna mı heyecan duyacak? Sonra,

ışıksızlıktan ve yalandan hasta, bir gece eve erken gelir ve karısını (yağ bağlamış göbek falan) doğal gaz sayacını okumaya gelen adamla yatakta bulur... barış mı? –hiç bilmedi ki. Daha başından bir boğa gibi, birine ya da bir şeye ya da bir yere toslamak üzere yetiştirilmişti.

Yanıt ne? Benim bütün bildiğim şu anda hapiste olmadığım (ki iyi, ve bencilce); fakat frenoloji, hatta Güney’de yaşayan ve ateşi inceleyen görkemli bir boğa gibi şiir yazan dostlarımdan biri gibi bilardo uzmanı bile olmayan biri olarak, tek yanıt insan yetiştirmeye dair mevcut eğitim kavramlarımızı daha az dışlayıcı ve daha çok seçim tanıyan bir alana kaydırmaktır diyorum... daha çok seçim... tanrı, lider, ülke... müzik, aşk, spor, şamata, içki, nutuk... demek istediğim şu ki, deniz dizlerimize ulaştı ve bizimle... zamanla... başka şeyleri düşünmek... ekmek, kolay am ve suçlamalar dışında, ;;;; sanıyorum neredeyse çok geç bunun için... belki şu Hidrojen bombası hepimizin ödünü bokuna karıştırmaya yetecek kadar büyüktür ve şeref ve ülke gibi şeylerin hiçbir anlamı olmadığını idrak ederiz –boş bir mabette karanlık ilahiler, ve hâlâ geçit veriyoruz teneke adamlara, zihnimizin teneke adamlarına, muhtemel geleceğimizin teneke adamlarına, bu savaş martavalına kanmaya devam edersek eğitildiğimiz üzere.

İçimizdeki o büyük şeyin bize söylediği gibi yürümeyi ve konuşmayı öğrenmenin zamanı artık. Daha iyi ve büyük mucizelerin ve onlara dair konuşmanın zamanı, bu kadar uzun zamandır nasıl yanıldığımızı görmenin... bu bir başlangıç, yakarış değil. Barış gerçekleşmekten başka bir şey için yakarmaz.

topukluyorum,

barış seninle olsun,

Charles Bukowski

AKRANLARIMI İNCELİYORUM

Pekâlâ:

Sözü dizebilen şairler David Pearson Etter, Irving Layton, Al Purdy, Larry Eigner ve Genet.

Ginsberg-Corso-Burroughs halkasını aşırı övgü denen büyük balina yuttu ve bir daha tam olarak toparlanamadılar. Fakat, eyvah, sanatçı ile icracı arasındaki farkın Tanrı ile kravatlı pazarlamacı arasındaki fark kadar olduğunu öğrendik. Yine de zordur çoğumuz için ömür boyu sertleşme zokasını yutmamak. Ya budalaların önünde ışıklarda kolayca dans etme şansını yakalarız ya da bulaşıkçılığa döneriz. Maalesef, insan bulaşık yıkayarak James Dickey, Jack Gilbert, Nemerov ve 92. Sokak-Lexington Bulvarı'ndan T. Weiss ile konuşarak öğreneceğinden çok daha fazla şey öğrenir.

Genç Ezra'nın Avrupa editörlüğünü yaptığı ve bir zamanlar ülkenin en çarpıcı şiir dergisi olan *Poetry Chi*, ününün kemiklerine indirgenmiş şimdilerde; bir kütüphanede rastlayabilirsiniz bir sayısına, güvenle parıldar, bir şey demez, aynı güvenli adları yayınlar. Cuma akşamı klasik müzik konserine gitmek gibidir; *La Giza Lada* uvertürüyle başlanır, peşinden *L'Après-midi d'un Faune*, sonra

da Beethoven'in 5.'siyle sersemletip canım Handel'den biraz *Su Müziği* ile mutlu mesut eve gönderirler.

Poetry Chi'yi de gömdüğüme göre, devam edebiliriz.

Bu şiirsel gırtlakta özel bir kılçık da Robert Creeley'nin eserleri. Adlarına "Doktor" sıfatı eklenmiş İngilizce profesörlerinden Robert Creeley'nin bütün yeteneklerimizin mucizevi itirafçısı olduğunu duyuyorum. Şahsen Creeley'i tekrar tekrar denedim ve her seferinde kumsalda Steinbeck'in *Aşk Otopüsü*'nü okurken uyuya kalmak gibiydi. Uykusuzluk çekiyorsanız deneyin o kitabı.

Fakat R.C'ye dönelim. Kitaplarını profesörlere iade ederken, "Çok zayıf. Yok bir şey," ya da "Ne satmaya çalışıyorlar bana?" türünden asitli bir laf ettiğimde her seferinde sakalın arasından beliren o müşfik ve kibar gülümseme ve omza konan elle karşılaşırım: "Hadi, canım, o kadar da kötü değil!" Ve bundan çıkarılacak anlam onların anladığı şeklindedir, onlar benim gibi basit birinin anlayamayacağı şeyleri anlarlar (hoşluklar işte, bilirsiniz, saf katışıksız ifade, vs.) Fakat Creeley'nin gölgesindeki sakallı Doktor'lar iyi insanlardır her şeye rağmen: kendi inançları dışında her şeyi bağışlayabilirler.

Bir de şu var –bir şekilde onların Creeley'den korktuklarını düşündüğüm için nefret dolu bir ihtiyar olabilirmişim. Bunu nereden çıkarıyorlar, bilmiyorum; bulaşık yıkamaya herhangi bir Üniversite'de ders vermekten daha yakın olmamdan belki.

Creeley şiirin siyasi güç merkezlerinin dehşetlerinden ve çıkıntılarından biridir: "Ekol." Fakat Bomba Çağı bize mantardan fazlasını öğretti; lapa yutmamayı. "Ekol" bitti. Okul günleri geçti. Tanrı'ya ya da orada her kim varsa ona şükür. "İmgeciler" in kan lekeli parmaklarıyla manifestolarını yazdığı o eski günleri düşünmek banel bir biçimde güç veriyor insana. Fakat okulların çoğu eleştirmenler ya da *Life* dergisinin fotoğrafçıları tarafından icat edilir zaten. Ya da Ortabatı Üniversiteleri'nde İngilizce dersi veren ve İngilizce'den "B" almak istedikleri için eteklerini aşağı çekmeyen 19 yaşındaki kızların dizleri ve kalçaları akıllarını başından alan geri kafalı ihtiyarlar tarafından; ve, tabii ki, Allen Tate, Doktor Williams,

Wallace Stevens, Y. Winters ve John the Crow muhabbeti onları sıkar.

Amerikan şirinin durumu mu? İyi işçi olarak size iki Kanadalı bir.de Fransız saydım... Fakat belki şu anda çiftlikte bir buzağı ile çalışan ve işini ileride bizim için sıcak daktiloyla yapacak bir genç var. Şu anda, Amerika açısından, Köpek Yakalayıcılarının Dolaplarından Hayaletleri Kovma Desteğinden Emekli Kadınlar Derneği'nin çay partisinde rastlayacağınız cesareten fazlası görünmüyor. Her ne demekse. Ah, bir bira ve sıcak banyo şimdi. Chicago, Sandburg'ün nerede? Mencken'in cesur dişleri ve koca eli? Ey Sandburg, banjon nerede? Tanrım, tanrım, biraz müzik lazım bize!

KEŞKE UYKUDA OLABİLSEYDİM

Yataktayız. Ben yarış istatistiklerini inceliyorum, O 12. yüzyıldan 15. yüzyıla kadar uzanan Rus İkonları'nı okuyor. Sayfayı çeviriyor.

–Aziz'i görüyor musun?"

Hayır.

–O'nu görüyor musun?"

Evet.

–Keşke uykuda olabilsem.

Ne?

–Her şey yoluna girerdi.

Neden?

–Güzel resimler görüyorum. Sen düşlerinde güzel resimler görmez misin?

Hayır.

–Göçe yükselişler... bak, Cennet'e kim gitti?

Tanrım, bilmiyorum.

–Meryem Ana'nın kapı görevi ne anlama geliyor?

Bilmiyorum.

–Oo... ne kadar güzel, değil mi? Onu beğenmiyor musun?
Hayır.

–Onu beğenmiyorsun çünkü ruhunun içine bakabiliyor.

Bu kadar yeter. Bazen dinin devasa bir Sadizm olduğunu düşünüyorum.

–Şunu görüyor musun?

Evet, göğsünde bir delik olan bir adam ve deliğin içinde bir başka adam görüyorum.

–Bu Meryem Ana, bebek İsa ise madalyonla tasvir edilmiş. Tretykov Galerisi, Moskava. 1200 dolaylarından. Moskova'da olmayan Yaroslav ekolüne ait bir resim.

Anlıyorum, anlıyorum.

–Bebek çalan insanlar görüyorum sürekli. Ne anlama geliyor sence?

Bilmiyorum.

–Bu Aziz George ve ejderha.

Görüyorum.

–Şu minik bacaklara bak; bu Novgorod ekolü. 12. yüzyıl sonları, oldukça hoş. Sevimli bir ejderha.

İyi geceler, hayatım.

–Oo, BAK, işte Tanrı!

İyi geceler.

–Resim 6. Hayır, bu Hazreti İlyas. Affedersin, Tanrı değil.

İyi geceler.

–Bak kırmızı oyuncak ayı kıyafeti giymiş biri var. Hey, şu kanatlara bak.

Kitabın satış fiyatı 95 sent, Victor Lasareff'in önsözüyle. Karınızı bu kitaptan uzak tutun.

YAŞLI BİR USTA

yaşlanmakta olan
ve değeri sadece hayatta olan
birkaç kişi tarafından bilinen iyi ve yetenekli bir hergeleye
bir öpücük,
gökyüzündeki kapalı göz
sözlerimizi imler–

Şanslıysanız, onu görebilirsiniz, bir gün, acele ederseniz –bu tıknaz efsaneyi, bu bir çeyrek ölümsüzü.

Şanslıysanız Atina'da rastlayabilirsiniz ona, akşam karanlığından hemen sonra. Üzerinde tokası açık eski bir yağmurluk, yumuşak kemeri yitik bir fil kamışı gibi sarkmış –sokaklarda geziniyor olacaktır, baykuş gözlü,

gereksinimlerinin
peşinde
hayaletin, tanrının, yolun, talihin.

Harry Norse. Hal. Avrupa'da süzülen bir Amerikan berduşu, hü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

znl ve karmaşık yıllar boyunca, l kentlerin gölgelerinin içinden süzülen. Bombalanmış l kentler, yeniden inşa edilmiş l kentler, l yanardağlar, canlı elem, canlı delilik, canlı sıkıntı, canlı kasaplık –bütün güzel hatunlarımız yaşlanmış, gller kurumuş, her şey. Hal. şiir yazarak geçinir. Kıt kanaat.

Yerden on beş santim yükseklikte bir yatakta uyur ve O Evergreen'den çekini ya da Mars'ın kalçalarından kayıp inen görünmez eli beklerken tahtakuruları tanrıya şkredeler . O arada, en iyi Yunan jeologlarından birinin iddiasına göre ertesi sabah patlaması beklenen bir yanardağın altında (kirası daha ucuz), pskrtler ve sarsıntılar eşliğinde uyur. (Hamamlarda rastlamışsınızdır bu Yunanlılara; tamamen hafife alınmamaları gerekir.)

şunu bilin ki, bir adam bir şiir için bugüne dek doğmuş herhangi bir kadın için gideceğinden çok daha uzaklara gidebilir.

Harold Norse. abucak rseleyebilir bir şiiri. Biemle. Baş aşağ. Kefeki taşıyla. Ateşle. Alev almış. Dişe diş, sert. Kılarımızın kokusu. Utancımızın kamışı. Işık. Tavşan dş. Bütün bomba kafamızın içinde ıslık ttrrken.

Norse. Amerikan berduşu:

kulak kabartmış

köprünün üzerinde

kamyonlar hızlanırken meleklerin altında

... nehrin yakasında iki kişi

yasaları çiğnemekte kalçalarıyla

İnsanların oğ, neredeyse tamamı yazmayı bilmiyor, çok kötü şeyler yazarak en üstten en alta herkesi kandıran Shakespeare de dahil olmak üzere. Neredeyse herkesi kandıran diğerkt yazarlar arasında E.A. Poe, İbsen, G.B. Shaw, William Faulkner, Tolstoy ve Gogol sayılabilir. Bugün Mailer ve Pasternak tarafından kandırılıyorlar. Bu yazamayan adamların herkesi kandırmakla kalmayıp aynı zamanda lmszleştirilmeleri, hayatın ve ticaretin bütün alanlarında kremanın zirvesine ulaşan şarlatanların çokluğundan daha řa-

şırtıcı değil. Washington'dan Sharkey'nin Yeri'nin arka odasına kadar her yerde rastlayabilirsiniz onlara.

Hal biliyor yazmayı. Hmm. Bir keresinde ona "pro" dedim ama beni biraz yanlış anlayıp "Jersey Joe" diye geri tükürdü. Geçmişten eski bir boksördür, Wolcott. Ben de Jersey Joe'yu her zaman güzel duygularla anımsarım. Önemli yumruğu oturtma biçimiyle. Bazen o önemli yumruğu çakmak için çok şeye katlanmak gerekir. Sanat eylemidir hepsi. Her iyi insanın içinde Sanat eylemi vardır. Tesisatçı da olsalar, pezevenk de, bir süre sonra fark edersin. Zarafet ve rahatlık ve cesaret ve Görüş meselesidir. Ben İngilizce derslerinde, Sanat kurslarında ve kapımı çalan diğer yazarların arasında değil; hapishanelerde, ayyaş hücrelerinde, fabrikalarda, hipodromda rastladım o insanlara.

Bir insanın sanat biçimiyle çalışıyor olması onu haklı çıkarmaz, bağırsaklarını da temizlemez. Aynı nedenden ötürü, rahipler ve cüceler ya da bacaksız adamlar ve fahişeler de gereksiz yere yüceltilmemelidir.

Norse'a "pro" derken sadece onun

uygun olandan çok fazlasını yapan

doğru yerde doğru adam olduğunu

söylemeye çalışıyordum ve bu o kadar az yapıyor ki
insanı ağlatmaya yeter.

Karnabahar-kulak vuruşunda üzerimize yoktur. Norse. Amerikan berduşu:

dante burada yaşadı

ve kapıya kondu

şimdi bir aziz gibi

tapılıyor

Harold Norse: şair:

taşaklarına bir tekme çak
çılgın gibi havaya sıçrayana dek
dans eden çiftlerin arasında
düşün dışına
baygın
düşünceye dek.

Tanrım, hastanelere benim kadar sık düştünüz mü? Norse kadar sık? Gül bizimle, Truva atı.

hemşireler/kalemlerimi/ve güllerimi/çalıyorlar/yılanbeyinli/
hemşireler/ yanlış İlaçlarıyla/gülerler/kapıları çarparlar/mecalsiz
yaşlı/kadınlar/soluk almaya çabalarken/gırtlaklarındaki borudan

Belki size bu şiirlerin parçalarını vererek hata yapıyorum çünkü bu yazı kabul edilirse, şiirler bütünüyle elinize geçebilir; ben sadece size sözü ne kadar güzel, ne kadar iyi çaktığını anlatmaya çalışıyorum; koca Hotshot Jersey'nin çaktığı gibi; Açlıktan nefesi kokan Braddock'ın pek çok gece önce bir gece şişko ve kendini beğenmiş Max Beer'e çaktığı gibi. Biliyorsunuz. Tanrım:

devam et
göm başını
tahtakuruların istilasına uğramış battaniyeye
bırak pireler
sıcrasın apış aranda
aydınlanmanın
führerleri
yok
yavrum

ve O haklı, ya girerken çarpılırız ya da çıkarken, yanardağların

altında ya da park banklarında yatarak, tatlı bayat bir bok bu, bu
şiiire yatış, ve şiiire yatmak anlam ya da fırsat ya da haklılık ya da
\$\$\$ talep ettiğinden değil; hiç öyle değil.

Kimse bilmiyor ne olduğunu. Sabahleyin sırtında bir çibanla
uyanırsın ve gitmez. Sanat'ımızın nitelikleri için Patchen'vari bir
bağış istemek ödeklilik olur –omurgası kötü ya da Sanat'ı iyi pek
çok iyi adam var. Ve kiminin omurgası daha kötü, kiminin Sanat'ı
daha iyi.

Fakat aydınlanmanın f  hrerleri olmadığına hiç kuşku yok, yav-
rum. Ve bazen uzun geceler, keskin jiletler, silah temizleme kazala-
rı demektir.

Durmaksızın iyi yazmak çelikten bir duvarı delmeye çalışmak-
tan başka bir şey değildir ve bunu ba aramayaca ız, bu kadar basit.
Fakat solup yitenleri, eksantrikleri, çağımızın k   alayan tavuk y -
reklilerini g rd    de, iyi ki  u koca keçi var diyorum –profesyo-
nel, Jersey Joe, Avrupa kaldırımlarında s rt yor hâlâ; kayak toplan-
tılarını ve Olimpik oyunları ve sarkık memeli balon kafalı hatunla-
rı  skalayarak ve

 rseleyerek  rseleyerek.
sözü.

Bu gece radyodan Wagner dinliyorum ve 20 aylık kızım öteki
odada uyuyor –kadın bir tür Troçki toplantısına gidip onu yalnız bı-
raktı. Ve duvarlar benim çılgın çizimlerle kaplı ve sarhoş bile de-
 ilim henüz. bu yüzden korkusuzca  unu söyleyebilirim,

koca Pro Norse
senin gibi 5 ya da 6 kişi daha eksik olsaydı
ben bu kadar
dayanamayabilirdim.

Canına yand  ım, yeter bu kadar.

–Charles Bukowski
Los Angeles, 1966

ALLEN GINSBERG / LOIS ZUKOFSKY ELEŖTİRİLERİ

Boş Ayna. Allen Ginsberg'in İlk Ŗirleri/Totem Corinth Books/17
W. Sekizinci Cadde/New York/N.Y./10011/1.25\$

Kolay değil Allen Ginsberg olmak. Onu eleŖtirmek de kolay değil. Çünkü romantizmle itiraf ettiği eŖcinsellięine rağmen, bilinçaltımızda hâlâ yukarı bakıp üst seviyede performans bekliyoruz. Küçük dergi çılgınlarının (ve büyük dergi çılgınlarının) gözde salon oyunlarıdır yerden yere çalmak Allen Ginsberg'i ve Mailer'i ve Albee'yi ve Capote'u ve ve ve –biliyorum. Ben de yaparım. *Bu ilk Ŗirlerin Harry Wedge adında biri tarafından yazılmış olduklarını düşünsenize.* Kendime hemen yeni bir kültürel kahraman bulurdum. Fakat Ginsberg tarafından yazılıp W.C. Williamson'ın önsüzüyle sunulunca, daktilomun dişleri ısırarak için kaşınmaya başladılar bile. Ne?

Williams kısa önsözde geziniyor ve ben bütünüyle kavrayabildiğimi söylemeyeceğim. Ŗiirin nasıl olması gerektiğine dair kendi Ŗiirsel formülünün içinden koşuyor ve Allen Ginsberg tosunudur,

"bu genç Yahudi çocuğu, o kadar da genç değil şimdiden." Dante'den söz ediyor, G.Chaucer'den. Williams şairin okura kendi dilinde hitap etmesi gerektiğini söylüyor, fakat onları gücendirmemek için dizelerini gizlemesi gerektiğinin altını çiziyor. "Bu şekilde, mümkün olabilirse, şiirin gizli hoşluğu tek başına ayakta kalabilir ve uyuyan dünyayı uyandırabilir." Tabii ki, 1952'den beri, bu önsöz yazıldığından beri, gizli hoşluğa gerek kalmadığını idrak ettik. Williams sunumu (biçem) ya da mizahı ya da sıkıntıyı dağıtmak için yaratıcı şaşırtmacaları kast ediyorsa şayet, yanınındayım. Bunu kast etmiş olması mümkün.

Şiirler basit, açık, çok iyi –fakat yine de geç Ginsberg'in Whitman'vari yalvaç farfaralığı ile hastalıklı.

Sanki bir çıkmaz sokaktayım
ve bittim.
bütün ruhani olguların
doğruluğunu idrak ediyor ama hapsolmuşluk
duygusundan ve benin sefilliğinden asla kaçamıyorum.
bütün yaptıklarımın ve gördüklerimin ve dediklerimin
beyhudeliği.
memnuniyetim artar belki
devam edersem ama şimdi
umudum yok ve yorgunum.

Ödünç alınmış ve çok kullanılmış bazı deyişler var burada: "hapsolmuşluk duygusu,", "benin sefilliği," fakat son üç dize şiiri kurtarmaya yetecek kadar samimi belki.

"... Ne korkunç bir gelecek. Yirmi üç yaşındayım," diyor ileride. Ve haklı. Kendini nasıl kullanacağını ya da Amerika'nın onu nasıl kullanacağını ya da kendini kullanmaya zorlayacağını bilmesine olanak yoktu. Fakat burada başka bir şeyden söz ediyor. Delilikten. Başının bedeninden koptuğu duygusundan. Bunu kanepede uykusuz yatarken idrak etmiş.

"Mezmun I"de İncil dili seziliyor, Whitman'vari bir yalvaran-

kükreme ve eylem. Dizeler yine özgünlükle duruş arasında damlıyor. Sonunda, son dizede, özgünlük yenik düşüyor ve şiiri duruş bitiriyor: "Bu söz kütüphanede kaybolacak ve Güvercin indiğinde tekrar keşfedilecek uçuk bir belgedir."

Bunu yazarken eleştirmenliğin ne kadar kolay olduğunu düşünmeden edemiyorum, biri (ben) elinde gerçekliğin mumuyla hödükleri aydınlatıyormuş gibi. Ne zırvalık değil mi, dostlar? Neyse, ben elimden geleni yaparım ya da yapamam. Başım ağrıyor bu gece, biram tükendi, sigaram bitti ve kahve yapmaya üşeniyorum. Allen, canına okunacak muhtemelen.

Evet, "Cézanne'ın Limanları" kötü bir şiir

ön planda zamanı ve bir yarışta
süpürülmüş hayatı görürüz

Korkarım ki hoşluk pek ustalıklı gizlenmemiş. Daha sonra dişinizi ağrıtabilecek kadar tatlılaşıyor. Ne Cézanne'ı ne de "Cennet ve Ebediyet"i anlamamı sağlıyor. Ginsberg bundan daha iyi bir yazardır. Ve Cezanne daha iyi bir ressam. Bir şişe şarap içerek tanışmalıydılar, böyle değil.

sayfanın önüne oturup
yazdığım da başım dönüyor
bir tür dişil
gevezelik çılgınlığıyla;

Bunlar benim, söyleyecek başka şey bulamadığımdan, mükemmel dizeler olarak tanımlayabileceğim türden. İçerik ve sunum olarak mükemmel benim için. Ginsberg kucağınıza bırakıyor ve oradadır, bir kedi yavrusu kadar sahici. Ya da bir aslan. Biliyorsunuz ne demek istediğimi.

"Fyodor" iyi bir şiir fakat güçlü olduğundan değil, hepimiz Dostoyevski hakkında aynı şeyi hissettiğimiz için sanırım, bu yüzden duymak güzel, duymak hoş; fakat gıcıklığı sürdürürsek, keşke daha

iyi yazılısaydı diyoruz. Ancak Ginsberg'in bu şiirleri yazdığında genç olduğunu dikkate alalım lütfen. Allen nasıl görünürdü gençliğinde acaba? Şu anda sakallı bir yarı-rahip'ten başka bir şey yok elimizde; yatak ihlalleriyle tutuşmuş, Hindistan ve Küba ve kahvehane kâbuslarıyla leş gibi kokan Allen Ginsberg diye bir dağınık saç yığını. Aziz olurdu izin verseydik, fakat her şey yarım yamalak ve herkesin kafası karışık. Yine de Ginsberg'in olması olmamasına yeğdir. Ona küçük çamur topakları fırlatıyorsam bunun nedeni Yahudi Şarküterisi'ndeki o kediye dert edememem. Allen içi saç ve sarı tohumlarla dolu kavanozdaki kutsanmış salatalık turşusudur. Onu satın almak isterseniz ama sonunda başka bir şey alırsınız.

"Anlamsız Bir Kurum", 1948 mahsulü bir tür Kafka-düşü, fena bir iş değil. Hissedebiliyorum. Özellikle sonunda A.G'nin "tuvalet arayışıyla" boş koridorlarda dolanması. O tuvaleti bulamazsan, moruk, dünyanın bütün şiirleri bir boka yaramaz.

"Toplum, Düş 1947"de şiir güç ve mizahla aydınlanmış; dehayla. Ginsberg'i çamurdan çıkaran biçemden, tumturdaktan ve akıştan birdemet. Bu gelecek olanların habercisi demek istiyorum, *Ulu-ma'nın*, Ginsberg'i Ginsberg yapan *Uluma'nın* ve kısmen yitirdikten sonra bile işi kıvrımını sağlayan dehasının.

Ve "İlahi"de şiirsel duanın İncil ateşi başarıyla uygulanmış. Ginsberg formunun zirvesinde olduğunda oyuncaklarınızı yere bırakıp dinleseniz iyi edersiniz. Bu kadar erken yaşta bu kadar iyi yazabilmiş bir adamı daha sonraki şovmenliğinden ötürü aşağılamak ancak kıskanç bir alçağa yakıştır. Birbirimizin gözünü oymak zorunda mıyız? Gerçek düşman başka yerde.

Joe Blow artık
ibne olmayacağına
karar verdi.

diye başlayan "Arketip" şiir, işlemeyen ve düğmesine basılıp kapatılmış seks makinesine dair traji-komik bir çizim. Seks gerçekten çok komik. Yavaş yavaş ateşte kızarmak nasıl komik olabilirse, öy-

le komik –kendini izleyebilsen.

Kitap "Örtülmüş Yabancı" ile sona eriyor, ki kesinlikle işlevsiz. Gerçi sadece Ginsberg'in yazabileceği türden sıkı dizeler var:

"Kırık kalbi bir bok çuvalıdır."

Ginsberg kendini şiirdışı aktivitelerle mahvetmeye çalışan birkaç şairden biridir ancak kendini henüz mahvetmiş değil. Tükenmek bilmeyen yakıt deposuna şükrederim. Eliot daha kolay söyledi, Pound daha sanatsal, Jeffers güçlere dair bilgelikle, Auden daha isabetli, Blake daha yüksek sesle, Rimbaud daha gizli; William Carlos Williams'ın sol direği daha iyiydi, fakat Ginsberg'in bir yere ait olduğunu düşünüyorum, erken ya da geç dönem, ve o sıyrılıp gelmeseydi bugün hiçbirimizin yeterince iyi yazamayacağını, ki yeterince iyi yazmıyoruz, fakat yılmıyoruz, koca Allen'i izliyoruz, fotoğraflarına bakıyoruz, ve Amerika'dan biraz korkuyoruz hâlâ,

O'ndan, balmumundan işlerden ve güneşten ve akşamdan kalmalıklardan; yatağa yalnız gireriz, nihayetinde, hepimiz.

Şiir Sınavı—Louis Zukofsky, 2.50\$, Corinth Books, c/o Eighth Street Bookshop, 17 W. 8th Street, New York 11, N.Y.

Ah, Zukofsky, sihirli ad, büyük ad, şiire dair konuşuyor! Belki demiryolu avlusunda çalışırken ya da lise saatlerinden sonra jimnastik salonun arkasında Sammy Zswienk ile dövüşürken duymuştuk Zukofsky'nin adını, Sammy'yle ya da vagonları yıkarken bizi gözetleyen ustabaşıyla baş edebilmek için bize yardımcı olabilecek bir şey. Canın cehenneme ustabaşı, benim Pound'um var, Zukofsky'im var, *Chicago Şiiri*'m var. Evet, bir de arabamın kabak lastikleri ve patlaklar var. Sammy dövüşü kazanmıştı sanıyorum ve Pound umursamadı. *Chicago Şiiri*'ni okumayı bıraktım. Şimdi şiir sınavımız var.

Şiir sınavı, Zukofsky'nin bana söylediğine göre, şiirden görünüm, ses ve zekâ olarak alınan haz. Sanatın amacı bu.

Dahası, L.Z şöyle diyor bize: "Arzulanan öğretimin her zaman günlük hayatın sıkıntılarından başka bir varoluş biçimine kayan bir zekâ içerdiğine inanıyorum. Şiir, unutmamak gerekir ki, ona ilgi duyanlar içindir."

Zukofsky'nin benimle kafa bulmadığından emin olmak için bu cümleleri birkaç kez okumam gerekti. Yazı pek anlaşılır değil; biraz hantal, ama mesajı aldım. Şiir bizim için var, özel olanlar için –hayata daıdır (neredeyse) fakat aynı zamanda ayrıktır, nihayetinde, sabit ve haz verici. Görünüm, ses ve zekâ olarak. Burada anah-tar sözcük zekâ, bahane.

Oysa ben bir zamanlar şiirin beni hayatta tutmak için var olduğunu sanırdım, herkesi hayatta tutmak için; başkalarının şiirleri, kendi şiirlerim, resimlerim, öykülerim, romanlarım, bütün bunların bana hayatla baş etmekte yardımcı olmak için var olduklarını sanırdım; dolabı açıp bir jilet aldığımda gırtlığıma koca bir kesik atacağım onunla dikkatli bir biçimde sakal tıraşımı olmam için. *Şiir Sınavı* ilk olarak 1948 yılında basılmıştı, 1964'de tekrar basıldı. Tuhaf, şiddet dolu ve olağandışı bir zamanda yaşıyoruz. Korkarım ki hayat Allen Tate, Lionel Trilling ve Louis Zukofsky gibilerine yetişip işlerini bitirdi. Kuru ve güvenli ekmeğe razı olamayız artık. Şiir sokağa indi artık; genelevlerde, gökyüzünde, piknik sepetinde, viski şişesinde. Dümen bitti –başkaları ölerken bazı insanların yaşamasına izin verilmiyor. Bu daktilodan en azından, ve hareket üniversitelerde de sıkı ilerliyor, sokak aralarında, birahanelerde. Bu as-tar boyayla kimseyi kandıramazlar artık. Bazı iyi seçilmiş şiirler var, fakat onların makinemsi ve titiz açıklamalarının küçük kafeslerine girmelerine izin vermeyeceğiz. Bu açıklamaların bazıları, itiraf etmeliyim ki, düşünceli ve hatta mantıklı, ancak hoş bir dairenin sınırları içinde. Fakat bu kitabı bir ay sonra elektrikli iskemleye oturacak bir adama verirken hayal edemiyorum kendimi.

Şiirin gerçek sınavı her yerde herkese uymasıdır.

Bu kitapta böyle birkaç şiir var, fakat Zukofsky onlardan başka her şeyden konuşuyor. Bir idol daha yitti. Özenle basılmış 165 sayfa daha yitti, oysa aşk ve kan ve kahkahayla yavaşça ilerleyebilir,

bira ve salamlı sandviçle iyi gidebilir, ertesı sabahı daha iyi kılabilir, perdelerden süzülen ve üzerime bir balta gibi inerek gözlerimi tekrar kapatmama neden olabilirdi, yaşayanların ne zaman geleceklerini merak etmeme neden olan o eğitimli kaygan nostalgik dehşetin yerine.

BUKOWSKI BUKOWSKI ÜZERİNE

Pis Moruğun Notları, Essex House, paperback, 255 sayfa. Yazarın önsözüyle. 1.95\$. Yazar Charles Bukowski, eleştiren CHARLES BUKOWSKI

Geçen gece birlikte içtiğim arkadaşım şöyle dedi, gerçi ben de söylemiş olabilirim: "İnsanın kendi bokunun kokusunu sevmemesi fevkalade güçtür." Sıçtıktan sonra sıçmışımıza baktığımızda bir şekilde kendimizle gurur duymamızdan konuşuyorduk.

Şimdi, böyle bir giriş çakallara, zehirli-sarmaşık çocuklarına, üniversiteli-sarmaşık çocuklarına arayıp da bulamadıkları fırsatı sunacak, bu yüzden onları önce doyurmak için yemlerini hemen veriyorum. Sülükleri üzerimizden attıktan sonra edebimizle konuşmaya başlayabiliriz. Şimdiye dek bana 44 yaşam boyu yetecek kadar Creeley-Üniversitesi kâbusu yaşamışlığım var.

Pekâlâ. Kirby bana iki ön kopya gönderdi. Kopyaları posta kutusundan çıkarır ve bakarsın.

Yatağa girdim –severim yatağı, yatağın İnsanlığın en büyük icatlarından biri olduğu kanısındayım –çoğumuz orada doğar, ora-

da ölür, orada düzüşür, orada otuzbir çeker, orada düş görürüz.

Ben biraz çatlak ve inançsız biriyim, bu yüzden Kirby'nin en iyi köşe yazılarımıelediğini tahmin ederek tek başıma otuzbirli çarşaf-larımın arasına girdim. Kirby ya da Essex House hakkında bir şey bildiğimden değil; dünya deneyimimden yola çıkarak konuşuyor-dum –sayfalara göz gezdirdim ve hiçbir şeyi kesip atmamışlardı, her şey oradaydı –atıp tutmalar, edebi, edebi olmayan, sekse dair, abazanlığa dair, bütün sigilli çığlık ve deneyim torbası.

Onurlandırıcıydı.

Onuru severim. Kapağı kusursuzdu, ayrıca özenle dizilmişti, *Pis Moruğun Notları*, 0115.

Yatağa girdim ve kendi öykülerimi okumaktan haz duydum. Bir şiiri yazdıktan sonra tekrar okursam kusma ve ziyan duygusundan başka bir şey hissetmem. İnsanlar bazen bana eski şiirlerimden alın-tılar yaparlar ve neden söz ettikleri hakkında hiçbir bilgim yoktur. Akşamdan kalma olduğumda bana, "dün gece 23 kişiyi evden kov-dun ve karımı düzmeye kalkıştın," demelerinden farksız

Biliyor musunuz, bana palavra sıktıklarını düşünüyorum.

Fakat öyküleri, yatakta uzanmış okurken, beğendim doğrusu. Ne boktan bir laf, değil mi? Sanırım çarşaf-ların arasında bütün o dene-yimlerimi okumak taktı bana boynuzları. Hayatımın günlerine ve gecelerine dair okurken hâlâ hayatta ve yürüyor olabilmeme şaşıtm.

Bir insan harman makinesine girip kanına, kafasının içindeki Yaz güneşine sahip çıkmayı kaç kez başarabilir? Kaç kötü cezaevi, kaç kötü kadın, kaç ufak tefek kanser, kaç patlak lastik, kaç bu kaç şu ya da ne ya da ne?...

Samimiyetle söylüyorum, kendi öykülerimi rahat bir şaşkınlıkla okudum, kim olduğumu unutarak, neredeyse, neredeyse, ve içim-den,

Hmmm, hmmmm, bu orospu çocuğu gerçekten yazabiliyor, di-ye geçirerek.

Başka yazarlar hatırlıyorum. Çehov, G.B. Shaw, Ibsen, Irwin Shaw, Gogol, Tolstoy, Balzac, Shakespeare, Ezra Pound ve başka-

ları şevkimi kırdılar. Hepsi edebi biçimi gerçekliğin ve hayatın kendisini yaşamanın önüne koyuyordu. Başka deyişle ya da daha açık bir biçimde, bu adamların her biri hayatın kötü olabileceğini fakat bunu kendi özel edebi tarzlarında söyledikleri müddetçe sorun olmadığını düşünüyorlardı.

Olabilir. Oyun oynamayı seversen.

Ve sanıyorum profesörler şimdi öğrencilerin de artık oyun oynamaktan sıkıldıklarını keşfediyorlar.

Pekâlâ, Pis Moruğun Notları'na dönelim.

Öyküleri ve fantezileri tekrar okurken onları şaşırtıcı ve yakıcı buldum. İçimden, Tanrım, Pirandello'dan beri bu kadar iyi bir öykü yazarı gelmemiştir, diye geçirdim. O zamandan beri en azından.

Bunu söylemek hoş değil, ama kitabın okumaya değer olduğunu düşünüyorum. Henüz analarının rahminden doğmamış bakire kütüphanecilerin bundan iki yüz yıl sonra, benim lanet aptal kafatasım solucanlar, sincaplar ve diğer yeraltı yaratıkları için boktan bir oyun alanına dönüştükten çok sonra, çiçekli külötlarına boşalacaklar.

Ha, bir şey daha.

On yıl sonra 1.95\$'lık nüshanız 25\$ edecek. Yeterince uzun yaşarsanız ve bomba son noktayı koymazsa, kitapla bir aylık kiranızı ödeyebilirsiniz.

O zaman dek, deli gibi okuyun, yalayıp yutun ve büyüyün büyüyebildiğiniz kadar.

PİS MORUĞUN NOTLARI

OPEN CITY, 8-14 ARALIK 1967

Evergreen'in Aralık sayısının arka sayfalarında bir yerde Charles Bukowski diye birinden küçük bir şiir var, derginin diğer sayfalarında da LeRoi Jones söyleşisi, LeRoi Jones şiirleri ve LeRoi Jones'un son kitabının ilanı var, artı merhum Malcolm X'in bir konuşması –"Tanrı'nın Beyaz Amerika Görüşü." *Evergreen* giderek *Ebony*'ye benziyordu.

Akşama doğru kadın üç yaşındaki kızıyla geldi. Akşam yemeğine oturduk.

"Galiba 'KİM KORKAR LEROI JONES'TAN' diye bir şiir yazacağım," dedim.

"Sen korkuyorsun LeRoi Jones'dan," diye bağırdı kadın. Çok liberaldi, beyaz liberal liberal liberal.

"Kim korkuyormuş Leroi Jones'dan?" diye sordum bir kez daha, küçük kızına bakarak.

Kızım kızarmış patateslerinin üzerinden bana baktı. Bu arada kadın nevroitik tizlikte bir sesle Amerika'nın ve LeRoi Jones'un

önemini izah etmeye girişti, sadece çok liberal beyaz bir kadının yapabileceği biçimde. Ben LeRoi Jones'a saldırmıyordum ama bir şekilde kutsal toprağa basmıştım ve LeRoi, neredeyse şiddetle, savunulmaktaydı. Sevindiriciydi –LeRoi adına. İkimizin de küçük dergilere şiir vermek için yırtındığı günlerden tanıyorum onu; ben hâlâ yırtınıyorum. Yine de ben ondan daha şairdim. Yazdığı oyunlar onu daha yukarı taşıdı. Cinsel tatmin bulamayan sıkıcı beyaz ev kadınları cinsel tatminlerini Jones'un oyunlarındaki siyahî şiddette buluyorlardı. "Ah Tanrım, hayatım, bu adam beni korkutuyor, ama yine de bir oyununu seyretmek isterim. Ooooo, gidip bir oyununu görelim!" Adam, ofiste geçirdiği yorucu günden sonra, karısını oyuna götürür. Ne olsa yapar, yeter ki kamışını sertleştirmek zorunda kalmasın.

"Anlamıyorum," dedim. "Hitler bana beyaz ırkın üstün olduğunu söylemişti, şimdi Jones çıkmış siyah ırk üstün diyor."

"Hangi ırk üstün sence?"

"Rengine bakar; beyazsan, beyaz ırk üstündür; siyahsan, siyah. Sarıysan, sarı; melezsen, melez."

Bir süre daha kafa ütüledi, bir cümleden ötekine. On dakika hiç ara vermeden konuştu. Söylediklerinin küçük bir kısmı doğrudu. Gerisi mihrapta tanrıya kurban sunmaktan öteye geçmiyordu. Kor beyaz liberal liberal dişi hava. Jones bile duymak istemezdi.

"Kaç siyah tanıdın bugüne dek?" diye sordum.

Bu dini tartışmalarda her zaman iyi bir kesici görevi görür. Hayatını kötü ve ucuz işlerde çalışarak geçirmiş bir vasıfsız işçi olarak, kulaklarının arası kitaplarla dolu herhangi bir teorik liberalden çok daha fazla siyah adamla tanıştım, çok daha fazla siyah adamla içtim ve çok daha fazla siyah adamla dövüştüm. Elimde mukavva bavulumla çiseleyen yağmurun altında New Orleans'ın ara sokaklarından çıktığımda terasında bacak gösteren bir melezin bana seslendiğini anımsıyorum. Mukavva bavulumu yere bırakıp bacaklarına bakmıştım. "Hadi, zavallı beyaz pislik, gel de tadına bak!" Hafifçe kımıldayan perdenin arkasında siyah bir yüz görmüştüm, beni

iki dolar yirmi sentim için öldürmeye can atan gözleri harikula-deydi. Sonra gülmüş, erken güneşin altında kendimi mutlu hissederek şiir dolu bavulumu almış ve yürümeye devam etmişim.

"Jones 25.000 dolar kefaletle serbest kaldı," diye çaktım lafımı. Para, liberal beyaz hanımlar için kötülüğü simgeler sadece —onlara vermeyi kesinceye kadar.

"Sen de hapisten çıktın. Kefaletinin ödenmesi on dakika bile sürmedi!"

"6-7 saati buldu. Kefalet otuz dolardı. Çalışma masamın çekmesinde o kadar param vardı ama bana güvenecek birini buluncaya kadar anam ağladı. Jones 2.500 dolar nakit çıkardı, kıyaslamak istiyorsan, artı kendine ait iki evi ve aile dostları var. Ben evi olan birini tanımıyorum. Benim ailem bile yok. Yoksul beyaz pıslığım hâlâ."

"Jones'un oturduğu ev ona ait değil. Siyahi cemaate ait."

"Siktir," dedim. Kızarmış patateslerin üzerinden LeRoi'yi tartışıyorduk işte. Bir adamın evinin kime ait olduğunu, helaya sıçtığını, yatakta kimin düzştüğünü öğrenmek için. Evin bir kısmının ona ait olduğuna bahse girerim. Bir de, içeri girmek için zili çalman gerekiyorsa, hiçbir parçası sana ait değildir.

Konuyu kapatmaya karar verdim ama onun niyeti yoktu.

"Diyelim ki yolda yürürken burnunun üzerine bir yumruk yiyorsun ve yumruğu teninin renginden ötürü yediğin söyleniyor, kendini nasıl hissedersin? Kara Güç istedikleri için onları suçlayamazsın. Kara Güç hiçbir şey değil çünkü güçleri yok..."

Susmak bilmedi. Onunla bir meselem yoktu. O olduğunu sanıyordu sadece. Fakat siyahlar bütün gücü ellerine geçirecek olsalar onu benden çok önce öldürürlerdi, bunu biliyordum. Bu yüzden dinledim ve dinledim ve küçük kızımı öpüp veda ettim ve işe sürdüm.

İşteki her on işçinin dokuzu siyahtı, ama yıllar geçtikçe bunu unutursun. Özel bir şey değildir, beyaz dişi liberaller devreye girinceye kadar. İşe koyulduk. Sonra ben, "LEROI JONES!" dedim.

Yanımdaki döndü ve parmak belirdi yine "LEROI JONES

ALEYHİNDE HİÇBİR ŞEY SÖYLEMESEN İYİ EDERSİN!"

"Küçük kızım ondan korktuğumu söylüyor."

"DOĞRU! KORKUYORSUN! SAKIN LEEROI JONES'UN ALEYHİNDE BİR ŞEY SÖYLEME!"

"Söylersem ne olur?"

"İcabına bakılır, olacağı o."

"Zihinsel olarak mı fiziksel olarak mı?"

"Zihinle ilgilenmiyoruz. O'nun yandaşları seni başka türlü halledecek."

"Konuşma özgürlüğümün olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sen ağzından çıkana dikkat et! LeRoi JONES BÜTÜN DÜNYADA KABUL GÖRMÜŞ BİR OYUN YAZARIDIR! Sen kim-sin? Aklını başına topla!"

"Bir sigara ver."

"Kendi paketini al. Makinede satıyorlar."

Arkadaşı geldi yanımıza. "Selam, birader," dedi.

"Selam, birader," diye yanıtladım.

"Beni evine kahvaltıya davet edecek misin?" (Gece vardiyasında çalışıyoruz.)

"Elbette. Tahıl ve fasulye var. Fakat evim yok."

"Ön kapın var mı?"

"Var."

"İyi o zaman, güpegündüz ön kapına gelip zilini çalacağım. Arkakapıya gelmem ama, o zaman komşuların beni uşak ya da çöpçü falan sanabilirler. Ön kapına geleceğim!"

"Roy biraderim, benim ön kapım senin ön kapındır, yeter ki kirası ödenmiş olsun."

"Güzel, ben de şu çenendeki boktan sakaldan bırakacağım, kendime genç hippy bir kız bulacağım ve Sunset Bulvarı'nda ele ele yürüyeceğiz."

"Ben de isterdim kendime şu genç sarışın hippilerden bir tane bulmayı," dedim ona.

Vali Reagan'a dair bir şeyler söyledikten sonra gidip yerine oturdu. Çalışmayı sürdürdük, bu arada kızımın annesi komünist

partinin bir toplantısına gitmeye hazırlanıyordu. Üyelerin tamamı beyaz bir parti toplantısı.

Hayli boktan bir sahne.

Değil mi, LeRoi?

Birader?

KAHRAMANIN YOKLUĞU

Daha önce buruşuk çorapları sert deri parçaları gibi dizlerine sarkmış çok genç bir fahişeyi ayartmaya çalıştım ama beni istemedi, ara sokakta kışını avuçladım, osurdu; ruhumu Singapur'dan Kanada'ya kadar kokutan bir osuruk; ve fevkalade geri zekâlı bir denizciyle gitti. Caddeye çıktım, yeşil ağaçlar bana sarı dişlerini geçirdiler. Ve lastik kamışlarını. Cinsiyetsiz bir gökyüzünde öğüren ölü bir parmaktan ibarettim.

Hüzün. Hüzün o kadar büyük ki, başka bir şeye dönüşür –bir bira bardağına örneğin. Hüzün bir şeydir, delilik başka bir şey. Bu yüzden odana gider, kışındaki boku siler ve delirmeye karar verisin.... Sonra ne olur?

"KAPI ÇALAR!" Yüzünün yarısını örten tozlu siyah şapkalı bir kadın. Üzerinde yeşil bir pelerin vardır ve külotunun kokusunu alırsın... sürekli beyaz bir sıvı salgılayan koca bir yarık muhtemelen, atmuş değil saman örtüsünü kast ediyorum, ve Bionbiona'nın açlıktan ölmek üzere olan çocuklarına bir bağışta bulunmak istemez misiniz, diye soruyor bana. Hayır, anam, hayır, lütfen... Oo, uyuyor muydunuz? Üzgünüm... Üzül. Ama uyumuyordum, anam.

Gidiyor.

—insanlar benden iyi

taşlar benden iyi

birinin bahçesindeki köpek bokları

benden iyi.

03:24. Bir yere gitmiş ve dönmüşüm besbelli. Daha kapıyı açarken odada biri olduğunu hissettim. Eski abajuru yaktım ve öylece durdum. Sonra resimlerim üzerine sümük ve bel ve sakızla yapıştırılmış dolabın kapısı açıldı ve dolaptan yüzü neredeyse sarı bir adam çıktı: saçı hem sarı hem de griydi; dişleri çirkindi ve saman kokuyordu, gübre kokuyordu, tavuk kümesi kokuyordu. Üzerime doğru koşup yüzüme bir tane çaktı. Kapıdan kaçmaya çalışırken sol kolunu büktüm, neredeyse ensesine kadar büktüm lanet kolunu. Ağlamaya başladı, korkunç kötü kokuyordu hâlâ. "Franky Roosevelt öldü," diye hıçkırdı. "Dinle, göt, kimin sikinde?" diye sordum. "Benim sikimde, benim!" "SEN BERBAT KOKUYORSUN!" diye bağurdım ona, "BANYO YAP!" Kıçına tekme bastığım gibi onu kapı dışarı ettim. Caddeye doğru koştuğunu duyabiliyordum. Dolaba baktım ve bok yığınına gördüm, taze bok. Baktım ve kustum. Sonra dünün gazetesini aldım, insanın aya ayak bastığına dair sıkıcı bir haber vardı manşette, ve pisliği gazeteyle alıp çöp kutusuna attım.

Sonra buzdolabına gittim, bir salamlı sandviç yaptım, iki bira içtim ve şaraba başladım. Sonra kara tahtama gittim, odanın ortasından iplerle sarkan ve tuğladan çapalarla dengelenmiş büyük bir kara tahtaydı. Bir parça tebeşir bulup üzerine yazdım:

BİRİ YAMRU AYAKLI

BİRİ ÇÜKÜMÜ EMMEK İSTİYOR

ÜÇÜNCÜSÜNÜN BAŞINDA KENE VAR

DÖRDÜNCÜSÜ PERUK TAKIYOR

BEŞİNCİSİ KOMÜNİST

ALTINCISI HİTLER'İN TORUNU

YEDİNCİSİ DICK TRACY OKUYOR

SEKİZİNCİSİ ONA İKİ PAKET SİGARA BORÇLU OLDU-
ĞUMU İDDİA EDİYOR

DOKUNCUNCUSUNUN BİR KERESİNDE İKİ METRE
UZUNLUĞUNDU BİR KOBRA YLA DANS ETMİŞLİĞİ VAR
FAKAT BENİ DÜZMÜYOR. HAYIR, BOA YILANIYDI!! NEY-
SE, BENİ DÜZMÜYOR.

Kapı zili çaldı. 04:00. DeJohns.

Otur, DeJohns.

Süt-kırmızı gözler, ikimize de yetecek kadar iri memeler, fakat,
tabii ki, yarık yok.

Kahramana ihtiyacımız var, DeJohns. Hiçbir şey yok. Her şey
kurumuş. Neye tutunacağız?

Hehehehehehehehe hehehe.

Karatahtayı havada asılı tutan ipe bakıyordu.

Hehehehehehehehe hehe, diye geçirdim içimden, boktan başka
bir şey yok. Oyun oynayan küçük çocuklar var artık. Hehe. Yapay-
lık. Ve insan yok hiçbir yerde, hehehe. Kuşlar, kediler, karıncalar,
eyvallah. Tabii. Sarhoş oluyoruz. Hap atıyoruz. Hehe. Seni hatırlı-
yorum, Bukowski, hehehe, şimdiki bok çuvalı değildin o zaman, er-
kektin, hehe.

Git su musluğunu em, DeJohns.

He, hehe, bir sabah mahallenin etrafında koşmuştun, iki kez, sa-
bahın yedisinde, anadan doğma –taşakların, kamışın, kışın temiz
havada bir aşağı bir yukarı sıçrayıp duruyorlardı. Çıplak ayaklarının
sesi duyuluyordu sadece: pat pat pat! Üçümüz giyinip seni yakala-
mak için peşine düşmüştük. Hehehe, sonra o otelin dördüncü katın-
dan aşağı ayak bileklerinden sarkmıştın. Odadaki fahişeler ağlıyor,
odaya dönmen için sana yalvarıyorlardı. Kamışını emmeyi, kış de-
liğinin kollarını, her yerini yalamayı vaat ediyorlardı. Hehe, çok
iyiydi.

Git sıcak bir kaşık em, DeJohns.

Çok matraktı. Ama en komiği kendini içeri çekmeye çalıştığın-
da bacaklarının seni yukarı çekememesiydi. Bileklerini pencereyi

ikiye ayıran tahta doğramaya sıkıştırmıştın. İşte o zaman çok komiktin.

Öyle mi?

Evet. Hehehehe. Bir dahaki sefere kendimi çekemezsem işim bitti, gücümü yitiriyorum, dedin. Fahişeler yardıma koştular ve sen, "DOKUNMAYIN BANA!" diye bağırdın. Kendini ayak bileklerinden yukarı çekmeyi nasıl başardın bilmiyorum. Bir salyangozu, kırkayağı, insanlık dışı bir yaratığı andırıyordun. Hehehe, içeri girdiğinde fahişeler pantolonunu parçalayıp kış deliğini, taşaklarını, kamışını yaladılar.... Hehehe. Sonra kapı çalındı ve sen kalkmış kamışınla kapıyı açtın ve ev sahibi, "NE BOK YEMEYE AYAKLARINDAN AŞAĞI SARKIYORSUN?" diye bağırdı. Hehehe. Ve sen, BU BOKTAN PARTİYE BİRAZ HAYAT KATMAYA ÇALIŞIYORUM! dedin. Hehehehe, Ve ev sahibin, PEKALA. BİR DAHA BÖYLE BİR İŞE KALKIŞIRSAN POLİS ÇAĞIRACAĞIM! dedi. Hehehe.

DeJohns bana baktı. "N'oldu sana, Bukowski?"

Bilmiyorum, moruk. Yoruldum.

Yaşam öykünü yazmayı düşünüyordum; artık beni ilgilendirmiyorsun.

Yaptıklarımı yapmak zorundaydım. Onlara gereksinim duymuyorum artık.

DeJohns kalkıp gitti.

Son ölümsüzlük fırsatım.

Haklıydı belki. Biraz viski içtim sinirlerimi yatıştırmak için. Telefon ettim. Hey, bebeğim, bir şişem var. Gel. İçeriz. Biraz laflarız. Sonra düzüşürüz.

Kapattı.

Karatahtaya döndüm:

KARAFATMA İSKENDERİYE'DEN FAZLASINI FETHETMİŞKEN KOLTUK ALTLARINI YIKAMANIN LEMİ VAR MI?

HENRY MILLER BİSİKLETE BİNERKEN BİSİKLETE BİNMENİN ÂLEMİ VAR MI?

RUH ÜZERİNE OYNADIK -HİÇ RUHUMUZ OLMADIĞI

**İÇİN- SOLUK ALMANIN KUTSAL GADDARLIĞINI SIKIP
ATTIK.**

**DÜNYAYA BÜTÜN ORDULARIN VERDİĞİNDEN DAHA
FAZLA ZARAR VERDİK.**

**KAHRAMAN GELDİĞİNDE ASLINDA HEP BURADA OL-
DUĞUNU KEŞFEDECEĞİZ.**

**Sonra oturup bir sigara yaktım, iki kırmızı hap yuttum ve bekle-
meye başladım.**

BARBEKÜ SOSLU İSA

Otostopçuyu aldıklarında benzinliğin hemen yanında bekliyordu. Onu arka koltuğa, Caroline'ın yanına oturtular.

Arabayı Murray sürüyordu. Frank arkasına dönüp kolunu koltuğun arkalığine yerleştirdi.

"Hippi misin sen?"

"Bilmiyorum. Neden?" diye sordu oğlan.

"Şey, biz hippie uzmanı sayılırız. Onlara alışığız."

"Bizden nefret etmiyorsunuz öyleyse?"

"Ne münasebet, evlat, bayılırız hippilere! Adın ne?"

"Bruce."

"Bruce. Evet, güzel bir ad. Benim adım Frank. Direksiyondaki arkadaş Murray. Yanında oturan harikulade kancık da Caroline."

Bruce başını sallayıp gülümsedi. Sonra, "Nereye kadar gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Sonuna kadar, evlat, sonuna kadar götüreceğiz seni."

Murray güldü.

"Neden gülüyor?" diye sordu Bruce.

"Murray her zaman yanlış yerlerde güler. Ama o bizim sürücü-

müz. İyi şofördür. Bizi körfez boyunca bir aşağı bir yukarı götürür. Arizona, Teksas, Louisiana. Asla yorulmaz, ama iyi çocuktur, öyle değil mi, bebeğim?" diye sordu Caroline'a.

"Elbette, Bruce da iyi bir tipe benziyor." Caroline elini oğlanın dizinin üzerine yerleştirip hafifçe sıktı. Sonra uzanıp onu yanağın-
dan öptü.

"En son ne zaman yemek yedin, evlat?"

"Epey oldu, karnım zil çalıyor aslında."

"Tasalanma. Birazdan yemek molası vereceğiz."

Caroline Bruce'a gülümseyip duruyordu. "Çok hoş çocuk. Gerçekten hoş." Elini oğlanın dizinden kamışına doğru kaydır-
dı. Frank umursamış görünmüyordu, Murray ise sürmeye devam etti. Sonra Caroline elini oğlanın kamışının üzerine koyup okşadı gülümseye-
rek.

"Dün gece nerede uyudun, evlat?" diye sordu Frank.

"Ağaçların altında. Bayağı soğuktu. Güneş doğduğunda bayram
ettim."

"Hayvanlara yem olmadığın için şanslısın."

Murray güldü yine.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu oğlan.

"Bütün o saç yığının altında oldukça hoş bir çocuğa benziyor-
sun."

"Hem de çok hoş," dedi Caroline, Bruce'un kamışını okşamaya
devam ederek. Sertleşmeye başlamıştı Bruce.

"Kaç yaşındasın, Bruce?"

"19."

"Ginsberg, Kerouac falan okuyor musun?"

"Tabii. Ama onlar Beat kuşağı daha çok. Biz rock ve folk seve-
riz. Johnny Cash'i de sevirim. Bobby Dylan tabii ki..."

Caroline oğlanın fermuarını açıp kamışını çıkardı. Sonra yala-
maya başladı, taş gibi olmuştu kamış. Frank hiçbir şey olmuyormuş
gibi davrandı.

"Hiç Berkeley'e gittin mi, evlat?"

"Elbette. Berkeley, Denver, Santa Barbara, Frisco...."

"Devrim gerekleŖecek mi sence?"

"Evet, gerekleŖmek zorunda. BaŖka yolu yok. Aslında..."

Caroline kamıŖı ağızına aldı. Bruce konuŖamaz oldu.

Murray sonunda arkasına dnp baktı, sonra güldü. Frank bir si-gara yakıp seyretti.

"Tanrım," dedi oğlan, "Tanrım!"

Caroline alıŖıyordu. Sonra hepsini yuttu. BitmiŖti. Bruce arkasına yaslanıp fermuarını çekti.

"Nasıldı, evlat?"

"Yani, nefisti."

"Böyle bir otostop insanın baŖına kac kez gelir? Üstelik daha bitmedi. Henüz baŖlıyor. Ŗu molayı verip güzel bir yemek yiyelim hele."

Murray güldü yine.

"Onun glŖ biçimi hoŖuma gitmiyor," dedi Bruce.

"Hayatta her Ŗey dört dörtlük olmaz. Az önce zevkten inliyorsun."

Bir süre konuŖmadan yol aldılar.

"Acıktın mı, Murray?"

Murray ilk kez konuŖtu. "Evet."

"İyi bir yer görürsen dur."

"ok sürmez umarım," dedi Murray.

"Caroline a değildir herhalde. Az önce öğle öğününü yuttu."

"Tatlı yiyebilirim," dedi Caroline gülerek.

"En son ne zaman yedik?" diye sordu Frank.

"İki gün önce," dedi Caroline.

"Ne?" dedi Bruce. "İki gün önce mi?"

"Evet, evlat, ama yiyince de, yeriz hani –Hey! Bu iyi bir yere benziyor. Pek çok ağaç var, ıssız. Kenara ek, Murray."

Murray arabayı yolun kenarına çekti, arabadan inip gerindiler.

"Sakalın pek hoŖ, evlat. Saçların da yle. Berberler seni pek ellemiyorlar anlaŖılan."

"Kimse elleyemez."

"Aferin, evlat! Pekâlâ, Murray, kızartma için bir çukur a. ŖiŖi

hazırla. İki gün oldu. Göbeğim erimeye başladı."

Murray arabanın bagajını açtı. Bir kürek vardı bagajda. Odun ve kömür vardı. Gerekli olan her şey. Her şeyi alıp ağaçların altına taşıdı. Diğerleri arabaya bindiler. Frank sigara ikram ettikten sonra bir şişe viski uzattı. Kadife gibi iniyordu viski.

"Ben Bruce'dan çok hoşlandım," dedi Caroline.

"Ben de öyle," dedi Frank. "Ne yani, onu paylaşamaz mıyız?"

"Tabii ki."

Konuşmadan içmeye devam ettiler. Sonra Frank, "Hadi, Murray her şeyi hazırlamıştır," dedi.

Arabadan inip Frank'i izlediler. Caroline Bruce'un elini tuttu. Murray'nin yanına vardıklarında işini bitirmek üzereydi.

"Bu ne?" diye sordu Bruce.

"Çarmıh. Murray kendi elleriyle yaptı. Güzel değil mi?"

"Yani, ne işe yarar?"

"Murray ritüellere inanır. Biraz tuhaftır, biliyor musun, onu idare ederiz."

"Bakın," dedi Bruce, "ben aç değilim. Yol boyunca biraz yürümek istiyorum."

"Fakat biz açız, evlat."

"Evet, ama..."

Frank yumruğunu oğlanın karnına gömdü. Oğlan iki büklüm olduğunda Murray kulağının arkasına bir tane çaktı. Caroline yapraklardan bir yastık yaptı ve Frank ile Murray oğlanı çarmıha doğru sürüklerlerken yastığın üzerine oturdu. Frank, Bruce'u çarmıhın üzerine yatırdıktan sonra Murray koca çiviye oğlanın sol avucuna çaktı. Sonra bir tane de sağ avucuna.

"Ayakları da çivileyecek misin?" diye sordu Frank.

"Hayır, sıkıldım o işten. Yorucu oluyor."

Caroline'in yanına oturup şişeyi paylaştılar.

"Günbatımı çok güzel burada, değil mi?" diye sordu Caroline.

"Evet. Baksana. Kızıla çalan bir pembe. Günbatımını sever misin, Murray?"

"Severim tabii. Ne sandın?"

"Sordum sadece. Alınanlığa gerek yok."

"Siz ikiniz bana sürekli geri zekâlı muamelesi yapıyorsunuz. Tabii ki severim günbatımın."

"Tamam. Tartışmayalım. Belki de tartışmalıyız. Çünkü aklıma bir şey geldi."

"Yok ya?"

"Evet. Barbekü sosu kullanmaktan sıkıldım. Tadından sıkıldım. Hem bir yerde kansere neden olduğunu okudum."

"Ben seviyorum barbekü sosunu. Hem arabayı ben sürüyorum, bütün işleri ben yapıyorum, bu yüzden barbekü sosu kullanacağız."

"Sen ne düşünüyorsun, Caroline?"

"Benim için fark etmez. Yiyelim yeter ki."

Oğlan çarmıhta kıpırdanıyordu. Ayağa kalmak için bacaklarını açtı, sonra yukarı baktı. Sonra ellerini gördü.

"Tanrım! Ne yaptınız bana?"

Sonra çığlık attı. Uzun, tiz, yürek paralayıcı bir çığlık. Sonra durdu.

"Sakin ol, evlat," dedi Frank.

"Evet," dedi Murray.

"Artık saksafon istemiyordur, değil mi Caroline?"

Caroline güldü.

"Bakın," dedi oğlan, "lütfen indirin beni. Anlamıyorum. Acı—çok fazla acı hissetmiyorum. Çığlık attığım için üzgünüm. Lütfen indirin beni. Lütfen, lütfen! Tanrım, indirim beni!"

"Tamam, indir şunu, Murray."

"Tanrım, teşekkür ederim!"

Murray çarmıhın yanına gitti, oğlanın başını geri itti ve kasap bıçağıyla gırtlakını kesti. Sonra çekici alıp sol avuçtaki çiviye çekmeye çalıştı. Küfretti.

"İşin en zor yanı bu."

Murray oğlanı çarmıhtan indirip soymaya başladı. Giysileri ve çarşafı bir tarafa fırlattı. Sonra bıçağı alıp oğlanı kaburgalarının altından midesine kadar yardı.

"Hadi," dedi Frank. "İşin bu kısmını seyretmeyi sevmiyorum."

Caroline ile Frank kalkıp ormana doğru yürüdüler. Döndüklerinde güneş batmıştı ve Murray oğlanı şişe geçirmiş çeviriyordu.

"Dinle, Murray."

"Evet?"

"Barbekü sosu n'oldu?"

"Birazdan süreceğim. Tadını alabilmen için et kızarıırken koymak gerekiyor, bunu biliyorsun."

"Bak ne diyeceğim. Yazı tura atalım. Var mısın, Murray?"

"Peki. Caroline buraya gel. Biz parayı fırlatırken sen şişi çevir."

"Tamam."

"Bir kez söyleyebilirsin," dedi Frank. "Para havadayken."

Frank parayı yükseğe fırlattı.

"Tura!" diye haykırdı Murray.

Para yere düştü. Gidip baktılar.

Tura.

"Kahretsin," dedi Frank.

"Canın istemiyorsa yemezsin," dedi Murray.

"Hadi, yiyelim," dedi Frank...

Ertesi sabah yola çıkmışlardı, Frank ile Murray önde, Caroline arkada. Güneş yükselmişti. Caroline'ın elinde bir el vardı, parmaklarını sıyrıyordu.

"Bu kızdaki iştah kimsede yok," dedi Murray.

"Evet, hem tadına ilk olarak o baktı. Oğlan arabaya biner binmez neredeyse." Frank ile Murray güldüler.

"Hiç gülünç değilsiniz. Zerre kadar gülünç değilsiniz!"

Caroline penceresini indirip eli dışarı fırlattı.

"Tıka basa doluyum," dedi Murray. "Bir hippie daha görmek istemiyorum."

"2-3 gün önce de aynı şeyi söylemiştin," dedi Frank.

"Biliyorum, biliyorum..."

"Bak! Yavaşla! Bir tane görüyorum galiba! Evet, bak, sakal, sandalet, her şey tamam."

"Bunu pas geçelim, Frank."

Hippi baş parmağını uzattı.

"Arabayı durdur, Murray. Bakalım ne kadar uzağa gitmek istiyormuş."

Yanaştılar.

"Nereye gidiyorsun, evlat?"

"New Orleans."

"New Orleans mi? Bu en az 3-4 günümüzü alır. Atla, evlat. Arka koltuktaki güzel hatunun yanına yerleş."

Hippi arabaya bindi ve Murray yola çıktı.

"Adın ne, evlat?"

"Dave."

"Dave. Güzel bir ad. Benim adım Frank. Arabayı süren Murray. Yanında oturan harikulade kancık ise Caroline."

"Sizi tanıdığımıza memnun oldum," dedi Dave, sonra dönüp Caroline'a gülümsedi.

"Biz de seni tanıdığımıza memnun olduk," dedi Caroline gülümseyerek.

Caroline elini Dave'in dizinin üstüne koyarken Murray geçirdi.

AH, ÖZGÜRLEŞİM, ÖZGÜRLÜK VE AYDAKİ ZAMBAKLARI

Grupların onurlarını ve puslu güneşin altında yerlerini talep ettikleri bir zaman. Talepleri genellikle zaafılarını ve acımasızlıklarını ortaya koyuyor, fakat at gözlüklerini takmışlar ve sadece önlerini görebiliyorlar –kendileri için. Grupçuluk bir Al Capone çetesi ya da bale topluluğu olabilir. Grupçuluk Katolik Kilisesi ya da Stanford Üniversitesi'nin erkek atletizm takımı olabilir. Grupçuluk "kazan" ve "bizim için kazan" demektir. Grupçuluk "Ben hakkımı istiyorum ve verirsen iyi edersin, aksi taktirde—" demektir. Grupçuluk Tehdit yoluyla Sevgi talep etmektir. Sevgi pek çok insan için farklı anlam ifade eder. Grupçuluktan fayda gelmez. Grupçuluk sadece karşı-grupçuluğu doğurur. Grupçuluk, bir anlamda, özgürleşmekten ziyade yalıtır, fakat bütün bunları bir kenara bırakalım. Herkes yapıyor bunu zamanımızda. Fakat örgütlenmediğimiz bazı grupları düşünüyorum. Çocukları, örneğin. Çocuklardan daha az haklara sahip bir grup geliyor mu aklınıza? Dövülürler, okula gönderilirler, kenara itilirler, gerek görüldüğünde süslenirler, istendiği zaman yıkanır, arada sırada yemek verilirler; ne zaman uyuyacakları, uyana-

cakları, konuşacaklar, susacakları söylenir. Liste uzar gider. Mazet onların bu işleri kendi başlarına yapamadıkları biçimindedir –yapmaya başladıklarından çok sonra.

Kendi çocukluğumu iyi hatırlıyorum. Gerçek bir köleydim. Cumartesi bahçenin biçilip sulandığı gündü. Pazar kilise günü. Diğer günlerde okul, ödev ve görevler vardı. Zorba, nefret dolu bir baba tarafından haftada 3-4 kez dövülürdüm. Ustura kayışıyla döverdi. Annemin tek söylediği şeydu: "Ona karşı saygılı ol. Baban olduğunu unutma."

Köleydim. Tanrım, boyum topu topu bir metre, diye geçirirdim içimden. İş bulmam mümkün değil. Yatacak yer ve yemek için burada kalmaktan ve dayaklara katlanmaktan başka çarem yok. Bu şimdi bana biraz gülünç geliyor, ama o zaman değildi.

Bir annenin küçük kızını itaatkâr olmayı öğretmek için kaynar suya soktuğunu okudum. Bir baba, çocuğunun üzerinde ayakkabılarıyla tepindikten sonra bir bira açıp televizyon seyrediyormuş. Bir başka anne çocuğunu aç bırakarak öldürmüş. Günlük gazeteniz bu dehşet hikâyelerinden geçilmiyor. Temsil edilmeyen çocukları düşünün, dünyanın en büyük köle grubu.

Daha ileri gitmek isterseniz, köpeklerle ve kedilere ne demeli? Evcil hayvanlarınıza yedirdiğiniz korkunç besinleri hiç düşündünüz mü? Köpek maması, kedi maması, dersiniz; yerler. Siz de yerdiniz başka çareniz olmasaydı. Ucuz olduğu için veriyorsunuz bu besinleri onlara –günde 12 sente canlı bir köleye sahip olabiliyorsunuz. Siz özgürlük talep ederken, çocukları ve hayvanları köleleştiriyorsunuz. Neyiniz var sizin?

Daha da aşırıya kaçıp ya karafatmalar, örümcekler, karıncalar, yılanlar, inekler, boğalar, atlar, katırlar, kelebekler, maymunlar, goriller, kaplanlar, aslanlar, tilkiler, kurtlar, domuzlar, tavuklar, hindi-ler, balıklar, foklar, papağanlar, onlar ne olacak diye sorulabilir. Canım, bütün bunları ya denetler ya da kullanır, katleder, yakalar, onlardan kâr sağlarsınız. Özgürlük talep ederken, her şeyi köleleştirirsiniz. Neyiniz var sizin?

Domuzun onuru mu olurmuş, diyebilirsiniz; jambon ve pırzola

olarak daha iyi görünüyor. Size öyle görünüyor olabilir.

Ve kaplan; dersiniz, biz onu yakalayıp tutsak etmesek, o bizi öldürür.

Ah, hep aynı hikâye. Bir sonraki savaş ne zaman başlayacak? Şu çalıların arkasındaki bir Kızılderili mi yoksa Hoboken'den bir Nazi mi?

Boğa güreşleri aslında pek yakışık almıyor, diyebilirsiniz.

Boks maçlarına ne demeli peki? İki adamı ringe çıkarıp birbirlerinin canına okumamalarını umarız. Okumazlarsa, ne düşündüğümüzü söyleriz onlara.

Özgürlükten söz ediyorsunuz, ama dünyada pek çok özgürleşmemiş grup var. Karafatmaları ele alalım örneğin –

Lütfen, Bukowski, tamamen abuklaşma.

Karafatmaya hiç sordunuz mu?

Ben soramam.

Mesele de bu zaten. Bundan böyle kendimi Karafatmaları Özgürleştirme Derneği'nin kurucusu ilan ediyorum.

Tanrı aşkına, bu çöplükte yeterince karafatmamız var.

İşte, gördünüz mü!

Yani?

Elbette...

Ben çıkıyorum buradan.

Siz de çıksanız iyi edersiniz. Yapılanıyoruz. Hergün biraz daha güçleniyoruz. Dayanın, kardeşler!

Kapıya yürüdü, kapıyı çarptı ve sokakta yürümeye başladı.

Kahrolası faşist domuz!

Ah, özgürlük, özgürleşme ve aydaki zambaklar.

DOLAPTAKİ KEDİ

Bir haftadır sarhoştum ve iri masum gözlü siyahi kız bana şiirlerinden birini okudu ve şiiri çok kötüydü ve kendisi bir içim suydu; şiiri ne kadar kötü bulduğumu söyleyemediğim için banyoya girdim, klozetin kapağını yere çalıp kırdım.

Sonra dışarı çıkıp yere uzandım. Bir folk şarkıcısının önüne yatmış dinliyor, bacaklarını ve baldırlarını okşuyordum ki, biri "Hank!" dedi ve başımı kaldırdığımda iki polis gördüm.

Yerden kalktım.

"Burası sana mı ait?" diye sordular.

"Kiralıyorum."

"Çok fazla gürültü yapıyorsunuz."

"Pekâlâ, sesimizi alçaltırız."

"Öyle yapın. Çünkü geri gelirim biri kodesi boylayacak."

Gittiler. Partinin gerisini anımsamıyorum, ama uyandığımda yatağымda yalnızdım; hasta, yataktan çıkamayacak kadar güçsüz. Güneş yükselmişti. Atlı karıncadan inmek zorundaydım. Çok uzun zamandır sarhoştum.

Telefon çaldı.

Ah, kahretsin, ahizeyi kaldırdım.

"Alo?"

"Hank?"

"Evet, evet, Hank."

"Yatakta mısın?"

"Evet."

"Kalk. Muhteşem Pasifik'de tekne gezisine çıkıyoruz."

"Sen çıkıyor olabilirsin. Ben çıkmıyorum."

"Hadi. Kalk şu yataktan. Yarım saat sonra sendeyiz."

Kalktım, yalpalayarak banyoya girdim ve aynada yüzüme baktım. Öğürdüm, mutfağa gidip buzdolabını açtım. Tek bir bira bile yoktu. Elim titriyordu buzdolabının kapısını kapatırken. Üç gündür yemek yememiştım.

Üzerime bir şeyler giyip koltuğa oturdum ve bekledim.

Bir saat geçti. Güzel, diye geçirdim içimden, fikir değiştirdiler.

Soyunup yatağa döndüm, yorganı çeneme kadar çektim.

Uyumuş olmalıydım. Kapının zili çaldı. Robumu giydim.

"Hadi, hadi! Üzerine bir şeyler giy!"

"Bak, hastayım, çok hasta... Zor konuşuyorum."

"Hadi, giyin. Sana iyi gelecektir."

"Evet."

Sonra yolda motorun sahibini almak için durduk. Rıhtıma sürdük. Onlar düzenlemeleri yaparken ben rıhtımda bira satın alabileceğim bir yer bakındım. Hiçbir yerde bira tabelasına rastlamadım. Taze balık. Lunapark. Hamburger. Bira yoktu ama.

Geri döndüm.

Yüzen iskelenin üzerindeki sallanan kalaslara doğru yürüdüm. Az kalsın bacağımı kıracaktım iskeleye sıçrarken. Oradaydık. Üç beyaz erkek ve harikulade bir siyahi kadın. Kayığa bindik. Az kalsın sakata geliyordum yine.

Kalasin üzerine oturup, "Siktir!" dedim. "Siktir!"

"Bronzlaşacaksın biraz," dedi Dutch. "Çok beyazsın. Güneşi görmüyorsun. Böylece alkolden biraz uzaklaşıp sağlığını toparlarsın."

Tir tir titiriyorum. "Ama ölüyorum," dedim.

Bana bakıp güldüler.

"Yüzmeyi biliyor musun?"

"Bugün değil. Çok güçsüzüm. Taş gibi dibi boylarım."

Clyde motoru çalıştırmaya çabalıyordu. Çalışmıyordu. Clyde ipi çekip duruyordu.

Talihim yaver gidebilir, diye geçirdim içimden.

Beş dakika sonra motor çalıştı. Dutch elinde boş bir teneke kuytuyla kayığın arkasındaki suyu boşaltıyordu. Ölü balıklar vardı kayıkta, bir haftalık.

Yalpalayarak Barbie'nin yanına oturdum. Elimi tutu.

"Ne kadar güzel, değil mi?"

Deniz dalgalıydı. Dutch kayığın başında durmuştu, kayık sıçradıkça o da havaya sıçırıyordu.

"Yüzebilirim!" diye bağırdı. "Sekiz kilometre yüzebilirim!"

Suyun yüzeyine yakın yüzen bir zargananın yanından geçtik.

"Gördün mü zarganayı?" diye sordu Dutch bana.

"Gördüm."

Dalgaların kırıldığı yeri geçip denize açıldık. En küçük kayık bizimkiydi. Daha çok yelkenli ve birkaç büyük motorlu yat vardı.

Kusmaya başladım.

"Başını yandan uzat!"

Fazla bir şey çıkmadı. Günlerdir ağzıma lokma koymamıştım. Yeşil safra sadece.

"N'oldu, Hank? Deniz mi tuttu, yoksa akşamdan kalmalık mı?"

"Akşamdan kalmalık... öğğğ! Ahhh! Öğğğ!"

"Dönelim mi?"

"Hayır.... Öğğğğ!... devam... edin."

Bitirmiştim.

Clyde açık denize doğru yol almayı sürdürdü. Yelkenlileri geride bırakmıştık. Paspal dairemde kırık koltuğuma oturup bir bira eşliğinde Stravinski ya da Mahler dinlemenin ne kadar güzel olacağını düşünüp duruyordum.

"Geri dön!" diye bağırdım Clyde'a.

"Ne? Duyamıyorum? Motorun yanındayım!"

"Kıyıya dön!"

"Ne? Duyamıyorum!"

"Kıyıya dön diyor!"

"Bir süre körfezde gezinelim. Şu otelleri görebildiğin sürece fazla uzaklaşmış sayılmayız."

Oteller 40 kat falandı.

"Siktir!" dedim.

"Ne?"

Sonunda Dutch ile Barbie sırayla dümen tuttular ve Clyde gelip yanıma oturdu.

"Harikulade, değil mi?"

"Aptalca. Beni bırakın, sonra ne haliniz varsa görün. Ben sizi beklerim."

"Ama ben seni muhteşem Bukowski sanıyordum, ülkeyi onlarca kez aylıklık yaparak dolanmış biri."

"İnsan kafasını yel değirmenlerine sokmaktan yorulur..."

Harry'nin evi çok daha iyiydi. "... Lanet olası budalalar beni bir haftalık bir akşamdan kalmalıkla yataktan kaldırdılar ve delik bir kayığa bindirip yarım beygir gücünde bir motorla 10 kilometre açıldılar..."

"Peki *Evergreen*'in bastığı o öyküde neden benim bir elli boyunda olduğumu yazdın? Ben bir elli değilim..."

"... onlar şeytan arabalarına binen tiplerden. Aslında şevklerini yitirmişlerdir, heyecan ararlar..."

"Bir ellinin ne kadar olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

Ayağa kalktı.

"Bir elli ancak şurama gelir, orospu çocuğu."

Harry elini alnının hemen altına yerleştirdi.

"Ben bir altmışım."

Harry yerine oturdu tekrar. Ve burada olduğunu söylediğin şey-

ler keşke olsaydı –korkunç köklemeler ve emişler."

"Oluyor."

"Ve yerinden kayan bir peruk taktığımı söyledin. İnsanlar saçına bakıp duruyorlar."

Harry, *Free Press* için eleştiri yazıları yazıyordu. Bana edebiyatta "Panik" sözcüğünün anlamını ve paniğin nasıl Sanat yarattığını izah etti. "Panik" sözcüğünün nereden geldiğini anlattı. Boş değildi söyledikleri.

Hemingway'in paniği: Boks eldivenleri, boğa güreşleri, av, ağır ateş altında bir adamın hayatını kurtarmaya koşmak. Ve Camus'nun *Yabancı*'sı. Tersine dönmüş panikten başka bir şey değil.

Sonra Harry New York'daki Maxwell Bodenheim'a taktı. Max sürekli sarhoştı. Sabahın üçünde New York sokaklarında geziniyordu, boş caddelerde, sonra dudaklarında bir sırtışla dönüyor ve tükürür gibi, "FAŞİST DOMUZ!" diye tıslıyordu. Barlarda bira dleniyor, imzalı şiirlerini –"harikulade şiirler!" –bir dolara satıyordu. Ve gazeteler Max'ı öldüren adamın kocaman gülümsediği bir fotoğrafını basmışlar, altına da, "Her neyse, bir komünist öldürdüm sonuçta!" yazısını koymuşlardı. Oysa Max hiçbir zaman komünist olmamıştı.

Sonra Harry 1.80 boyundaki denizciyi anlatmaya başladı, adam o kadar çok düzülmüştü ki düzülmekten usanmıştı, bu yüzden barlara gidip elleri ve önkolları iri adamlar arıyor, aradığı gibi birini bulduğunda da kollarını kışına sokmaları için onları evine götürüyordu. Harry'nin muhabbeti ağırdı. Arabistan'da başın sıkıştığında bütün yapman gereken pantolonunu indirip sırtıtmaktı örneğin. O zaman seni kutsal sanırlardı.

Sonra dört kat aşağıda Dutch'ın arabasının kapı sesini duydum. Kapıları hiç yağlatmazdı. Kapılarını klakson niyetine kullanıyordu.

"İşte denizciler. Ben onları karşılamaya inerim, böylece seni rahatsız etmezler."

"Çok da boktan davranmak istemiyorum. Dışarı çıkıp el sallayacağım," dedi Harry.

Harry, Dutch'a el salladı. Dutch da Harry'ye.

Ben asansöre binip aşağı indim.

Sonra arabadaydım ve yol alıyorduk.

"Nasıl gitti?" diye sordum.

"Tanrım, harikuladeydi," dedi Barbie.

"Bayağı açıldık," dedi Clyde. "İki metrelik dalgalar vardı. Tam gaz dalgaların üzerine gittik. Müthişti."

"Tuğla duvarı delip geçmek gibiydi," dedi Dutch. "Çok eğlendik. Bir saat geç döndük ve adam bize bağırdı."

"Ne yiyeceğiz?" diye sordu Clyde. "Bu akşam sekiz buçukta Hair müzikaline gideceğim."

"*Hair*'i gördün mü, Hank?"

"Düzülmekten usandığı için erkeklerin kollarını dirseğe kadar alan 1.80 boyundaki denizciden söz etmiş miydin size?"

"Buna inanmak güç," dedi Barbie.

"Büyük Katerina bir at tarafından düzüldükten sonra öldü."

"Büyük Katerina'nın kendini düzdürdüğü saray muhafızlarını öldürttüğü rivayet edilir," dedi Barbie.

"Öldürüleceklerini biliyorlar mıydı acaba?" diye sordu Clyde.

"O koşullarda sertleşmek hiç de kolay olmasa gerek."

O koşullarda sertleşmenin ne kadar zor olabileceğini düşünerek sessizce yol aldık.

Bir süpermarkette durduk, Dutch ile Barbie arabadan indiler.

"Bira alın," dedim onlara.

Sonunda döndüler ve Dutch'a bira alıp almadığını sordum ve, "Evet, evet," dedi ve Clyde'in aylık kirası 110 dolar olan dairesine gittik. Ev kitap doluydu, müzik seti, pikap –duşa kabin, ve masaya oturup Barbie'nin yemek pişirini seyrettim biramı içerken.

"Benim mutfağında olduğunu hayal ediyorum, bebeğim."

Sırttı.

Akşam yemeği iyi geldi. Üç günden beri ilk yemeğim.

Sonra Clyde'in *Hair* müzikaline gitmesi gerekiyordu. Ama önce Dutch motoru Clyde'dan 90 dolara satın aldı.

"Bunu senin için satın alıyorum, Bukowski. Artık her hafta sonu denize açılabiliriz."

"Eksik olma, Dutch."

Oradan motorla çıktık, Clyde'a veda ettik ve Dutch'ın kitapevi-ne bakmaya gittik. Kimse oradan kitap satın almazdı. Fakat arka ta-rafta insanların birbirlerine şiir okudukları büyük bir odası vardı. Cuma geceleri. Cumartesi geceleri ise folk şarkıcıları gelir! .

İçeri girdik ve Dutch ortalıkta dolandı.

"Kahretsin! Biri buraya girmiş!"

Biramla oturup seyrettim.

"Kedi maması! Biri kediyi beslemiş! Kahve de hâlâ sıcak! Kah-retsın! Kim girdi buraya?"

Ben biramı içmekle yetindim.

Dutch geri döndü.

"Hey! Arka kapı açık! Kapıyı kilitlediğimden eminim!"

Sonra Barbie yerde bir uyku tulumu buldu.

"Hasiktir, bu uyku tulumu bizim değil."

Dutch tuvalete gitti. Pencere açıktı. Biri pencereden girmişti. Ta-bii, dışarıya bir iskemle koymak yeterliydi. Bir de *City Lights Der-gisi*. Kahretsin, biri içeri girmişti. Ama kötü biri olamazdı çünkü kediyi beslemişti.

"Sadece iyi insanların kedileri besleyeceğini mi söylüyorsun?"

"Bak, Bukowski, bu pencereye parmaklık yaptırsam kimse gi-remez, değil mi?"

"Yanlış."

Açık arka kapıdan on üç yaşında bir çocuk girdi.

"Hey, moruk," dedi, "herkesin kafası acayip iyi. Neredeyim ben?"

"Altın Örümcek Kitapevi'ndesin," dedi Barbie.

"Vay canına!" dedi oğlan.

İçeri girip iskemlelerden birine oturdu.

"Tanrım," dedi, "herkes hangi cehenneme kayboldu? Robert bu-ranın neşeli bir yer olduğunu söylemişti, neredeyse Bukowski kadar neşeli. Nerede herkes?"

"Sadece Cuma ve Cumartesi geceleri," dedi Dutch. "Pazar gün-leri dinleniriz."

"Oo," dedi oğlan. "Lanet olsun. Asit attım. Yarım ama."

Sonra kedi sesi duydum. Tırmalıyor ve miyavlıyordu.

"Dutch, bu ne?"

"Kedi, banyo penceresinden girmeye çalışıyor."

"Ama pencereyi az önce kilitledin. Dolaba bak. Dolaptan geliyor bence."

Dutch gidip dolabın önündeki sırayı kaldırdı ve kedi dışarı çıktı, hafiften tepesi atmış ve gücenik.

"Yahu kediyi kim niye dolaba koyar?"

"Kim beslediyse o," dedim.

"Robert buranın neşeli bir yer olduğunu söylemişti," dedi oğlan.

Kedi kuyruğunu dikmiş dolanıyordu.

Sonra iki kişi girdi arka kapıdan. Kız 19'undaydı, sert, iri kıyım. Oğlan 15'indeydi, şu uzun ve sıska tiplerden.

"Hadi," dedi kıza, "yatalım."

Üst kattaki yatak odasına çıkan merdivenden çıkmaya yeltendi.

"Hey, adamım," diye bağırdı Dutch, "oraya çıkmana izin veririm yeni yetmeler buraya dadanır, o zaman da dükkân olmaz. Yukarı çıkmana izin veremem. Kimden duydun burayı?"

"Robert'tan."

"Burada kalamazsınız."

"Peki. Sunset-Normandy kavşağı nerede?"

"Hey, dur bir dakika," dedim, "orası benim evim."

"Bak," dedi Barbie on dokuz yaşındaki kıza. "Bence senin kalacak yerin var. Neden onu oraya götürmüyorsun?"

"Çünkü erkek arkadaşım ile birlikte yaşıyorum."

"Pekâlâ," dedi Dutch. "Gitmeniz gerek."

Gittiler, ikisi de çok öfkeli.

"Bak, Dutch," dedim, "benim topuklamam gerek."

"Tamam," dedi Dutch.

"Baksana," dedi oğlan, "Santa Monica-Western kavşağına yakın bir yere mi gidiyorsun?"

"Biz seni bırakırız," dedi Dutch.

Dutch dükkânı tekrar kilitledi ve arabaya yürüdük. Barbie ile oğ-

lan arkaya oturdu, Dutch ile ben öne.

"Bukowski, o arka pencereye parmaklık yaptırırsam giremezler, değil mi?"

Evimin önünde indim. Biraları aldım, Barbie'nin yanağına bir iyi geceler öpücüğü kondurdum ve arkalarından el salladım. Ön kapıya vardım, kapıyı açmayı başardım, poşeti kontrol ettim –3 bira kalmıştı– telefon rehberini alıp altı çizili numarayı aradım.

"Alo. Bukowski. Evet. Hatırladın mı? Güzel. İki büyük altılık paket, evet. Bir şişe skoç, içtiğim markayı biliyorsun. İyi bahşiş verdiğimi de biliyorsun. Senin oğlanı gönder, oylanma!"

İki birayı buzdolabına koyup üçüncüyü açtım. Radyoyu açtım. Berlioz, Fantastik Senfoni. Fena değil. Krallığıma dönmüştüm. Arkama yaslanıp çocuğun gelmesini bekledim.

PİS MORUĞUN NOTLARI

CANDID PRESS, 6 ARALIK 1970

Cinsel fetihler kovalanmazlar genellikle yaşanırlar. Los Angeles'ta McArthur Park'ın karşısındaki İntihar Oteli'nde kalıyordum. Kaybedenlerle dolu köhne bir yerdi. Bir gün elimde şarap bardağıyla pencerenin önünde durmuş dışarıyı seyrederken önümden bir şey geçti, sessizce. Dördüncü kattaydık ve havadan bütünüyle giyimli baş aşağı bir beden inmişti. Avlu betondu ve onu duydum, ama bakmadım. "İntihar Oteli" adını o zaman taktım. Fakat cinsel fetih meselesine dönelim, daha hoş bir konu.

May adında, yatakta çok iyi, fakat benim gibi topluma uyum sağlamakta zorlanan bir kızla yaşıyordum. İkimiz de işsizdik ve sürekli para kaygısı içindeydik. Talihimizle yaşıyorduk. Bir şekilde bir yerlerden para geliyordu. May ayyaşları soymakta ustaydı. Bir keresinde –yolun sonuna iyice yaklaşmışken– umumi helada içinde 197 dolar bulunan bir cüzdan bulmuştum. O gün banyoyu May kullanıyordu, bu yüzden umumi tuvalete gitmiş ve yerde cüzdanı bulmuştum. Talihli olmak zorundaydık, yoksa ölürdük.

O gün parkta oturmuş bunu düşünüyordum. 63 sentimiz kalmıştı ve ben orada oturmuş yüzen ördekleri seyrediyordum, ne kadar kolaydı işleri. Kira yok, yemek sorunu yok, iş sorunu yok. Ne kadar şanslıydılar aptal şeyler. İnsanların kendilerini öldürmelerinde ya da delirmelerinde şaşılacak bir şey yoktu. Orada oturup ördek olmanın ne kadar kolay olacağını düşündüm. Güneşin altında kestiriyordum aslında. Saatler geçti. Hava kararmak üzereyken kalkıp İntihar Oteli'ne döndüm.

Eski asansöre bindim ve beni dördüncü kata çıkardı. Kapıma yaklaştığımda içeriden gürültü ve kahkaha sesleri geldi. Ne oluyordu? Kapıyı açınca karşımda May ile iki kız arkadaşını buldum. Jerri ile Deedee. Çakır keyif olmuşlardı bile.

"Hank!" dedi May. "Jerri bugün ilk maaşını aldı, kutluyoruz. Bir kadeh iç."

Bir kadeh içtim. Birkaç kadeh içtim. Onları yakalamak için acele etmem gerekiyordu. Cebimde 63 sent vardı ve gayet biçimli üç hatunla kafayı çekiyordum. Yüzlerinin biraz yardıma ihtiyacı vardı gerçi, fakat vücutlarına ekleyebileceğin bir şey yoktu. Giyinmeyi de biliyorlardı. Malı sergilemeyi.

Bir süre sonra Jerri dışarı çıkıp bir kilo bonfile, lahana salatası ve bir büyük poşet kızarmış patates aldı ve May her şeyi pişirdi ve yedik ve birkaç şişe şarap devirdik. Herkes iyi hissediyordu kendini. Günü birlik yaşardı bizim gibiler. Yarın beklemek zorundaydı.

Yemekten sonra kızlar oturup erkeklerle yaşadıkları gülünç deneyimlerden söz ettiler. Çok şey duydum. Örneğin, hepsi Biltmore'daki kominin at gibi bir aleti olduğunu biliyordu. Komi parti boyunca heyecanlanır, herkes gittikten sonra kapıyı açıp önünde uzanan at-şeyiyle odaya dalarlardı.

"Oo, hayır! Sen o şeyi bana sokmayacaksın, değil mi?"

Zavallı çocuğunki fazla büyükmüş. Üç kadını hastanelik etmiş dediklerine göre.

Erkeklerle dair konuşmaya ve gülmeye devam ettiler ve benim helaya gitmem gerekti. Sıkı sıçtım ve döndüğümde parti bitmişti. May kanepede sızmıştı. Yatağın birinde Jerri yatıyordu, diğerinde

Deedee. Işıkları söndürmüşlerdi. .

Orada oturup içmeye devam ettim. Birayla şarabı karıştırıyordum. Birkaç sigara içtim, sonra canı cehenneme dedim kendi kendime.

Önce kadını May'in uyuduğundan emin oldum, sonra gidip Jerri'nin yatağına girdim. Uzun boylu bir kadındı, neredeyse bir seksen, göğüsleri de güzeldi. Göğüslerinden birini kavrayıp ucunu ağzıma soktum.

"Hey, Hank, ne yapıyorsun?"

Cevap veremedim. Diğer göğsünü kavradım. Sonra, "Seninle sevişeceğim," dedim.

"Oo, Hank, May öğrenirse beni öldürür!"

"May hiçbir zaman öğrenemeyecek, sevgilim!"

Kiev'den Roma'ya kadar üzerime aşık yoktu. Soktum. Yatağı tanıyordum; yayları gıcırdardı. May'in öfkeli bir mizacı vardı ve rahatlıkla cinayet işleyebilirdi. Hayatımda bu kadar tuhaf bir çiftleşme yaşamadım. Yayların gıcırdamaması için çok küçük hareketlerle gidip geliyordum. Doğa böyle tasarlamamıştı. Doğanın bir şey bildiği yoktu. Ömrüm boyunca unutmayacağım o sevişmeyi. Yatağın gıcırdamasını engellemek için çok yavaş hareket etmek beni feci azdırmıştı. Jerri'nin de üzerinde etkili olmuştu.

"Oo, Tanrım, seni seviyorum Hank!" dedi.

"Şışşışı , şışşışı," diye fısıldadım, "ikimizi de öldürür!"

Sonra kaptırdım. "O, o, o, tanrım..."

"Şışşışı," diye fısıldadı Jerri.

Sonra boşaldım, boşaldık.

Çarşafa silinip yataktan kalktım. Ben iskemleye oturdum, Jerri banyoya gitti, sonra döndü. Bir süre oturdum iskemlede, şarap, bira ve sigara içerek. İntihar Oteli'nin 63 sentlik aşığıydım. Ördek olmak daha iyiydi belki. Pencerenin önünden aşağı uçan adamı düşündüm yine, sonra bir tane de onun şerefine içtim ve Deedee'nin yatağına gittim. Deedee'nin yattığı yatağın yayları ses çıkarmazdı. Deedee kısa boylu dolgunca bir hatundu. Enerjik, sürekli hareket halinde, gülerek, küfrederek; pek zeki sayılmazdı ama dürüst ve gü-

lünçtü, ve dediğim gibi, dolgun. Deedee'ye bakınca şu geçerdi aklınızdan: ağız sulandırıcı, dolgun, olgun, fazla olgun. Deedee'nin yatağına girdim ve hemen daldım. Hiç karşı koymadı. Bacaklarını kaldırıp bana doğru uzandı ve öptü beni, dilini ağızıma sokup çıkardı. Vazgeçmiyordu. Dili kamışımınla ahenk içinde çalışıyordu. Üzerinden yuvarlandım, çarşafa silindim, sonra Deedee banyoya giderken kalkıp iskemleye oturdum.

İntihar Oteli'nin 63 sentlik aşığı. Deedee banyodan döndü ve yanımdan geçip yatağa girdi yine. İyi bir gece geçirdiğime karar verdim. Yarım şişe şarap, üç de bira içtim, sonra kanepeye gidip May'in yanına uzandım. Uyumaya hazırdım.

May uzanıp beni kavradı. Sıkıca tuttu beni, ve beni kast ediyorum.

"Bırak beni, kadın," dedim.

"Yanıyorum," dedi. "İstiyorum."

"Bu gece olmaz."

"Neden? Neden?"

"Yorgunum. Bilmiyorum, çok yorgunum."

"Ama büyüyor."

"İnan bana, bu bir şey ifade etmez."

"Ama etmeli. Neden böyle yapıyor?"

"Beyinsiz de ondan herhalde."

"İstiyorum! Yanıyorum diyorum sana!"

"Yapamam."

"Neden?"

"Kahretsin, makine değilim ben! Anlamıyor musun?"

"Hayır!"

May eğilip kamışımı ağızına aldı. Direnemedim. Yirmi dakika kadar sürdü, sonra bitirdi işimi. Gerçekten tükenmiştim.

Ertesi sabah kanepede bir başıma uyandım. Kızlar mutfaktaydılar, konuşup gülüşüyorlardı. Dinledim.

"Oo, Jerri, bayıldım yeni şapkana! Bu yeni şapka Jerri'ye çok yakışmamış mı? Beğenmedin mi, Deedee?"

"Evet, çok yakışmış. Çok, çok hoş bir şapka!"

Üzerime bir şeyler giyip mutfağa geçtim.

"İşte geldi!"

"Selam, Hank!"

"Selam, kızlar."

"Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Hmm, bilmiyorum. Biraz yorgun, sanırım."

"Kahve ister misin?"

"Olur."

"Kahvaltı?"

"Aman, asla."

"Jerri'nin yeni şapkasını nasıl buldun? Bir daha giyer misin, Jerri?"

"Ona çok seksi bir hava veriyor," dedim.

"Ah, siz erkekler! Bence yüzünün hatlarını ortaya çıkarıyor."

"Bence kıcının hatlarını ortaya çıkarıyor."

"Hank, pislik yapmadan duramaz mısınız?"

"Özür dilerim. Başım çatlıyor. Evet, çok güzel görünüyor bu şapkaıyla. Yeşil ona yakışıyor. Gözleri yeşil ve bütün o kıvılcık saçla çok iyi gitmiş, tamam mı?"

"Bu çok daha iyi babaşko," dedi May.

Bir kutu bira açtım, sonra May hepimize kahvaltı hazırladı. Kızlar gevezeliğe başladılar yine. Her birinin üzerinde dün gecekinden farklı bir elbise vardı, tertemiz ve taze görünüyorlardı; parıldıyorlardı.

"Neden bir gece daha kalmıyorsunuz, kızlar?" diye sordum.

"Sen ne düşünüyorsun, May?" diye sordu Jerri.

"Bayılırım. Neden kalmıyorsunuz?"

Gülümsedim ve bir sigara yaktım. Sonra arkama yaslanıp mükemmel ve kocaman bir halka üfledim. Tavana doğru süzüldü.

Kızlar alkışladı ve dünya güzeldi.

SES VE TUTKU

Açlık çekiyorsan ya da hem içiyor hem de açlık çekiyorsan, sevişmek dışında geriye yapacak fazla bir şey kalmaz, sevişebileceğin biri varsa şayet. Benim Claudia'm vardı ve Claudia asla hayır demezdi ve yapacak başka bir şeyimiz yoktu. Ayrıca, yatakta muhteşimdi Claudia. Şaraba dadanmıştık, sormayın. Dördüncü katta bir apartman dairesinde. İşsizlik sigortam sona ereli epey olmuştu ve kira zamanı gelip çatmıştı; her şeyin sonu gelmişti. Geceleri uzun yürüyüşlere çıkar, pencereleri açık arabalardan sigara çalardık. Çöpte bulduğumuz eski gazeteleri okur (Pazar eklerini bulmak bizi özellikle hoşnut ederdi) depozit parası için boş bira şişe toplardık. Her şeyimiz zaten rehindeydi ama bazen bir şekilde bir yerlerden para gelirdi. Fakat bir gün sona ereceğini biliyorduk ve hüznün vericiydi çünkü aşkımız ve cinselliğimiz çok iyiydi.

Tabii ki birileri Claudia'yı himayesine alacaktı. Bunu biliyordum. Asıl bitmiş olan bendim.

"Neden şu kapıdan çıkıp kendini kurtarmıyorsun?" diye sordum ona. "Ben bir berduşum. Hayatla yüzleşemiyorum. Uyum sağlaya-

mıyorum. Hayat beni korkutuyor. Korkağın tekiyim, bir uyumsuz. Tanrım, bir bak bana. Benim gibi görünen birine kim iş verir?"

"Seni bırakamam, Hank. Hayatımda hiçbir erkeğe sana olduğum kadar yakın olmadım. Bir gün hayatını yazarlıkla kazanacaksın, bunu biliyorum."

"Yazarlık mı? Neyin üzerine yazacağım? Tuvalet kâğıdının mı? O da bitmek üzere zaten."

Daktilomun rehin makbuzunun süresi çoktan geçmişti. İşsiz kalmamdan önce rehine vermiş, o zaman bile geri alamamıştım.

"Bak, Hank, dışarıdaki insanlar budala, geri zekâlı ve kaçık. Kendine karşı bu kadar acımasız olma."

"Ama, güzelim, o budalalar ve kaçıklar bizi denetliyorlar."

"Evet, biliyorum. Gözlemeye ne dersin?"

"Mönü de başka bir şey olmadığına göre?"

Gözlemeden başka bir şeyimiz yoktu. Un ve su. Yağımız bile yoktu. Otumuz da. Unlu suyu hafifçe kavururduk ve yavan kraker gibi bir şey olurdu, fakat karnın siz çalışırsa o bile karın doyuruyordu. Henüz kapana kısılmadığını hissettiriyordu, kısılmış olsan bile.

Yedik, ardından iki tane çalıntı sigara tellendirdik ve şaraba başladık. Ayak sesleri duyduk, hiç kıpırdamadan öylece kaldık. Bayan Dennis olmasından korkuyorduk, yönetici. Ona vergi iademi beklediğimi, muhtemelen postada olduğunu söylemiştim. Fakat üzerinden günler geçmişti, çeki tabii ki çok daha önce almıştım zaten.

Şarap çalmakta ustalaşmaya başlamıştım. Dick arkasını döndüğünde kasanın yanındaki indirimli sepetten bir şişe kapıyordum. Orada dikilip onunla muhabbet ediyor, bir müşterinin gelmesini bekliyordum.

"Biri şarabımı alıyor," diyordu bana Nick, bir sonraki görüşmemizde.

"Şişeleri telle bağlasana?"

Nick şişeleri telle bağladı. Fakat arkasını döndüğünde teli çıkarıp çalışıyordum yine de.

Neyse, o gün, şaraba başladık. Zamandan yana sıkıntımız yoktu. Claudia'nın bacakları çok güzeldi, kızı ise muhteşem; karın bölgesi biraz yağlanmaya başlamıştı –açlık perhizimize rağmen– fakat yatakta iş tutarken pek fark edilmiyordu.

Kalkıp yanına gittim ve onu hoyratça öptüm. Tek elini öne uzatmak zorunda kaldı, şarap tutan elini, dökülmesin diye. Tecavüz gibiydi. Bir yandan göğüslerini yoğurarak iyice azdırdım onu. Sonra geri çekildim, önümde bir şeyle.

"Orospu çocuğu, az kalsın şarabımı döktürüyordun bana!"

"Ne?" diye güldüm.

"Hiç komik değil," dedi.

Kalktım ve onu koltuğundan çektim, bacaklarını okşadım, eteğini beline kadar sıyırdım, sırtı aynaya bakacak şekilde döndürdüm, sonra geriye doğru büküp öperken kıcını sıvazladım.

Aynada seyrettim.

"Dur!" dedi.

"Neden?"

"Beni aynada seyrediyorsun da ondan."

"Ne var bunda?"

"Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum."

"Ne olduğunu düşünüyorsun? Evli değiliz; bu doğru mu sence? Doğru iyi değildir. Doğru, sıkıcı şeyler demektir."

"Sevmiyorum bu aynayı!"

Onu yatağa fırlatıp üzerine çıktım.

"Lanet kancık! Ömründe görmediğin bir salam göstereceğim sana!"

Claudia bir kahkaha attı. "İyi biliyorum senin salamını."

"Lanet kancık!" Elbisesini yukarı sıyırdım, külotunu yırttım. Dili ağzıma girdi ve dilini emerken soktum.

Her seferinde yeniydi sanki; iyi bir kadınla böyle olur. Doğru dürüst yememize, çok içmemize ve sık sevişmemize rağmen, genellikle uzun süre dayanırdık. Ve sonunda birlikte boşalırdık, eşi benzeri yoktu.

Bir kez daha boşaldık. Ucuz dairemizin duvarları ses ve tutkuy-

la sarsıldı. Diğer kiracılar şikâyetçi olmuşlardı. Holün sonunda oturan ve iyi tanıdığım Lou adında biri bir keresinde bana, "Gece ve gündüz üç-dört kez neler oluyor orada?" diye sormuştu.

"Sevişiyoruz."

"Sevişiyor musunuz? Sanki cinayet işleniyor."

"Biliyorum. Kiracılar şikâyet ettiler. Birinci kattakiler bile."

(Biz dördüncü kattaydık, daha önce söylediğim gibi.)

"Acayip pozisyonlar deniyor olmalısınız."

"Yo, hayır. Tesadüfen ya da şans eseri keşfettiğimiz yedi-sekiz pozisyon."

"Peki. Yine de birkaç kişi katlediliyor sanki."

Kıskanıyorlardı kahrolası kiracılar, bu kadar basitti.

İzahı güç. Aşk kötü bir sözcük fakat sözün tam anlamıyla, âşıktık. Bir kadınla sevişmeden onu gerçekten tanımanın mümkün olmadığından hiç kuşku yok. Ve ne kadar çok sevişirseniz birbirinizi o kadar iyi tanırırsınız. Ve iş görmeye devam ediyorsa, bunun adı aşktır. İş görmez olduğunda da, başkalarından farkınız kalmamıştır. Seksin aşk olduğunu söylemiyorum; nefret de olabilir. Fakat seks iyi ise, diğer şeyler girer devreye —elbisesinin rengi, kolundaki ben, çeşitli bağılıklar ve kopukluklar; anılar, kahkahalar ve acılar.

İnsan seks dışında pek çok şeyi paylaşmaktan haz duyabilir, fakat bir şekilde seks de varsa üstüne yoktur ve Claudia ile benim için fena halde vardı.

Ve bir gün biteceğini çok iyi biliyorduk ve bitti de.

Bayan Dennis kapıyı çaldı. Kapıyı açtım.

"Bay Bukowski?"

"Evet."

"Ev sahibi bana size dairesinden çıkmanızı iletmemi söyledi. Üzgünüm."

"Çekin elime geçmesi an meselesi."

"Ev sahibi çeki beklemek istemediğini söyledi. Daireyi boşaltmanızı yeğliyor."

"Ne zaman?"

"Saat altıda. Bu akşam."

"Altıda mı?"

"Evet."

Kapıyı kapattım.

"Duydun mu?"

"Evet," dedi Claudia.

Saat dört buçuktu.

"Bitti," dedim. "Sonumuz geldi."

"Evet, biliyorum."

"Kahretsin, neden bir traktör operatörü, dizgici, sigorta pazarlacısı ya da otobüs şoförü olamıyorum diğer erkekler gibi? Neyim var benim? Deliyim. Şimdi bitti; budalalar, budalalar sahip olacak sana, o aptal kamışlarını sokacaklar sana. Nefret ediyorum! Tanrım Tanrım Tanrım...!"

Yatağa fırlattım kendimi.

"Hank?" dediğini duydum.

"Efendim?"

"Beylik laflar etmek ya da duygusuz biriymişim gibi davranmak istemiyorum, ama bir süre birbirimizi göremeyeceğiz galiba, hem—"

"Evet?"

"Fazla zamanımız yok." Güldü. "Şey, son bir kez daha, ne dersin?"

Ben de güldüm ve yanıma uzandı. Gerçekten matraktı —ikimizde bebekler gibi ağlıyorduk düzüşürken. Aşk deyin adına. Kim bilir?

Son kez boşaldığımızda apartmanda herkesin haberi oldu, yan apartmanlardan birkaç kişinin bile.

Claudia'nın bir bavulu vardı, oturup bavulunu yapışını seyrettim. Çalar saatimi verdim ona. Başka bir şeyim kalmamıştı. Şoktaydım sanırım. Vücudu, vücudu ve zihni ve her şeyi başka bir yere gidiyordu, başka birine. Ağlamıyordu ama yüzü her şeyi anlatıyordu. Çarmıhtaydı. Başımı çevirdim.

Sonra otobüse verecek paramız olmadığı için bütün yolu yürümek zorunda kaldık.

"Çok da kötü biri değil," dedi Claudia. "Ondan hoşlanmıyorum, ama o kadar da kötü biri değil."

"En azından karnını doyuracak, üstüne başına bir şeyler alacak."

"Sen ne yapacaksın?"

"İş arayacağım. Bulaşıkçılık bile bulsam mutlu olacağım."

"Kaygılanacağım senin için, çok kaygılanacağım," dedi.

"Ben de senin için kaygılanacağım," dedim.

"Muhteşem bir komedi ikilisi olabilirdik."

"Evet," dedim. "kırılıyorum gülmekten."

"O bir pazarlamacı," dedi, "iri ve şişman bir adam, ama önünde fazla bir şey yok, çok şükür."

"Seni evine alacağını nereden biliyorsun. Başka kadın bulmuş olabilir"

"Alacak. Başka kadın bulamaz o."

"Ben de bir kadını elimde tutmayı beceremiyorum."

"Hank?"

"Efendim?"

"İş bulup toparlandığında bana haber ver, olur mu?"

"Elbette. Teşekkür ederim."

"Beni unutmazsın, değil mi, Hank?"

Bavulu yere bıraktığım gibi kollarından kavradım. "Allah seni kahretsin, bir daha bu şekilde konuşursan seni caddenin ortasında öldürürüm, anladın mı?"

"Anladım, Hank."

Hoover caddesinin Olympic köşesindeydik öpüşürken. İşlerine gitmekte olan iki yüz kişi bizi gördü.

Apartmanı bulduk.

"Giriş katında oturuyordu. Ama aradan yıllar geçti."

"Seni içeri alıp almadığını görmek için bekleyeceğim."

"Alacak."

"Bekleyeceğim."

Apartmanın kapısını açıp bavulu eline tutuşturdum. Bavulu dairenin kapısının önüne bıraktı, bir veda öpücüğü daha kaldıramadım. Geri çekilip kapalı giriş kapısının kenarında durdum.

Bana baktı. "Hank," dedi.

"Hayır," dedim. "Artık dayanamıyorum. Zili çal, lütfen zili çal."

Seni seviyorum demek üzereydi, fakat titrediğini gördüm, sonra zile uzandı. Sevindim seni seviyorum demediğine. Sonra bana baktı ve o küçük dişi gülümsemelerinden birini sundu. Ağlıyordu.

"Toparla kendini," dedi. "Çabuk, çabuk, toparla!"

Sonra döndü ve zili çaldı. Adam kapıyı açtı.

"Claudia! Seni görmek ne güzel!"

Kollarını Claudia'ya dolayıp onu gerdanından öptü. Kapıyı açtım, dışarı çıktım ve kapandığını duydum. Hoover'dan Olympic Bulvarı'na sapıp batı istikametine doğru yürümeye başladım. Sefilhaneye uzun bir yürüyüş bekliyordu beni. Her şey uzun bir yürüyüştü. Arabalarıyla geçip giden insanları gördüm, farları açık, birbirlerine sahip, sahip oldukları şeylere sahip. Batıya doğru yürürken dünyadan hiç bu kadar nefret ettiğimi hatırlamıyordum. Bir daha o kadar nefret edeceğimi de sanmıyorum, yine de belli olmaz.

ŞİİRİ KIZLARI YATAĞA ATMAK İÇİN YAZIYORUM

Bavulu unutmuştum.

"Gidip bavulu alalım," dedim Jon'a.

"Pekâlâ."

Hâlâ epey güçlü olan güneşin altında geri yürüdük. Tren istasyonuna vardığımızda kapalıydı. Saat beşi çeyrek geçiyordu.

"Ne biçim kent bu?" diye sordum Jon'a.

Arka tarafa doğru yürüdük. Yeşil tahta kapının arkasında yaşlı bir Meksikalı dolanıyordu. Ortalık bavuldan geçilmiyordu.

"Bayım," dedi Jon, "bu adam bavulunu almak istiyor."

Yaşlı adam bize doğru geldi.

"Biletin yanında mı?"

Bagaj biletimin altına bir dolar sıkıştırıp biletimi uzattım.

"Bu ne?" diye sordu Meksikalı.

"Zahmetinin karşılığı," dedim.

Bir doları iade etti.

"Bahşış almamız yasak."

Sonra bavulumla geri geldi, kilitli kapıyı açtı ve bavulu uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bir şey değil," dedi.

Caddeye çıktık. Bavul çok ağırdı çünkü içinde kitaplarım vardı ve ben, salak gibi, ciltli nüshaları getirmiştım. Bavulu bir elimden ötekine geçirdim. Yedi blokluk bir yürüyüşü fakat otobüs beklemekten nefret ederim ve taksiye binsem kısa bir mesafe için fazla para vermiş olacaktım.

Dört blok sonra bir içkiye ihtiyaç duydum. Jon bir blok ötede bir bar olduğunu söyledi.

Bardan içeri girdiğimizde Meksikalı bir adam iki kez zile vurdu. Bardaki herkes konuşmayı kesip etrafa bakındı. Barın sonuna gittik, kapıdan uzak. Jon'a sipariş vermesini söyledim, ben ısmarlıyordum. İçkiler için beş dolar bıraktım ve helaya gittim.

Tuvalette işerken içeri iki Meksika kökenli Amerikalı girdi ve pisuara işemeye başladılar. Gençtiler, biraz sarhoş, hayır, epey sarhoş. Evet. Ama ben yorgundum. Önüme bakıp işedim.

"MARABA!"

(Sessizlik.)

"HEY 'MARABA' DEDİM, NEDEN CEVAP VERMİYORSUN?"

Döndüm.

"Hasiktir, özür dilerim dostum, arkadaşına konuştuğunu sanmıştım. Selam."

"PALAVRA!"

"Barış, kardeşlerim," dedim.

"PALAVRA!" diye bağırdı tişörtlü ufak tefek tip, "Siktir!"

Dışarı çıktılar, kapıyı çarparak.

Dışarı çıktım, Jon'un yanına oturup içkimi aldım.

"Çıkalım buradan," dedim.

"Bir sorun mu var?"

"Muhteşem atalarımın Amerikan tarihinde işledikleri suçların bedelini ödüyorum."

"N'oldu?"

"Bir şey olmadı henüz. Olmasın da."

"Gecen Cuma gecesi beyaz bir adam bıçaklandı. Fakat daha geç bir saatte oldu. Erken henüz."

"Çıkalım," dedim. "Hava kararıyor."

Eve vardığımızda biraya başladım. Kendime özgü alışkanlıklarım vardı, uyuyuncaya kadar bir düzine bira içeceğimi biliyordum. Buzdolapların yarısı bira şişesi doluydu. Bana puro bile sundular. Ayakkabılarımı çıkardım, bir puro yaktım ve saatlerden beri ilk kez gevşedim.

Jon bana baktı. "Biliyor musun, Buk, Gene Rumpkin--"

"Şu herif. Evet. Çok kötü bir dergi çıkarıyordu. Sırf Dize. Gerçek bir iğrençlik. Ne yapıyor şimdi?"

"İngilizce bölümünde..."

"Tahmin etmeliydim."

"Demek istediğim şu ki, birkaç şiirini aldım, aynı kentte yaşadığımız için bir hoşluk olur diye düşündüm, ve şiirler önce o kadar kötü gelmedi bana, ama şimdi çok kötü olduklarını biliyorum ve bu beni rahatsız ediyor."

"Gördün mü, asla hoşluk yapmaya çalışma. Her zaman deyyusun teki ol ve bu tür işlerden uzak dur. İyilik kötü bir güdü, özellikle evlilik ya da edebiyat söz konusu olduğunda."

Açık sözlü olmaya başlamıştım. Bira beni açıyordu, kendimi ahaksız bir G.B. Shaw gibi hissediyordum.

Köpeklerle oynadım. İki köpekleri vardı -tüy ve neşe dolu. Güzeldiler ama, beni beyaz olmakla suçlamıyorlardı.

Telefon çaldı. Jon telefona baktı. Sonra ahizeyi bana uzattı. Profesör Steve Rodefer arıyordu, dinletiyi ayarlayan adam.

"Bukowski?"

"Evet?"

"Üniversite dinletinize sponsor olmaktan vazgeçti."

"Pekâlâ, Steve, bu işin nasıl yürüdüğünü bilirim. Bir gün daha takılıp trenle dönerim."

"Hayır, dur! Dinleti gerçekleşecek, ama öğrencilerin sponsorluğunda."

"Tamam, geleceğim."

"Jon'u verir misin?"

Ahizeyi Jon'a uzattım, bir süre konuştular.

Jon telefonu kapattı.

"Steve çok iyi bir insan ama bu işini kaybetmesine neden olabilir. Sen ve Kandel'in burada olmanızdan o sorumlu. Bu kent fokurduyor. Kapağı açıldı bir kere."

"Evet," dedim.

Lou Webb çoktan uyumuştı. Sabahları erken kalkıp yapması gereken işleri yapardı –broşlarını ve mücevherlerini rehine vermek, ev sahibini sakinleştirmek, yoktan yemek pişirmeye çalışmak. Akşam on olduğunda tükenmiş oluyordu. Özlüyordum arkadaşlığını; tanıdığım gerçekten dürüst ve tutkulu son insanlardan biriydi...

Telefon çaldı yine. Jon açtı.

"Ya? Ya? Demek böyle? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Güzel, güzel, güzel. Öyle mi? Sorun neydi diye soruyorsun, öyle mi? O senin fikrin. Ne? Pekâlâ..."

Bana döndü. "Rumpkin. Seninle konuşmak istiyor."

Ahizeyi aldım. "Selam, Gene."

"Bukowski, beni hatırlıyor musun?"

"Evet, o berbat *Saf Dize* dergisini çıkarıyordun."

"Seni yayınladık."

"Doğru işler yaptığınız oldu, nadiren de olsa."

"Ben o kadar da kötü olduğumuzu düşünmüyordum."

"Elbette."

"Jon'un senin için hazırladığı afişi gördün mü? Bölümdeki insanların çoğu imajını zedelediğini düşünüyorlar. Afişi gördün mü?"

"Evet."

"Nasıl buldun?"

"Fazla dikkat etmedim."

"Jon'u verir misin?"

Ahizeyi Jon'a verdim. Bir süre konuştular. Rumpkin'in sesini duyabiliyordum. Gene'in canı bayağı sıkılmıştı anlaşılan. Sonunda bitti.

John ahizeyi yerine koydu.

"Şiirlerini geri istiyor. Yabancı 6'da olmak istemediğini söylüyor."

"İyi. Böylece sorun ortadan kalkmış oldu."

"Şiirleri hemen şimdi gelip alacaktım. Ona şiirlerini postalayacağımı söylemek istedim ama telefonu yüzüme kapattı."

"Tanrım," dedim, "acayip bir kent burası. Süngülemeler, Kandel falan."

"Senin burada okumana engel olmak istediğini iddia ediyorlar. Rumpkin, 'O afişleri valiye ve belediye başkanına göndermek hiç de akıllıca değildi,' dedi."

"Bıraksınlar da ben endişe duyayım bundan"

Jon bir şey demedi. Oturup Bay Rumpkin'i beklemeye başladık. Meksikalı yeniyetmeler geçerken pencerelere vurdular. Köpekler koşup havladılar.

"Çocuklar bizi seviyorlar bence," dedim. "Kentın bir parçası olmamızı istiyorlar."

"Kirası bize uygun tek mahalle burası," dedi Jon.

"Bunu sezmeleri gerekir."

"Seziyorlar."

Geç saate kadar oturup Bay Rumpkin'in şiirlerini geri almaya gelmesini bekledik. Jon sonunda pes etti, gidip yattı. Ben bir saat kadar daha oturdum, bira içip Bay Rumpkin'i bekledim. Sonunda ben de pes edip yattım...

Ertesi gün çok öfkeli bir genç adam çaldı kapıyı. Sözcüklerini anlayamıyordum. Lou Webb koşup şiirleri getirdi. Impassionata, Italiano, masum ve harikulade Lou.

"İşte, işte, şiirlerin! Dinle, Bukowski burada! Ona merhaba demek istemez misin?"

Şiirleri aldı, arabasına atladığı gibi hızla uzaklaştı, hepimizin zehrinden uzağa. Güldüm. Şarlo deliliğini çağrıştırmıştı bana, zarafeti eksikti ama.

"Tanrım," dedi Lou, bana dönerek, "sana merhaba bile demedi."

"Lou," dedim, "Bay Rumpkin ve Bay Bukowski birbirlerini çok iyi anlıyorlar."

"Cehenneme kadar yolu var!" Kollarını açtı, harikulade yüzükleri cehennemden cehenneme doğru uzanıyorlardı. "Ben POSTA-NEYE gidiyorum!"

Bu demeci muazzam buldum ve yerinde bir alkışla karşılık verdim.

Kampusta yürümeye başladık, bazı öğrenciler Kiva'nın önünde bekliyorlardı. Biz içeri girince peşimizden geldiler. Koltuklar kürsünün etrafında yukarı doğru yükseliyordu, arena gibi inşa edilmiş bir salon.

Sataşmak için gelmiş tipler yoktu. Sessiz gençler sadece. Helayı buldum, girdim ve viskiden bir yudum aldım. Steve içeri girdi, bir yudum alması için şişeyi ona uzattım.

"Hazır mıyız?" diye sordu.

"Başlayalım bari," dedim.

Dışarı çıktık ve Steve rahip kürsüsünü andıran bir şeyin arkasında durdu. Üniversitenin dinletiden desteğini çektiğini ve maddi kaynağın öğrenci fonundan sağlandığını izah etti.

Sonra kürsüye bir psikiyatr geldi ve beni takdim etti. Şu işe bak, diye geçirdim içimden. Bir keresinde Santa Fe'de bir psikiyatrin evinde kalmıştım. İyi geçmemişti. Fakat psikiyatr bizden çok iyi arkadaşmışız gibi bahsederdi. O psikiyatrin sadece parası vardı. Başka bir boku da yoktu. Psikiyatr anlattıkça anlatıyor, gösteriyi çalmaya çalışıyordu. Fakat genç insanları kandırmak hastalarını kandırmaktan daha zordu. Can sıkıcıydı sadece. Sonunda indi kürsüden.

"Bütün bu konuşmadan sonra," dedim, "geriyi okumaya başlamak kalıyor. Ve şundan hiç hoşlanmadım." Kürsüyü işaret ettim, "Burada okuyacağım."

Şişeyi çıkardım, bir fırt aldım ve başladım:

*"vücutlarına sardıkları bez parçalarıyla
kuzeyden bizi
öldürmeye gelen
küçük adamları*

*düşünüyorum.
sizi ölü orospu çocukları,
hak ettiniz ölümü..."*

Duyarlı bir dinleyici topluluğuydu, profesyonellerin tabiri ile.

*"çok çatlak kadın tanıdım
ama Annette
en çatlaklarıydı..."*

Şişeyi çıkardım, çantayı fırlatıp attım, şişeyi masanın üzerine koydum ve masanın üzerinden içmeye başladım.

*"itfaiye arabaları dışarı fırlar
ve bulutlar Şostakoviç
dinler
bir kadın bir kova dolusu sidiği
sardunya saksısına boşaltırken..."*

Yarım saat kadar okudum onlara, sonra beş dakika ara verdim. Gidip dinleyicilerin arasına oturdum. Yanımda oturan adamın kayıt cihazı vardı, kayıt yapıyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Güzel, gayet iyi gidiyor."

"Bir fırt al."

"Olur."

Ondan bir sigara otlandım, çoğunu içtikten sonra masaya döndüm. Psikiyatr gitmişti ve dönmeyecekti.

"Pekâlâ, bitirelim şu işi," dedim kalabalığa.

*"domuz güneşin büyüklüğü
için mücadele ediyor
tenime binlerce sıfır konarken
arı misali*

*ve küçük bir odadaki çığlıklarımın
terminolojisi..."*

Okuduğum her şiir iş gördü. Şişe hafiflemeye başlamıştı. Daha içkiye ihtiyacım vardı. Okumayı tasarladığım birkaç şiiri kesip onlara, "Çığırkanlar İçin Bir şey", "Rahibeler" ve "Market Çırakları ve Sen" adlı şiirlerimi okudum ve "İtfaiye İstasyonu" ile bitirdim.

Alkış iyiydi, oldukça.

Bak, diye düşündüm, başardık. Öğrenci fonuyla.

Steve karatahtaya gitti ve Webb'in adresini yazdı.

"Orada bir parti verilecek," dedi.

Kalabalık yavaşça dışarı çıktı. Yanıma gelenler oldu, birkaç imza attım. "Bitti," dedim. "Gidip kafayı çekelim, Steve, çıkalım buradan."

Arabaya doluşup eve döndük. Vardığımızda bizi bir kalabalık bekliyordu. İçeri girdik. Yolda içki satın almak için durmuştuk fakat kalabalık kendi içkilerini getirmişti –tekila, burbon, skoç, bira ve votka. Hepsinden içtim. Halının üzerine oturduk, konuştuk içtik. O noktada bir hayli kopmuştum, ama yanımda oturan sağlıklı görünümlü kızı fark ettim. Kolumu kalçasına dolayıp öptüm onu. Rahat bir gülümsemesi vardı ve bir dişi eksikti, çok sevimliydi. Yanından hiç ayrılmak istemiyordum. Uzun siyah saçları vardı, çok uzun, harikulade toplanmış.

"Şiiri kızlarla yatağa girmek için yazıyorum," dedim ona. "Elli yaşındayım ama çıtırlara bayılırım!"

Bana eksik dişiyle gülümsedi ve onu bir daha öptüm...

Gerisini hatırlamıyorum. Bir süre içtikten sonra film genellikle kopar.

Uyandığımda kıcına dayanmıştım ve kamışım vajinasındaydı hâlâ. (Sanatçının Bir Köpek Olarak Portresi.) Sıcaktı içerisi; ben sıcaktım içeride. Çıkardım.

Uzun siyah saçları vardı, harikulade toplanmış.

Yataktan kalkıp dolanmaya başladım. Hayli büyük bir evdi. Ya-

tak odalarından birine baktım, karyolasında koşturan bir çocuk vardı. Sonra üç yaşlarında bir oğlan çocuğu geldi koşarak, üzerinde pijamasıyla. Başını okşadım, saate baktım: 10:30. Öğlene geliyordu. Masaya gittim, bir mektup gördüm. "Bayan Kathy W.'ye" yazılmıştı. Yatak odasına girdim.

"Hey, Kathy," dedim, "her tarafta çocuklar koşturuyor, biliyor musun?"

"Of, Hank, uyumak istiyorum. Ben kendime gelinceye kadar sen kendine bir kahve yap."

Gidip kahve suyu koydum. Sonra bir şişeyi sterilize edip içine biraz süt koydum ve karyoladaki çocuğa verdim. Yumuldu. Sonra pijamalı çocuğun pijamasını çıkarıp giydirdim: Siyah çizgili turuncu tişört, açık mavi pantolon ve turuncu tenis ayakkabısı. Kargaları kovalamaya hazır bir Van Gogh'u andırıyordu. Ama sevdi beni. Orada durup gülümsedi bana. Burnunu büktüm, kulaklarını çektim ve kahve içtim. Yatak odasında döndüm. Van Gogh peşimden geldi.

"Telefonunu kullanabilir miyim, Kathy?"

"Elbette."

Bir sarı taksi istedim, yatak odasına döndüm, elini tutum ve sık-tım. Geri sıkı.

"Dinle, gitmem gerek, sonra görüşürüz."

"Tamam, Hank."

Taksiye binip kentin öteki yakasına geçtim...

Çekimi alabilmek için Pazartesi gününe kadar kentte kalmam gerekiyordu. 225 dolar, beklemeye değerdı. Bütün gün bira içtim, sonra o gece telefon çaldı. Arayan Steve'di. Gregory Corso ile birlikte geliyordu.

Webb bana baktı. "Eyvah, herif çılgının teki. Görünce anlarsın."

"Olsun," dedim.

"Bu senenin başında Ginsberg geldi, ama Corso'yu tanıman gerek. Bir tek sorun var, o yazmayı bıraktı. Sen bırakmadın."

"Henüz değil," dedim.

Bir süre oturup Steve ile Corso'yu bekledik. Corso ile tanışacak

olmaktan ötürü gergindim biraz. Ondan yaşlı olmama rağmen, ben 35 yaşında başlamıştım yazmaya, oysa Corso'nun adı uzun zamandır biliniyordu –Burroughs gibi, Ginnsberg gibi, bütün o çete gibi. Yazdıklarından fazla etkilendiğim için değil; kimseden fazla etkilennemem. Ne var ki adlara alışıyor ve onları bir şeyin parçası olarak kabulleniyordun.

Corso ile Steve geldiler. Corso paçalarından aşağı küçük dereler akan dar beyaz bir pantolon giymişti. Yoğun bir saç biçimi vardı, oldukça kabarık; tuhaf bir burun, dövüşçü bir çene, biteviye bakan gözler ve durmak bilmeyen bir ağız. İngilizce ile Brooklyn karışımı bir aksanla konuşuyordu ve elinde bir şişe şarap vardı. Kafası iyiydi.

El sıkıştık.

"Ben senin eşitiniim," dedi.

"Biliyorum, Greg."

"Senin eşitiniim, bunu hatırlamanı istiyorum."

"Evet, Gregory."

Sevimli bir yanı vardı, oldukça sevimli. Bu beni mutlu etti. Oturduk ve Gregory konuştu ve biz dinledik. Dendiği kadar çılgın değildi. Kafası iyiydi, elbette, ama kontrollüydü... o gece, en azından. Yüzük ve takı seviyordu ve bana neden hiçbir şey takmadığımı sordu. Boynundaki deriden kolyenin ucunda bir şey sarkıyordu, bize ne olduğunu anlattı.

"Neden hiçbir şey takmıyorsun?" diye sordu.

"Bilmem. Hiç düşünmedim."

Sonra astrolojiye sardırıldı, bir kâğıda bir şeyler çizdi. Ardından tarot kartları çıktı. Lou'nun tarot falına baktı. Çevirdiği her kart güce hükmediyordu sanki. Sonra, son kartı açmadan önce, "Görüyor musun, her şey bir noktaya işaret ediyor, o da nihai güç..."

Kartı açtı. Şöyle diyordu: İMPARATOR. Çok sevimli adamdı Greg.

"Ama şunu aklından çıkarma, ben senin eşitiniim."

"Eyvallah."

"Okumana gelemediğim için üzgünüm."

"Önemi yok."

Gecenin kalanında kayda değer bir şey olmadı. Gittiklerinde Jon bana. "Onu hiç bu kadar durgun görmemiştim," dedi.

"Sevdim onu."

"Sevdin mi?"

"Evet."

İki gün sonra kentten ayrıldım. Jon, Lou, Steve ve Greg Albuquerque tren istasyonunun karşısındaki sefil barda bana eşlik ettiler. Gerçekten berbat bir yerdi. Philly'de böyle bir barda beş yılını geçirmiştim. Anılar: Helaya gidip kustum. Corso ortalıkta dolanıp insanları inceliyordu. İlk içkileri ben ısmarladım. Beş içki. Bir tekila, bir skoç, Lou'ya bir kola, bir bira ve bir tür kokteyl. Hesap bir dolar otuz beş sent tuttu. On dolara bütün bir hafta içebilirdin orada. O zamana kadar öldürülmezsen tabii ki. Bara oldukça deneyimli iki kadın bakıyordu. İri ve ifadesizdiler. Birlikte 400 kilo falan çekiyorlardı muhtemelen. Bir sonraki içkileri Steve ısmarladı. Trenin saati yaklaşıyordu.

"Abartılı veda sahnelerinden haz etmem," dedim. "Benim kalkıp karşıya geçmeme ve trene binmeme izin verseniz ne iyi olur. Burada vedalaşalım."

Steve ile el sıkıştık. Corso yanıma gelip yanağımdan öptü. Cesaret ister. Sonra çıkıp gitti.

Jon ile Lou benimle tren istasyonuna geldiler. Chief trenine binmek için iki dolar fazla ödedim. El Capitan çok ağırdı. Chief ağırdı. Vagonu bulduk. Lou beni öptü. Jon'a Henry Miller ile şans dileddim. Sonra bindim. Kondüktör biletimi koltuğun üzerine astıktan sonra yerimden kalkıp vagon görevlisine barın yerini sordum.

Tren hareket etti. Los Angeles'e doğru yola çıkmıştık. Bar vagonunu buldum, oturdum ve sulu bir skoç söyledim. Pencereleler hoştu ve önünde bir yerlere tırmanan insanlar yoktu.

Sonra yan masadaki sarı dar bir elbise giymiş genç hatunun bana baktığını fark ettim. Ne istiyordu acaba? Başımı öne eğip içkime baktım. Başımı kaldırdığımda hâlâ bakıyordu. Gülümsedi.

"Şiir dinletinizde vardım," dedim.

"Öyle mi?"

"Çok beğendim. Los Angeles'a uzun bir yolculuk var önümüzde. Yanınıza gelmemin sakıncası var mı?"

"Hiç sanmıyorum."

"Adım Susie," dedi.

"Benim adım..."

"Biliyorum adınızı..."

"Şey, evet... özür dilerim..."

Uzanıp elini okşadım. Dizlerinden birini dizimde hissettim.

"Trafik kazasında başı kopan harikulade aktrise dair şiirinizi sevdim."

"Teşekkür ederim, Susie."

"Hayat bazen aniden bitebiliyor. Anılarımızı iyi değerlendirmiyoruz. Çok hüznün verici."

Dizimi dizine biraz daha bastırdım.

"Ne içersin?" diye sordum.

"Sizin içtiğinizden."

"Ben Hayatı içiyorum," dedim, ardından bir kahkaha attım. "Bu çok beylikti, değil mi?"

"Hayır, değildi."

Birbirimize doğru eğildik. Dudakları dudaklarımdan beş santim uzaktaydı.

New Mexico Üniversitesi, diye geçirdim içimden, eski bir kurt tarafından onurlandırıldı.

Hatunu götürmek için on beş saatim vardı. Iskalamam mümkün değildi. Öpüştük ve iki içki daha söyledim.

DEHŞET EVİ

Yazmaya dair konuşmak aşka ya da sevişmeye dair konuşmak gibidir: Fazla konuşmak onu öldürebilir. Onları aramadığım halde, maalesef, pek çok yazar tanıdım; başarılı ve başarısız –sanatlarını kast ediyorum. İnsan olarak kötü bir grup oluştururlar; nahoş, şirret, egosantrik, tehlikeli. Neredeyse hepsinin bir ortak noktası var: Hepsi çalışmalarını çok iyi bulurlar, hatta muhteşem. Başarılı olurlarsa hak ettiklerini düşünürler. Başarısız olurlarsa editörler, yayıncılar ve tanrılar onlara karşıdırlar. Pek çok kötü yazarın pazarlama taktikleriyle zirveye taşındıkları doğru, her ne nedenden ötürü olursa olsun. Fakat pek çok büyük yazarın açlıktan öldüğü ya da neredeyse öldüğü, kendini öldürdüğü ya da delirdiği ve daha sonra büyük (ölü olmakla birlikte) bir yetenek olara kabul gördüğü de doğru. Bu tarihsel olgu gerçekten kötü olan yazarı yüreklendirir. Başarısızlığının yeteneksizliğinin değil de pek çok başka nedenin bir sonucu olduğunu düşünmekten hoşlanır. Neyse, bu meseleyi de açıklığa kavuşturduk.

Bir de, tanıdığım ve çoğu şair olan yazarları düşününce, başkaları tarafından desteklendiklerini fark ediyorum –benim tanıdıkları-

mın ekonomik yükünü genellikle karıları ya da anneleri taşıyor. Ve gayet rahat bir hayat sürdüklerini de biliyorum; televizyon, tıka basa dolu buzdolabı, deniz kenarında daire ya da ev –genellikle Veni-ce ya da Santa Monica’da gündüzleri kendilerini trajik hissederek güneşlenirler benim bu erkek arkadaşlarım, geceleri ise belki bir şi-şe şarap içip çavdar ekmecli bir sandviç yerler, ardından bir yerler-de birilerine yoksulluklarına ve yeteneklerine dair yakınmalarla do-lu bir mektup döşenirler. Yeter ki yazmasınlar, çalışmasınlar, sözü dizmesinler. Neyse, delgi presinde çalışmaktan iyidir herhalde. Ka-rıları ve anneleri çalışır delgi presinde, o konuda müsterih olabilir-siniz. Ve şairler, dış dünyanın gerçekliğinde yaşamadıkları için, ya-zacak bir şey bulamazlar ve bunu büyük bir ego ve tekdüzelikle ya-parlar.

Yazmaya dair yazmak olanaksızdır neredeyse. Bir keresinden bir şiir dinletisinden sonra öğrencilere, "Sorusu olan var mı?" diye sordum. Bir tanesi bana, "Nasıl yazarsınız?" diye sordu. "Sen neden o kırmızı gömleği giyiyorsun?" diye yanıt verdim.

Yazar olmak lanetli ve zor bir iştir. Yeteneğin varsa bile bir ge-ce uykunda seni terk edebilir. İnsanı oyunu oynamaya iten şeyin ne olduğu sorusunu yanıtlamak kolay değil. Fazla başarı kazanmak yı-kıcıdır; hiç başarı kazanmamak da yıkıcıdır. Biraz reddedilmek in-sanın ruhuna iyi gelir, fakat tamamen reddedilmek deli, tecavüzcü, sadist, ayyaş ve karısını döven erkekler yaratır. Fazla başarının ya-rattığı gibi.

Benim de kendimi yazmanın romantizmine kaptırıp yanlış yola girdiğim oldu. Gençken büyük Sanatçı’ya dair pek çok film gördüm ve yazarlar her zaman keçi sakallı, gözleri çıkmak çıkmak, ağzın-dan sürekli içsel hakikatler dökülen son derece ilginç tipler olarak sunulurlardı. Ne güzel bir varoluş, diye geçirirdim içimden. Öyle değil ama. Tanıdığım en iyi yazarlar çok az konuşur, iyi yazanlar-dan söz ediyorum. Hatta iyi bir yazardan daha sıkıcı bir birey düşü-nemiyorum. Kalabalıkta, hatta baş başa iken bile, bilinçaltında her şeyi kaydetmekle meşguldür. Belagatle ya da partinin neşesi olmak-la ilgilenmez. Ağgözlüdür; usaresini daktiloya saklar. Konuşarak

esinini yok edebilir, tanrının bahsettiği dehayı mahvedebilirsiniz. Usarenin karşılıksız olarak verilebileceği tek zaman Aşk zamanıdır. Aşk insana güç verir; içimize işlemiş nefretleri ve önyargıları kırar. Yazıyı daha özlü kılar. Fakat onun dışında her şey yazma eylemi için saklanmalıdır. Yazar okuma işini gençliğinde halletmelidir; şekillenmeye başlayınca okumak yıkıcı olur –pikabın iğnesini plağın üzerinden kaldırmak gibi.

Yazar performansını sürdürmek, hedefi sürekli vurmak zorundadır, aksi taktirde sefilhaneyi boylar. Geri dönmek de olanaksızdır. Birkaç yıl yazdıktan sonra, ruh, insan, varlık başka bir alanda faaliyet gösteremez. Bir işte çalışamayacak hale gelir. Kediler diyarında bir kuştur artık. Hiç kimseye yazar olmayı öğütlemem, yazmak aklını kaçırmasını engelleyecek tek şey değilse. O zaman, belki, değer.

D.A. LEVY ÜZERİNE ADSIZ BİR DENEME

Bir insan kendini neden mahveder ya da bir insanı ne mahveder? İntiharın genellikle düşünen insanın başvurduğu bir yöntem olduğuna hükmetmek zorundayım. İntihar hakkı sevme hakkıyla aynı olmalı. Birincisinin kesinlikle daha kalıcı nitelikleri var, bu da, bir anlamda, ona bir tür asalet kazandırıyor. Bir intihar, pek çok aşk. Bir levy, bir sürü levy. Ne mahvetti levy'yi? Çok iyi tanımazdım onu. Pek çok katledilmiş insan yaşamaya devam ediyor. Sadece gerçekten yaşayan biri ölebilir. Cenaze törenlerinin çoğu ölülerin ölüleri gömmesinden başka şey değil. Levy kendini gömdü. Okuduğum birkaç yazısından yola çıkarak levy'nin henüz inandırıcı bir yetenek olma seviyesine gelmediği tahmininde bulunabilirim. Bizi geceleri uyutmayan neyse onu da o öldürdü; caddelerde yüzlerin yanında geçerken bağırsaklarımızı kavrayan şey; bizim de nefret ettiğimiz ve sevdiğimiz, yediğimiz, korktuğumuz şey neyse o. Hayat ve hayat eksikliği öldürdü onu; polisler, arkadaşlar, şiir, Cleveland... inanç ve ihanet –bu ve şu; elmadaki kurt, gözdeki bakış... şiir, şiir, polisler, ve arkadaşlar, belki bir kadın, belki bir sone, belki kötü beslenme.

Şair fazlasıyla bilenmiş biridir, bu kadar basit. Sanatının doğası hayatta kalmayı neredeyse olanaksız kılar. *Levy Marrahwannah Quarterly* dergisinde benim bazı şiirlerimi yayınlamıştı, notları her zaman kısa fakat renkliydi. *M. Quarterly* baskısı kötü (teksir) bir dergiydi, sayfaları dağılırdı, fakat yine de levy'nin lezzetini taşırdı. Belki levy de kötü basılmış, kötü ciltlenmişti. Ona yeterince fırsat tanımadılar. Belki kendine yeterince fırsat tanımadı. İnsanlar çok daha fazlası ya da azı için öldürülmüşlerdir. Levy benim *Kitlelerin Dehası* adında uzun bir şiirimi yayınlamıştı. Kesik zarfları sayfa olarak kullanmış, iyi bir iş çıkarmıştı. Bana, "Bu şiirde söylenebilecek her şeyi söylemişsin. Okuyacaklar ve yine de bilmeyecekler," diye yazmıştı. Kısa bir süre sonra da öldü. Kent State Üniversitesi ölümün fazlasıyla farkında olsa gerek. Ölümle peş peşe geliyor. Dün gece geç bir saatte Lousi Webb telefon etti ve Jon Webb'in öldüğünü söyledi. Jon Webb, *The Outsider* (Yabancı) dergisinin editörü ve benim iki kitabımın yayıncısı; birlikte bira içtiğim dostum. Lou beni aradığında betteydim zaten (başka sorunlar), ve ölüm gelmişti yine. Havagazı sobası ve radyoda senfonik müzik eşliğinde odada volta atmaya başladım ve hayır, lanet olsun, önce benim gitmem gerekiyordu, diye geçiriyordum içimden, sürekli intihardan bahseden benim ve iyi olduğum söylenemez ama hâlâ buradayım ve bugün levy hakkında konuşmamı isteyen bir mektup aldım. İyi bir insan öldüğünde ya da öldürüldüğünde öfkelenip üzüldüğümü söyleyebilirim ancak; ve bunun mantıklı olmadığını, çünkü ölmeye doğmuşuz ve bu belki şiirin, öfkenin ve hüznün oluşmasına katkıda bulunur. Müzik çalıyor; yarım puro izmariti içiyorum, bir bira var... levy, levy, levy, gittin. Jon, jon, jon, sen de gittin. Yüreğim kendi midesini kusuyor.

HENRY MILLER PACIFIC PALISADES'DE SEFA SÜZERKEN BEN SEFİLHANEDE YAŞIYOR VE HÂLÂ SEKSE DAİR YAZIYORUM.

Bu öykülerden haftada bir-iki tane yazmanın kirayı ödemenin kolay bir yolu olduğunu düşünüyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız derim. Beni kaygılandırıyor. Bir zamanlar birlikte yaşadığım kadına, "İçimdeki cinsellik dürtüsünü yitirdiğimde ben neye dair yazacağım?" diye sordum. "İnsanlık için yazacaksın, Halkların iyileştirilmesine dair yazacaksın," dedi.

"Baksana," dedim, "sen ne zaman evine gideceksin? Seninle yatmaktan vazgeçmemin bir nedeni olduğunu biliyordum."

Şu anda daktilonun başında otururken kız arkadaşım da arkamda oturmuş annesine yazıyor: "Sevgili anneciğim: Bukowski beni doğurduğun için sana teşekkür etmek istiyor. Bugüne kadar yattığı en muhteşem dişi olduğumu düşünüyor..." Gülüyor ve yazmaya devam ediyor: "Ev sahibesinden, hatta ev sahibesinin kızıdan bile vazgeçtiğini söylüyor ve sana sevgi dolu selamını gönderiyor..."

Az önce seviştik ve gayet iyiydi, ama kendimize göre sorunları-

mız var –ne zaman 69 denesek, rahatsız ediliyoruz. Bugün işe ko-yulmuştuk ki biri kapıyı çaldı. Kesmek zorunda kaldık. Kalkıp bak-tım. Ev sahibesi Santa Monica’da yaşayan kızım için iki elbise ge-tirmişti. Bundan önceki 69’umuzda telefon çaldı. Biri bana Tiny Tim’in oğlunun o anda televizyonda olduğunu haber vermek için arıyordu. Bir başka seferinde kapı açıktı, yani kilitli değildi ve kom-şunun küçük siyahî oğlu girdi içeri. "Ne istiyorsun len?" diye sor-dum. "Boş şişen var mı?" diye sordu bana.

Cinsellik benim için iyi ve gerekli bir şey –yemek yemek, uyu-mak, müzik dinlemek, yaratmak gibi iyi yaşamak için yapmaya ih-tiyaç duyduğün şeylerden biri –ama gülünç olabiliyor. Hatta, size ne kadar gülünç olabileceğini anlatmaya hazırlanıyordum, ama te-lefon çaldı, Florida’dan ödemeli. Kabul ettim. Hatunun teki. Flori-da’ya yeni taşındı. "Hamileyim ve bebeği istemiyorum," dedi. "Al-dır o zaman," dedim. "Kürtaj sadece Kaliforniya ve New York’da yasal; bana biraz para ödünç verebilir misin?" dedi. "İtin teki gibi davranmak istemiyorum, ama sana yardım edemem." Dediğim gibi, seks gülünçtür. Bugün gazetede kadının tekinin kürtaj yaptırdığı için Florida yasalarına göre yirmi yıla mahkûm olabileceğini oku-dum.

Ne, Ha ha ha.

Yedi yıl birlikte yaşadığım kadını hatırlıyorum. Çok iyi nitelik-lere sahip olmakla birlikte, çok kötü bir huyu vardı. Uykudayken bir el kamışımı kavrar ve neredeyse bedenimden koparırdı. Size şu ka-darını söyleyeyim, uyandırılmanın hiç de iyi bir yolu değil.

Çığlık atıp elini kamışımdan çektikten sonra hatuna, "Ne deme-ye yaptın şimdi bunu be kadın?" diye sorardım.

"Kamışını okşuyordun, yakaladım seni, yakaladım seni!"

"Aklını kaçırmışsın sen! Yumuşak, görmüyor musun? Bak, ka-mışımı koparacaktın neredeyse. Bundan sadece bir tane var, biliyor-sun..."

Bir keresinde tozuttu ve iki haftada yedi-sekiz kez yaptı. Yüzü-koyun uyumayı öğrendim. Yeterli seksten çok daha fazlasını veri-yordum ona; arada istersem mastürbasyon da yapardım. Bu hatunun

bir huyu daha vardı. Banyoya girip ılığı basardı.

"N'oldu, bebeğim?" diye sorardım.

"Şu küvete bak!" derdi.

"Nesi varmış küvetin?"

"Baksana, hayvan!"

"Bakıyorum."

"Gremiyor musun? Kenarlara yapıŐmıŐ. Kvette mastürbasyon yapıyordun!"

"Kafayı yemiŐsin sen!"

"Baksana! Kenardan sarkıyor, görmüyor musun?"

"Nerede?" diye sorardım.

"Orada! Orada!"

"Peki," derdim, "parmağımı tam üzerine koyduğumda tamam de. Burada mı?"

"Hayır, biraz daha aşağıda."

"Burası mı?"

"Evet, orası. Şimdi dokunuyorsun."

"Yok burada bir şey."

"Evet, var. Dokunuyorsun, dokunuyorsun!"

Banyo kompleksi vardı kadının. Üstelik haftada beş kez seviŐiyorduk. Abartılı bir cinselliğim olduğunu kabul ediyorum, ama iddia ettiği kadar sık kullanmıyordum küveti. O küçük şeylerin çoğu emayedeki küçük przlerdi.

Tanıdığım bir başka kadın var. Havuzu olan yeni bir apartmanda oturuyor. Güzel bir havuz. Ama artık kullanamıyormuŐ bana dediğine göre. On üç-on beş yaşındaki çocuklarla seks yapan on dört yaşında bir kız varmış. Kızın annesi iŐteyken seviŐiyorlarmıŐ. Sonra hep birlikte havuza giriyorlarmıŐ; havuzda yıkanıyorlarmıŐ. "Ben orada yzemem," dedi bana, "suyun üzerinde yüzen bütün o atmıkları düŐünsene." Hava da çok sıcak son zamanlarda, kırk dereceye yaklaŐıyor. Cankurtaran falan yok orada, ama onun dışında gayet güzel bir havuz. Sperm var mı diye suyu kontrol ettim ama bir şey göremedim. Tabii ki bu hatun spermden çok korkuyor ve korkusu-

nun ardında bir mantık var. En iyi kız arkadaşlarından biri erkek mastürbasyon yaptıktan sonra küvete girdiği için hamile kalmış dediğine göre. Küveti sadece yıkanmak için kullanmayan bir tek ben değilim anlayacaksınız.

Ortalıktaki en iyi yazarlardan biri olduğumu söyleyen mektuplar alıyorum. Bu mektuplar sayıca çok fazla değil çünkü insanlar nerede yaşadığını bilmiyorlar. Fakat bazen bu insanları ve yazdıkları mektupları düşünüyor, yazdıklarını gerçekten okuyup okumadıklarını merak ediyorum, şu anda yazdığım türden şeyleri örneğin. Tabii ki kaba ve ahlâksızım ve fazlasıyla aşikâr yazıyorum. Sanırım herkes cinsellik üzerine yazarak hayli ilginç olabilir. Ekoloji ya da dünya meseleleri ya da Hayatın Anlamı üzerine yazsam gerçekten çok sıkıcı bir yazar olurum. Ben zekiyim, yazılarıma bu pis işleri katarım. Evet, bu yazı yeterince uzun değil, elimi şu pis zihnime daldırıp bir şeyler daha çekeyim.

Henry Miller gerçekten o kadar iyi mi acaba? Kitaplarını şehirlerarası otobüslerde okumaya çalıştım ama cinselliğe dair bölümlerin arasında lafı uzatmaya başladığında çok sıkıcı olabiliyor. O şehirlerarası otobüslerde Henry Miller'ımı kenara koyup bacaklarını dikizleyebileceğim birini arardım, dişi tercihen. Şehirlerarası otobüslerde, belediye otobüslerinde, otobüs duraklarında kadın bacağı dikizlemekte üzerime yoktur. Otobüslere minnettarım. Hiçbir yerde otobüslerde azdığım gibi azmamışımdır. Bir kadının bacaklarına bakmak genellikle beni ortalama bir kadınla sevişmekten daha çok azdırır.

Bir keresinde otobüste hayatımda azmadığım kadar azdığımı hatırlıyorum. Genç ve yoksuldum, cinsel açlık çekiyordum ve bir gece şehirlerarası bir otobüste seyahat ediyordum ve yanımdaki kol-tuk boştu. Otobüse genç bir kız bindi. Nasıldır bilirsiniz, uyuyormuş numarasına yatarsınız. Işıkları söndürürler. Ben hiçbir zaman cesur bir tip olmadım ama bir süre sonra kızın bacağının belli belirsiz bacağıma değdiğini hissettim. Çeker birazdan, diye düşündüm, ama çekmedi. Baskının şiddetini küçük küçük artırmaya başladı, fakat çok yavaş, hissedilemeyecek kadar neredeyse. Ben de biraz bas-

tırarak karşılık verdim. İkimiz de koltuklarımızı geriye yaslamış, yukarı bakarak oturuyorduk. Bacaklarımız bilekten kalçaya kadar birbirlerine dayanmıştı. Hiç ses yoktu otobüste. İnsanlar horluyorlardı. Giderek azıyordum. Bütün bedenimi bir sıcaklık kaplamıştı, ömrümde bu kadar ısınmamıştım. Baskı arttı. Neden bir şey söylemiyor, diye geçirdim içimden. Sonra bacaklarımızı oynatmaya başladık, birbirimize sürtünüyorduk o sessizlik ve karanlıkta. Bayağı ve çılgıncaydı, edepsizce. Uzun sürdü bu sürtünme ve kıvranma... saatlerce. Sonra otobüs mola verdi, ışıklar yandı. Koltuğumda doğrulup yeni uyanmış gibi gözlerimi ovuşturdum. Kız benden önce kalkıp hamburger ve kahve için restorana girdi. Sonra ben kalkıp içeri girdim ve oturdum, kızıdan mümkün olduğunca uzağa. Hamburgerleri yedikten sonra tekrar otobüse bindik, koltuklarımıza oturup dosdoğru önümüze baktık. Işıklar söner sönmez işe koyulduk yine. Bastırıp sürtünüyorduk. İnanın bana, hissettiğim sıcaklığı tahayyül edemezsiniz. Her şey o kadar leziz bir iğrençlikte ve aptalca ve ürkünçtü ki; tek kelime etmeden birbirimize sürtünerek birlikte yol almak. Sonra bir mola daha, birbirimizden mümkün olduğunca uzağa, sonra tekrar otobüse. Hiç öpüşmedik, hiç konuşmadık.

Benden daha zeki ve daha az engelli biri tanışmaya çalışır, adresini ve telefon numarasını alır, adını öğrenir, belki de kızla birlikte otobüsten inip bir motele giderdi. Ama gençtim ve tuhaf, buruk, içe dönük bir hayat yaşamıştım. Cesaretim yoktu. Şimdi cesaret edebiliyorum çünkü yıllar bana belli yollar öğretti. Ama şanslıymışım o zaman. O yolculuğu ve kızı cinsel ilişkiye girip çoktan unuttuğum pek çok kadından daha iyi hatırlıyorum mesela. O yoğun sıcaklığı ve kızın güneş doğmadan hemen önce bir yerlerde otobüsten indiğini hatırlıyorum. Otobüsten bavulunu alışını seyrettim. İlk olarak görüyordum onu aslında, güzel kızdı, iyi giyimliydi ve akli başında görünüyordu.

Gençliğimde çok seyahat ettim şehirlerarası otobüslerle. Sürekli hareket halinde olmaya ihtiyaç duyuyordum; içimde yaşadıklarım- la ve dünyanın bana yaptıklarıyla baş edebilmek için belki. Sonsu- za dek otobüslerde yaşayabileceğime dair bir teori bile geliştirmiş-

tim. Fakat engeller vardı, tabii ki –gelir yetersizliği, bir de otobüste uyuyamıyordum, ayrıca beni kabızlığa ve azmama neden oluyordlardı.

O olaydan kısa bir süre sonra başka bir kızla bir deneyimim oldu, fakat öpüşme ve bilgi alış verişiyle sonuçlanan bir konuşma başlatmayı başardım. Dans okuluna gitmek istediğini fakat ailesinin izin vermediğini söyledi. "Yazık," dedim. Ve birlikte yol aldık, karanlıkta öpüşüp birbirimizi okşayarak. Sonra birlikte yemek yiyip muhabbet ettik ve hararet düştü. Kız benden onunla durağında inmemi bile istedi, hiçbir yerin ortasında bir ovada. Çok karanlık ve ıssız görünüyordu. "Burada inmek mi?" diye sordum.

"Evet, ailem burada bir çiftlik evinde yaşıyor. Seni onlara tanıştırmak istiyorum. Bizimle yaşayabilirsin."

"Ne?" dedim. "Baban beni dövebilir."

Babasının beni işe koşup ruhumu tüketeceğinden korkmuştum daha çok. Şimdi olduğum gibi muhteşem ve ahlâksız bir yazar olamazdım o zaman.

Ay ışığında yürüyerek uzaklaşısını seyrettim. Üzülmedim diyemem, ama dışarısi çok ıssız görünüyordu gerçekten. İyi ki bol bol öpüşüp konuşmuştuk, yoksa otobüsten inip onunla gidebilirdim, mısır yetiştirip domuz öldürüyordum şimdi. Buyrun...

Sekse dair mizahi ya da farklı öyküler yazmanın hayatım üzerinde etkileri oldu. Ben acı çektim yazabilmek için. Bir keresinde, yirmili yaşların başlarında iken, aylaklıktan eve dönmüştüm (benden yatak ve yemek parası alıyorlardı), yokuştan aşağı yürüyordum, sarhoştum, birden annem fırladı bir ağacın arkasından.

"N'oldu, kadın?" diye sordum.

"Baban, baban!" dedi.

"N'olmuş babama? Sorun ne?"

"Öykülerini buldu, öykülerini okudu!"

"Bavulumu karıştırmaya hakkı yok."

"Öfkeden kudurdu, öykülerin onu delirtti. Eve gitme, öldürür seni, öldürür!"

"Anasından doğduğuna pişman ederim onu! Daha önce yaptım."

"Lütfen eve dönme. Bütün öykülerini ve giysilerini bahçeye fırlattı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmedim!"

"Gideceğim ve anasından doğduğuna pişman edeceğim onu. Nefret ettiğim bir şey varsa o da edebiyat eleştirmenleridir."

"Hayır, hayır, oğlum! Gitmemen için on dolar vereceğim sana. Lütfen şu on doları al."

"Pekâlâ, gitmeyeceğim, ama şunu yirmi yapamaz mısın?"

"Tamam, oğlum, yirmi olsun."

Parayı ön cebime sokup yokuştan aşağı indim. Gömleklerim, pantolonlarım, çoraplarım, şortlarım, tarağım, fırçam, öykülerimin sayfaları bahçeye fırlatılmıştı. O zaman da seks hakkında yazıyordum. Rüzgâr sayfalarımın bir kısmını sokağa ve karşı komşunun bahçesine uçurdu. Bavulum da oradaydı, açık vaziyette. Giysilerimi ve diğer eşyalarımı toplayıp bavulumu yerleştirmeye başladım. Sokağa ve komşunun bahçesine uçanlar dışında sayfalarımın çoğunu toplamayı başardım. İçimde o güzel öykülerden daha pek çok olduğunu biliyordum. Babam beni perdenin arkasından seyrediyordu. Bavulumu alıp yokuşu tırmandım, tramvayı beklemeye başladım. Üçüncü Cadde ile Flower Bulvarı kavşağına yakın bir yer buldum, karafatma ve hayat ve aşk ve özgürlük dolu küçük pis bir oda. Sonra dışarı çıkıp ucuz bir bara gittim, birkaç saat boyunca içtim. Sonra bir şişe şarap satın alıp odama gittim, şişeyle birlikte yatağa girdim ve karanlıkta içtim. Babam budalanın tekiydi; nasıl bu kadar zeki bir oğul yetiştirmişti?

Sekse dair yazmak birkaç kadına mal oldu bana. Tek çocuğumun annesine örneğin. Bir keresinde dört haftalığına New Orleans'a gitmiştim. Büyük editör Jon Edgar Webb ve karısıyla çok iyi vakit geçirmiştik. Kentte harikulade gecelerimiz olmuştu, fakat Webb'lerin yanında kalmamıştım. Onlara çok yakın bir yerde kalmıştım. Neyse, Los Angeles'a döndüm. Taksiyle eve vardığımda anne ve bebek beni bekliyorlardı. Her şey yolundaydı.

Aradan iki hafta geçti. Bir gün işten döndüm. Hatun eşyalarını toplamıştı. Tartışmamıştık oysa. Sonumuz gelmiş gibi görünüyordu. Kadınlar işte, diye düşündüm, bir erkek şoven domuz olarak.

Fakat sebebini ancak üç-dört yıl sonra, hatun çocuk nafakasını almak için uğradığında öğrendim.

"New Orleans'ten döndükten sonra yazdığın bütün o öyküleri okudum."

"Hangi seferinde, birkaç kez gittim New Orleans'a."

"Dört hafta kaldığında, Webb'leri görmeye gitmiştin ya."

"Ha, o sefer..."

"Evet, o sefer..."

"Öykülerimi mi okudun? Sevdin mi öyküleri?"

"Yattığın kadınlara dairdi."

"Ben kurgu yazarım, kadın."

"Bana kurgu gibi gelmedi."

"O da benim yeteneğim."

"Senin yeteneğin kadınlarla yatağa girmek. Bir tencere çilek reçelini yakan şişman kadına dair olana ne demeli?"

"İyi öküydü o. Gerçekten yaktı reçeli. Ne kadar iğrenç kokmuştu!"

"Yattın onunla, değil mi?"

"Bak, benim yatağım içeri girip çıktığı kapının eşiğinin hemen yanındaydı. Yatağa giderken yanımdan geçmesi gerekiyordu. Benim için yemek pişirmişti, bana bira vermişti ve birlikte televizyon seyretmiştik. Hepsi bedavaydı. İyi kadındı."

"Sen de yattın onunla, öyle mi?"

"Bir yazarın konusunu incelemesinde her zaman yarar vardır."

"Orospu çocuğu, ben de üç aylık bebeğinle seni burada bekliyordum."

"Elbette; seninle yattım."

"Şu tavşan dudaklı olan. Şu sarhoş olup küvete girdiğin ve birlikte işediniz... o kurguydu herhalde?"

"Yıllar önce bu yüzden mi terk ettin beni? O öyküleri okuduğun için mi?"

"Sen hiçbir zaman bir kadına sahip olamayacaksın, Bukowski."

Pekâlâ, bundan çıkarılacak ders ahlâk sahibi olmanın gerekliliği. Ve İnsanlığın Gelişmesi için sıkıcı öyküler yazmanın. Ben İnsanlı-

ğın Gelişmesi'nden yanayım ama oturup buna katkıda bulunmak için öykü yazarsam cehennemde yanayım. İnsanlık geliştiğinde de seks var olmaya devam edecek, gülünç ya da değil. Ayrıca, yazılardan ötürü nefret edilmekte de belli bir özgürlük söz konusu. Beni asla May Şirketi'nin bodrumuna oturtup kitap imzalatmayacaklar. Hatta bu öyküyü elden çıkarabilirsem kendimi şanslı addedeceğim. Çünkü sekse her zaman gereken saygıyla yaklaşmam.

Sherman savaşın cehennem olduğunu söyledi, fakat seks de cehenneme dönebilir. Her şey onunla ne yaptığına ya da yapmadığına bağlı. Ben sizin için araştırmayı hedefleyerek pek çok yatağa girdim. Bu saatten sonra geri çekilmemi, uzanıp bu konuda çenemi kapatmamı beklemeyin benden. Sevmek diye bir şey de var ayrıca. Ben bu pis öyküleri yazmayı seviyorum, sizde onları okumayı ve benden nefret etmeyi. Son gerçeğe saygı duyun, balık tutmaya gidin, parti toplantılarına gidin ve aman çilek reçelini yakmayın.

BU ŞİİRLERE ÖNSÖZ

LOS ANGELES ŞAİRLERİ ANTOLOJİSİ'nden (1972)

Hazırlayanlar: Charles Bukowski, Neeli Cherry ve Paul Vangelisti

1920 yılında doğdum ve iki yaşında iken hayatımın büyük kısmını yaşadığım bu kente getirildim. Bu kent üzerine konuşacak kadar vasıflı olduğumu düşünüyorum, şairleri ve belki şiir üzerine.

Kesinlikle yeterli sayıda antoloji çıkarıldı ve çok fazla şair var ve yeterince okur yok –suç, bence, şairlerde. Şiir çok uzun zamandır kapalı bir çevrede oynanan bir oyun oldu, züppelerin oyunu, bulmacaların ve büyümlü sözlerin oyunu. Hâlâ öyle ve oyuncuların çoğu güvenli ve köhne üniversitelerimizde profesörlük yaparak rahat bir hayat sürüyorlar. Bu antolojide 2-3 profesör de var –onlar istisna, inanın bize.

Şairlerin sadece New York, San Francisco, Paris gibi belli kentlerde yaşayıp üretebilecekleri ya da bu kentlerin şiiri besleme, vurgulama ve canlandırma özelliği olduğu, domuzlara yedirilecek bir başka çöp yığınının başka bir şey değildir. Şiirin ayaklarını yere

indirme ve nereden çıktığına bakmaksızın iyisini değerlendirme zamanı gelmiştir –örneğin burada, Los Angeles'ta.

Los Angeles'tan daha fazla aşağılanmaya maruz kalan başka bir kent düşünmüyorum. Sevilmeyen kenttir, hedef kent. Hollywood'u içeriyoruz bir kere –ve bir bakıma, Disneyland ve Knott's Berry Farm'ı. Denyoyuz. Hatalar yumağıyız. Turistiz. Cumartesi gecesi ısınmakta olan birayla oturup saatlerce sahip olamayacağımız strip-tizci kızları seyreden yalnız ayyaşlarız.

Los Angeles aynı zamanda Main Caddesi ve Batı 5. Cadde demektir. Ve Doğu Los Angeles ve Watts. Los Angeles'in da yoksulları var, şairleri var ve bayağı sıkı olanların hepsi var bu antolojide. Tabii ki, birileri bağıracaktır. Bu antolojiyi bu yüzden hazırladık: Bağırışların bir kısmını duyabilmek için. Los Angeles, Pasadena'dır aynı zamanda, Long Beach'tir, Irvine'dir –bir saatlik araba yolculuğuyla ulaşabileceğin her yer. Teknik olarak, hayır; spiritüel olarak, evet. 2-3 "spiritüel evet" de aldık antolojiye.

Bir yazarın herhangi bir yerde yaşayabileceğini ve ölebileceğini idrak etmenin önemli olduğunu düşünüyorum. Bir yazarın bütün hayatını Los Angeles'ta geçirip Grauman's Chinese'e, Balmumu Müzesi'ne, Barney's Beanery'ye ya da Disneyland'e bir kez olsun gitmemiş ya da Güller Geçidi Turnuvası'na bir kez olsun katılmamış olabileceğini idrak etmenin önemli olduğunu düşünüyorum. Yazar olsun ya da olmasın, bir kadının veya erkeğin Los Angeles'ta Boise, Idaho'da bulabileceğinden çok daha fazla yalnızlık bulabileceğini bilmenin önemli olduğunu düşünüyorum. Ya da, adil olmak gerekirse, bir telefonla (telefonu varsa şayet) bir buçuk saat içinde onunla içki içip konuşacak 19 kişi bulabileceğini. Ben eyalet eyalet gezerek berduşluk yaptım ve şunu biliyorum –Los Angeles'in en büyük kolaylığı kişinin isterse yalnız, isterse kalabalık içinde olabilmesidir. Bu iki seçeneği birden tanıyan başka kent yok sanki. Bu kesinlikle harikulade bir mucize, özellikle bir yazar için.

Kentler evlerden, iş yerlerinden, caddelerden, arabalardan, insanlardan ibaret değildir –insanlar bir yere yerleşir ve kendilerini bütün o ıstırapın ve sıkıntının ve sevginin ve derdin ve ölümün ve

donukluğunu ve ihanetin içinde bulurlar. Los Angeles'e karşı ondan her ayrıldığımda beni dönmeye zorlayan bir sevgi geliştirdiğimi itiraf etmeliyim. Bir gün, hava kirliliği bizi öldürmezse, Los Angeles'a dair şarkılar bile yazılacak.

Gerçek Los Angeles sakininin belli bir kültürü vardı –kendi işine bakar. Bu genellikle soğuklukla karıştırılır fakat New York ya da Chicago'da yaşamışsanız soğukluğun ne olduğunu bilirsiniz.

İyi şair bulmak her yerde zor. Bizim için de onları bulmak kolay olmadı. Her yerde o kadar az iyi şiir yazılıyor ki. Yine de, yaşlı ya da genç, kadın ya da erkek, sessizce işini yapanlar var Los Angeles'ta –biraz umutsuzca da olsa. En iyilerini seçtiğimizi düşünmek isteriz. Fakat hatalar yapılır; atlamak kolaydır. Bu İncil değil, deneme mahiyetinde bir seçki. Los Angeles şairler kentidir ve işte birkaçı. Bu antolojiden güç bulacağınızı düşünüyorum, yeterince berraklık ve mizah ve duygu.

Şimdi çığırtkanlar çığırmaya başlasın.

ZODY'NİN YERİ'nde görüşürüz.

THE OUTSIDER

Bunu yazmaya otururken önümde şunlar var: *The Outsider* dergisi 1, 2, 3, ve iki kitap: *Elleriyle Yakalar Yüreğimi* ve *Ölü Eldeki Haç*. Soğuk bir Los Angeles akşamı; yüksek apartmanların arasında oturuyorum. DeLongpre Bulvarı'ndaki bu sefil avluyu ne zaman yıkacaklar acaba? Kitaplar ve dergiler sağımda ve az önce yıkadığım şortum ve çoraplarım gaz sobasının üzerindeki ipe asılı. Öyleyse? *The Outsider*'ın, varlığını sürdürdüğü kısa süre zarfında, edebiyatımız üzerinde belki bütün diğer dergilerden daha etkili olduğunu söyleyebilirim. Bunun nedeni Jon ile Lou'nun önce seçip sonra yayınlamaları olabilir; bu bir boyut katmıştır belki. Tabii ki, seçici olmalarının payı büyüktü; yoksulluklarının, bahtsızlıklarının, eksantrikliklerinin ve dehalarının da.... Ben belki onları herkesten daha iyi tanıyordum ve size onlardan bahsetmek isterim biraz; nasıl yaşadıklarından, onlarla nasıl yaşadığımdan ve çalışma yöntemlerinden.

The Outsider #1'e göz atalım. Kapağında Çingene Lou var. Adlar var –Sinclair Beiles, Corso, Di Prima, Snyder, Charles Olson, Ginsberg, Langston Hughes, Sorrentino, Lowenfels, Ferlinghetti,

Creeley, McClure, Henry Miller, LeRoi Jones, Burroughs, Kay Boyle, Paul Blackburn, ve başkaları... Jon daha sonra bana ünlü yazarların kendisine başkaları tarafından reddedilmiş bayat işler göndermeye çalıştıklarını, fakat kendisinin her zaman diri ve yeni işler göndermelerinde ısrarcı olduğunu söyledi. Pek çok dergi ünlü adları içeriğe önem vermeden basar. The Outsider'daki işler iyi, çok iyi, hem yazarların fotoğrafları da var, bir de arka sayfalarda artık var olmayan küçük dergilerin reklamları: statements, Chicago Choice, Between Worlds, Kulchur, Nomad, Agenda, outburst, Yugen, Two Cities, Satis, Big Table...

The Outsider #2'nin kapağında Çingene Lou var yine. İki de caz müzisyeni. Bu sayı da, ilk sayı gibi, New Orleans'da basılmış. Elle çalışan küçük bir baskı makinesinde, büyük emek ve ıstırapla. Bu sayıda adlar fazla vurgulanmamakla birlikte içinde Genet, Burroughs, Nemerov, Corso, Kerouac ve Henry Miller var. Bu sayının bir kısmı fotoğraflar ve yorumlarla birlikte bir caz belgeseline ayrılmış. Ayrıca Patchen'in çizimlerinin siyah-beyaz tekrar basımları var. Patchen'in sıcaklığının renklerin çocuksu kullanımında yattığını düşününce yazık olmuş diyebilirsiniz, fakat siyah-beyaz olarak bile çizimler sıcak ve gayet Pathcen. İlk sayfada bir New Orleans binasının tekrar basımı var. Eski Fransız mahallesindeki o pash demir parmaklıklı, sallanan, fare ve karafatma istilasına uğramış binalardan pek kalmadı artık. Altında şu ilginç not yer alıyor: "Sol üstteki binada Hemingway'in, Faulkner'in ve Sherwood Anderson'ın dünyaya tanıtılmasında rol oynamış ünlü *Double Dealer* dergisi 1921 yılında ilk kez basıldı. Sağdaki binada, Whitman'ın yazdığı bir odada, 1961 yılında *The Outsider* dergisi doğdu." Belki olması gerektiği kadar ilginç olmayan Henry Miller-W. Lowenfels yazışmaları var. *The Outsider* da bazı yanlışlar yaptı. Caz bölümü de altından ziyade süt gibi görünüyor. Fakat düzyazı ve şiir seçkilerinde editörün dehası hemen göze çarpıyor. Ortalıkta iyi yazar kıtlığı olduğunu düşünüyorsanız, dostlarım, kendinize iyi bir editör bulmaya çalışın. İyi editör iyi yazardan daha nadirdir ve editörlerin okuduğumuz şeylerden sorumlu olduklarını düşünürseniz ne tür bir edebi ce-

hennemde yaşamak zorunda bırakıldığımızı idrak edebilirsiniz.

The Outsider #3'ün kapağında çatlak şair Charles Bukowski'nin bir fotoğrafı var, sağ köşede ise Çingene'nin çerçevelenmiş bir resmi. Bukowski güzel değil. İngiltere'nin tanınmış edebiyat eleştirmenlerinden biri Jon'a öfke dolu bir mektup döşenmişti, cümlelerden biri şöyleydi: "Böyle bir fotoğrafı derginin kapağına ne cüretle koyarsınız?" Jon cüretli adamdı. O ilk sayılardan birinde dokunulmazlardan Robert Creeley'e saldırmaya cüret etmişti.

Bendeki nüshada Jon ile Loise'in bazı kişisel notları var, ve Bukowski'nin *Elleriyle Yakalar Yüreğimi*'nin ilanı. Fakat Bukowski'nin şiirlerinden çok daha fazlası var 3. sayıda. Evet, işte, bir gece kapımın altından kaydırılan DAİREYİ BOŞALTMA BİLDİRİSİ'ni bastıklarını görüyorum... kısmen, el yazısıyla: "... Aragon Apartmanı, 334 S. Westlake Bulvarı, Los Angeles, Kaliforniya. Bay ve Bayan Bukowski'nin ikamet ettikleri daire. Söz konusu dairenin şu nedenlerden ötürü boşaltılması gerekmektedir: İçki, Kavg, Küfür ve diğer kiracılara rahatsızlık vermek." Ben, şahsen, bunun dergideki en gülünç şey olduğunu düşünmüştüm, ama Patchen, Snyder, Creeley, McClure, Burroughs, Irving Layton, Genet, Diane Wakoski, Norse, Miller, Anselm Hollo da vardı... Seçilmiş işler yine güçlü, taşaklı ve ateşli. İyi yazı insanın gözüne hemen çarpar. Fakat bunu başarmak için binlerce metin okumak ve ünlü adları o edebi ve ölümsüz kükreme ile kükremeleri için azarlama zorunluluğu, hiç de kolay değildi. Webb'ler bunu başardılar.

The Outsider 4 ile 5 birlikte çıktılar. Jon ölüm döşeğinde üç sayıyı birlikte çıkarmaktan söz ediyordu. Bu da koca Jon'un edebiyat çetelerinin bir adım ötesinde olduğunu gösterir. Neyse, 4-5 kitap formunda ve kapağında Patchen'in bir fotoğrafı var, koyu gölgeler, bir Lucky Strike içiyormuş gibi görünüyor, arka planda ilaç şişeleri ve bir abajur. Bu fotoğraf durumun berbat ıstırabını iyi yakalıyor. Bu sayı New Orleans'ı Tucson'ın güzelliği için terk etmişti. Lou'nun amfizemisi giderek kötülüyordu. Bu sayı onu tanıyan çocukların K. Patchen'e saygılarını sunmasıdır... Bu devasa sayıda pek çok tanınmamış yazar var ve tanınmışların yanında hiç ezilmi-

yor, ilgiyle okunuyorlar. Kalıcı olan bazı adlar: Elizabeth Bartlett, Di Prima, Levertov, Lawrence Durrell, Robert Kelly, Thomas Metron, Lenore Kandel, Jackson MacLow, Jean Cocteau... ayrıca, Edson, William Wantling, Eigner, Howard McCord, David Meltzer, Margaret Randall, Brown Miller, Gene Fowler, d.a. levy, Robert Bly, Norse, Dick Higgins, David Antin, Anselm Hollo, T.L. Kryss, George Dowden, Simon Perchik, Emmet Williams, Kay Johnson (kaja)... Jon farklı ekolleri karıştırmaktan çekinmezdi. Edebiyat züppesi Amerika'nın bir öğrencisiyseniz bunun ne kadar az yapıldığını bilirsiniz. Jon her bir ekolden en iyi işlerini talep ederdi ve ben her seferinde aldığını düşünüyorum. Patchen'e saygı sayısında beklediğimden daha canlı, ilginç ve dünyevi bulduklarımın arasında şu adları sayabilirim: Norman Thomas, Bro. Antoninus, Ginsberg, J.B. May, Norse, Millen Brand, K. Rexroth, Bern Porter, David Meltzer, Ferlinghetti, Jack Conroy, Fred Eckman ve Henry Miller.

Bu size bir ad sayma yarışması gibi geliyorsa, değil. Sadece alev *The Outsider*'a doğru kıvrılmıştı. Buluşma yeri, tavernaydı, tanelerin ve şeytanların mağarasıydı... olunacak yerdi, revaçtaydı... edebiyatın çılgılık atarak sıçrayışındaydı, seslerin ve zamanın kaydıydı, *The Outsider*'di, Jon ve Loise Webb'di, ve şimdi, Jon Webb... yok artık.

İki kitap. *Elleriyle Yakalar Yüreğini*. Charles Bukowski. "Kedilere yem olacak küçük kuşlar şarkı söyler zihnimde." Yeni ve seçilmiş şiirler 1955-1963. Kötü bir kitap değil, fakat bir-iki şiir dışında ölümsüz sayılmaz. Mantar kapak, neredeyse vahşice renklendirilmiş sayfalar, Bukowski'nin bir fotoğrafı, yarım Bukowski, uzun bir sigara, Bogartvari, yıpranmış, basit. Pekâlâ. Bir sevgi eseri, şairin karşılığını vermemiş olabileceği bir sevginin eseri.

Ölü Elindeki Haç, yeni şiirler, 1963-1965, bir şiir dışında tamamı doyurulmayı bekleyen baskı makinesine yetiştirilmek üzere yazılmış, Bukowski'nin en iyi işini temsil etmez, fakat ateşli bir çalışmadır ve liriktir (değişiklik olsun diye) ve akar ve hüznü şarkılar söyler ve 2.000 yıl dayanması beklenen kağıda basılmıştı ve 2.000 yıl dayanacak herhangi bir şeyin -İsa gibi- sıkıcı olabileceğini bi-

lirsiniz. Noel Rockmore tarafından süslenmiş bu kitabın 1.800 adedinin New York'ta rutubetli Lyle Stuart bodrumunda çürümekte olduğu rivayet edilmekte...

Pekâlâ, elimin altındaki işlerin kaydı bu kadar. Henry Miller'in kitabı da vardı, Fransız ressama yazdığı mektuplara dair olan, ancak onu yakın zamanda Webb'leri maddi sıkıntıdan çıkarıp hayatta tutabilmek için başka şeylerle birlikte müzayedeye satan Elizabeth Bartlett'e gönderdim. Son Henry Miller kitabının basımı yanılmıyorsa Jon'un ölümüne denk geldi ve bana bir nüsha gönderilmedi.

Şimdi, izin verirsiniz (bu yazıyı ben yazdığımı göre başka seçiminiz yok) *The Outsider*'ın arkasındaki bu tuhaf çift hakkında daha kişisel şeylere geçeceğim...

Los Angeles Belediye Hastanesi'nden 1955 yılında canlı çıktıktan sonra, doktorların devam edersem öleceğime hiç kuşku olmadığını söylemelerine rağmen, içmeye başladım yine. Hâlâ içiyorum. Hatta, biraz önce telefon çaldı, Jon'un oğlu Jon Webb Jr aradı.

"Ne yapıyorsun?"

"Baban ve karısı hakkında yazıyorum."

"Birkaç bira içmek için iyi bir zaman öyleyse. Geleyim mi?"

"Olur."

Bu yüzden bu yazıya küçük bir ara vermek zorundayım, ama bitireceğim...

Pekâlâ, 1955 yılında hastaneden çıktım ve bir iş buldum –Doğu Los Angeles'ta bir flüoresan fabrikasında sevkiyat memurluğu. Bir daire kiraladım, bir daktilo satın aldım ve on yıl aradan sonra yazmaya başladım. Ama artık düzyazı yerine şiir yazıyordum. İlk 40-50 şiiri Teksas'ta bir dergiye gönderdim, sonra yeni çıkmakta olan *The Outsider* dergisini duydum. Güzel kokular geliyordu burnuma. Kingsley Drive'daki ve daha sonra Mariposa Caddesi'ndeki mutfağında oturdum; radyoda senfonik müzik, sigara, tek başıma, daktilonun sesi, patlayan ve inleyen sözcükler... o on yıllık süreç, ölümden dönmek ve bozuk sağlığım, hepsinin katkısı oldu. Bir sonraki şiirler *The Outsider*'a gitti. Hemen yanıt geldi. Şiirleri posta kutu-

sunma koymamla yanıtın gelmesi bir olmuştu sanki. Jon'un insanı teşvik eden bir tarzı vardı. Romantik, beni bağışlarsanız; aynı zamanda yeterince önemli ve gerçek. Şiirlerle birlikte mektup da yazdım. Sanıyorum yarı yarıya delirmiş haldeydim, ki insanın olmak isteyebileceği en iyi haldir. *The Outsider*'ın ilk sayısını kaçırdım, ama 2. sayı çıktığında aramız çok iyiydi. Şiirler birikmeye başladı ve sonra Jon, birden, "bir kitaba ne dersin?" diye sordu. Jon zamanımızın en büyük yazarlarıyla temas halindeydi ve tanınmamış birinin kitabını basmak istiyordu. Yani, hasiktir, moruk, dedim, neden olmasın?

Jon ile Lou benden New Orleans'a gidip onları ziyaret etmemi istediler. Tamam, diye düşündüm. Sözcükleri kanlı canlı görsünler, kanlı canlı halini beğenmezlerse kitabı yırtabilirler.

Daire o köhne Fransız mahallesinde bir apartmanın bodrum katındaydı. Jon beni hayatı boyunca tanıyormuş gibi kabul etti. "Buke," dedi. "Selam, Buke... bir bira ister misin?" Bir süre sohbet ettikten sonra, "Neden gidip Lou'yu görmüyorsun? İki köşe ileride resim satıyor," dedi. "Beni nasıl tanıyacak?" dedim. "Tanıyacaktır," dedi. "Sen de onu tanıyacaksın."

Haklıydı. Tanıdık birbirimizi. Hava soğuktu o gün. Resimler satılmıyordu. Tanesi bir dolar, iki dolar... satılmıyorlardı. Çingene eski bir şala sarılmıştı. Resimlerin ölümsüz oldukları söylenemezdi, ama insanlar için hiç söylenemezdi. Karşıya geçip turistik bir yerde kahve içtik. Ölümcül insanlarla dolu ölümcül bir yerdi.

"Şair sensin demek?" diye sordu.

"Burası beni hasta ediyor," dedim.

"Kahvemizi içelim kalkarız," dedi.

Benden daha sertti Louise, daha gerçek, daha bağışlayıcı. Ben insanlığı geldiği nokta yüzünden asla bağışlamayacaktım. O bağışlayabiliyordu. Ellerinde olmadığını hissediyordu. Ben henüz buru kabullenmeye hazır değildim. Bir anlamda, kendimden daha iyi birini tanımıştım.

Kahvelerimizi içtik, resimlerimizi aldım ve yeraltındaki odaya döndük. Jon sayfaları dikkatle P&Chandler baskı makinesine yedi-

riyordu, ben yarı uykulu bir halde koltukta oturuyordum, Louise yemeği hazırlıyordu. Sonra kalktım, sokağa çıktım ve 4-5 altılık paket bira aldım. Eve dönüp birkaç bira açtım, sonra odada etrafıma baktım. Duvar kenarlarına istiflenmiş bir sürü sandık vardı. Bukowski, sayfa bir, yazıyordu üzerinde. Bukowski, sayfa iki. Bukowski, sayfa üç. Yatakları altına sayfalar istiflenebilsin diye tahta bacakların üzerinde duruyordu. Bukowski her yerdeydi. Kuvete istiflenmişti Bukowski. Banyo bile yapamıyorlardı.

"Bukowski, Bukowski, Bukowski. HER YERDE BUKOWSKI!" diye bağırdı Loise, "Nefret ediyorum orospu çocuğundan! Şimdi de evimize gelmiş koca göbeğiyle bira içerek bilge görünüyor!"

Lou İtalyan'dı. Ateşli İtalyan. Aklından geçeni söylerdi. Jon daha içe dönüktü. İnce ve zekice bir şeyler söylerdi; son sözcüğü dudaklarından yuvarlayarak zekice gülümser ve tepkini ölçmek için gözlerine bakardı. Mükemmel bir çifttiler; belki cehennemde yaşıyorlardı ama cennette evliyidiler. Güneşle ayın çiftleşmesiydi; denizle karanın, atla kuşun. Birinde eksik olan şeyi, diğeri sağlıyordu.

Her neyse, onlara borçlu olduğumu hissediyordum, bu yüzden içtim ve içtim ve bu hikâyeleri anlattım, ardı ardına, kadınlara ve hayata dair; ölü-ışlere ve kadından kadına, kentten kente ilerleyen yarı deli bir adamın başına gelen deliliklere dair; mucizelere ve talihe ve dehşete dair. Hikâyeleri sevdiklerini hissedip yenilerini anlattım. Güzel bir geceydi, karafatmalar duvarları tırmanıyorlardı, o kadar çoktular ki duvar gibi görünüyorlardı, kara sert sırtlardan ve antenlerden ve duygusuzluktan oluşmuş bir dalga. Edebiyatı ve dünya şiirini geliştirmeye çalışan bu insanlar karafatmalarla, sarhoşlarla, delilerle ve güçlük içinde yaşıyorlardı.

Sonunda onlar yattılar, ben de bir yerde yatmaya gittim. Günler geçti. Geceleri barlara takılıyorduk. Jon'un kurgu editörüyle tanıştım, dilsizdi, gece boyunca kâğıt peçetelere yazıp durduk ve nedense daha sarhoş olduk? James Joyce'dan bile daha sarhoş.

Her neyse, böyleydi işte. Köşede resimler. Baskı makinesi. Barlar. Sarhoşluk hikâyeleri. *The Outsider*. Bütün insanlar. Ve İhtiras adında bir tramvay var. Kentten ayrıldım. Kitap çıktı...

Bilmiyorum. Jon ile Lou pek çok kentte yaşadılar. Bir başka kitap hatırlıyorum —Çarmih. Fakat arada ve daha sonra başka kentler var. Dillendirilmeyen bir aşk hikâyesiydi. Onlar benden haz alıyorlardı; ben onlardan. Corso ile tanıştım. Corso ile azdık biraz, fakat bütün gösterişimize ve gevezeliğimize rağmen, bir tür şefkat vardı her şeyin altında. Corso son derece müşfik bir adamdı, Jon ile Louise de öyle. Ben sert karakteri oynadım, çünkü birinin oynaması gerekiyordu, yoksa arka plan olmazdı.

Pekâlâ, Çarmih ile tuhaftı. Her sabah akşamdan kalma bir şekilde evlerine gelirdim (beni köşede yaşayan şişman ve hoş bir kadının yanına yerleştirmişlerdi) ve Jon beni içeri alıp, "Bukowski! Daha çok şiir lazım!" diyordu ve ben daktilonun başına geçip bir tane yazıyordum ve o hemen dizip baskıya hazırlıyordu. Neyse, kitap çıktı. Kentten ayrıldım...

Sürekli hareket halindeydiler, baskı makinesini de arkalarından sürükleyerek, ve iki köpeği, ve metinleri ve kitapları ve ve... "Ziyaretimize gel, Bukowski..." Gittim de. Bu kez yağmurda Santa Fe. Zengin bir psikiyatrin eviydi. İki-üç karısı vardı adamın. Sarhoştum. Karılarından biriyle yataktaydım. Yirmi metrede altı banyo. Karşıda kule gibi bir ev. Kapının eşiğine varmak için 30 metre tırmanmak gerekiyordu. Psikiyatr kiralıyordu bu evleri. Psikiyatr ile tanıştım. O güne dek tanıdığım psikiyatlardan farkı yoktu —herhangi bir delilikten daha boş.

"Bukowski, burada kalsak mı sence?" diye sordu Jon bana.

"Ne demeye?"

"The Outsider için."

"Ne istiyor?"

"Baskı makinesini sokabilmek için duvarlardan birini yıkmak zorundayız. Sonra o duvarı tekrar inşa ettirecek. Buraya kilitlenmiş olacağız. Zor. Fakat kira istemiyor. Sonsuza dek kalabilirim burada. Fakat şiirlerini basmam gerektiğine dair imalarda bulunuyor..."

Jon ile Lou oradan başka bir yere taşındılar ve başka bir yerden başka bir yere... Bir kez daha, New Orleans, Lou'nun resim sattığı köşeye yürürdüm. Kucağında büyük bir harita olurdu. Amerika Birleşik Devletleri haritası. Kurşun kalemle yaşamaları mümkün olmayan yerlerin üzerini karalardı. Bütün harita karalanmıştı neredeyse.

"Bana bak," derdi, gülererek, "bu haritayı taramak beş lanet saatimi aldı ve ne keşfettim biliyor musun? Yaşanacak bir yer olmadığı-nı."

"Sana söylemek istemiştim."

Jon her zaman insanın damarına basmaya çalışırdı. Şimdi çok yaygın olan bir kavram yanılgısına düşüyordu –bir insanı öfkelen-dirirsen sana gerçekten ne olduğunu anlatır, söyleyecek nesi varsa söyler yanılgısı. Jon hepimiz kadar yalnız, zihni karışık ve deliydi, ama 20. yüzyılın en büyük editörlerinden biriydi, *Story* dergisinin editörü Whit Burnett ve eski *Mercury* dergisinin editörü Mencken ile birlikte...

Bu iki insan o kadar çok yerde yaşadılar ki ben sıraya koymakta zorlanıyorum. Şu anda Arizona'da üç dükkân önü hatırlıyorum, biri Meksika'daydı belki. Jon iyi bir marangozdu ve bu dükkân önlerini tamir edip yaşanır hale getirirdi. Fakat bütün yaşanılrlık baskı makinesinin etrafında biçimlenirdi. Hiçbir zaman yerlerini bulamadılar ama, sürekli bir yerden ötekine taşıyorlardı. İnsanlardan nefret ettiler. Bir keresinde New Orleans'da baskı makinesini taşımaları ve elektrik bağlantısını sökmeleri için (baskı makinesine özel bir güç bağlantısı gerekiyordu) bir ekip kiraladılar. Sonra fikir değiştirdiler ve ekibe makineyi geri taşıtırıp bağlattılar, sonra yine fikir değiştirdiler ve makine bu kez pencereden dışarı çıkarıldı. Bu taşınma masrafları yüzünden iki yakaları bir araya gelmiyordu. Makine, kâğıt stoku, eşyalar ve iki köpek için nakliye ödüyorlardı sürekli. Onlara anlatmaya çalıştım, insanların Amerika'nın her yerinde çürümüş ve yozlaşmış ve sahte ve gerçekdışı olduklarını anlatmaya çalıştım.

Jon, Tennessee eyaletinde öldü. Basit ve rutin bir ameliyatın başarısız olması sonucunda.

Babası hastanedeyken Jon'un oğlu benim yanımdaydı. Önce Louise'i aradık. "Ne yapıyorsunuz siz?" diye sordu. "Jon hastanedeyken kafa mı çekiyorsunuz?"

Jon'un oğlu doktorlarla irtibat halindeydi. Mezuniyeti gelmiş bir tıp öğrencisiydi. Doktorlarla bütün ameliyatı tartışmasına tanık oldum. Tehlikeli bir ameliyat değildi. Henüz ameliyat etmemişlerdi. Oğlu Jon ile konuştu. "Bukowski'den haber aldın mı?" diye sordu ona. "Hayır, Bukowski bana yazmıyor artık. Henry Miller yazıyor ama, Henry Miller geçen gün yazdı..."

"Bukowski'den umudunu kestini mi?"

"Yo, hayır, Buke'dan umudumu kesmedim..."

Ameliyat başarısız oldu. Boynunun bir kısmının düzeltilmesi gerekiyordu, boynunun yan tarafı. Öteki yanı gitmişti zaten. Düzeltilecek tek bir yan kalmıştı. Ameliyat ettiler. Jon ameliyattan sonra komaya girdi. Lou oradaydı. Dindardı Lou. Ben pek dindar değilim, ama onun bileceği işti. Yatağın yanında bekleyip dua etti. Doktor içeri girip ne yaptığını sordu. "Erkeğimin yaşaması için dua ediyorum," dedi doktora. Doktor da, "Ben de ölmesi için dua ediyorum," dedi.

Lou ayağa fırladı: "Ölmesi için mi dua ediyorsun? Ne biçim doktorsun sen? Nasıl bir insansın sen?"

"Yaşarsa bir geri zekâlıdan farkı olmayacak. Çocuk gibi olacak..."

"Umurumda mı? Geri zekâlı olması umurumda mı sanıyorsun? Bakarım ben ona. Erkeğim o benim!"

Louise Webb gibi kadınlar iki milyonda birdir.

Jon öldü.

"Ameliyatta her şey yolunda gitmişti. Atlatmış görünüyordu ve sonra BİNGO!... sorun var..."

Doktor böyle anlattı. Eyaletteki en iyi cerrahlardan biri.

On yılın *The Outsider*'ı gitmişti. Mencken ve Burnett'ten sonra gelmiş en büyük editör yoktu artık. Bira ve sohbet dolu muhteşem gecelerimiz bitmişti. Corso ile Ginsberg'in ziyaretleri bitmişti. Nirvana arayışıyla o baskı makinesini ülkenin her yerine taşımak, o da

bitmişti. *The Outsider*'ın devam edeceğini sanmıyorum. Louise ile Jon'un oğlu dergiyi çıkarmaya devam etmekten söz ediyorlar, ama ben bittiğini hissediyorum. Şimdi keşke Jon ve Louise ve kendime dair daha gülünç hikâyeler anlatsaydım diye hayıflanıyorum, fakat çok uzun yazdım.

Jon Edgar Webb'in mucizesi; eski sabıkalı, eski yazar, eski editör... Şimdi gökyüzü biraz alçalır ya da caddeler çatlayıp yarılır ya da dağlar sallanır gibi geliyor bana. Olmuyor ama. Tarih artık, tarih ve oyun devam eder. Yeni bir deste. Yeni bir içki. Ve hüznün. Dayanıklı yapmamışlar bizi, ve ne kadar çok ziyan ediyor, ne kadar çok hata yapıyoruz. Bak, Jon, sırttığını görebiliyorum... Buke'un senin için yazacağını biliyordun. Soğuk şimdi ve dışarıda beyaz bir Corvette kaldırıma yanaşıyor ve çok güzel bir kız iniyor. Anlamıyorum.

– Charles Bukowski 25/11/71

VERN'İN KARISI

Vern fotoğrafçıydı ve genç bir karısı vardı, Claudia. Florida'ya yeni taşınmışlardı, sonra Claudia'nın hamile olduğunu öğrendiler. Bebeği istemiyorlardı ve Florida'da kürtajın yasadışı olduğunu biliyorlardı, bu yüzden Vern bana yazdı; paraları yoktu, Kaliforniya'ya gelip bebeği aldırabilmeleri için onlara borç para verebilir miydim?

Hipodromda olağanüstü iyi bir hafta geçirdiğim için parayı gönderdim ve Claudia'yı karşılamak üzere havalimanına gittim.

Ömrümde gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi Claudia. Saçları uzundu, kızıl sarı. Yüzünden ve vücudundan şehvet yayılırdı. İri mavi gözleri vardı ve bakışları insanın içine işlerdi. En ateşli yanı dudaklarıydı; şuh, dolgun, her zaman hafif aralık.

Üzerinde ömrümde gördüğüm en mini eteklerden biri vardı ve küçük bavuluyla bana doğru gelirken bütün erkeklerin gözü üzerindeydi. Hamile bir kadın görüntüsü vermiyordu. Yanağından öptüm ve arabama götürdüm.

Claudia ile birbirimize çok da yabancı sayılmazdık. Kocası yok-

ken birkaç kez yiyişmişliğimiz vardı Los Angeles'ta, yeni evliydi-ler o zaman.

"Sende mi kalacağım?" diye sordu.

"Başka çaremiz yok," dedim. "Maddi durumum başka türlüsüne el vermiyor. Gönderdiğim öyküler var ama henüz ödemesini yapmadılar. Üstüne üstlük son zamanlarda çok içiyor ve yeterince yazmıyorum."

"İyi, tamam o zaman."

Daireme geldiğimizde tavaya iki hamburger attım. Claudia öteki odaya gitti, soyundu ve banyo yaptı. Banyoda şarkı söylediğini duyabiliyordum.

Akşam yemeği hazır olduğunda kırmızı ipek bir gecelikle çıktı, altında bir şey yoktu. Yemekte pek konuşmadık. Sonra yorgun olduğunu ve yatmak istediğini söyledi. Ben de yorgun olduğumu söyledim.

Yatağa girdi ve ben soyunmaya başladım. Kırmızı geceliği yatağın yanında yerde duruyordu.

"Şu dikilmiş şeye bak!" diye fısıldadı. "Bak, bir şey yapamayız. Vern'in bize güveni var."

"Hamile bir kadın nasıl hamile bırakılabilir?"

"Bilmiyorum. Ama denemeyelim."

"Evet," dedim. "Vern'in bize güveni var."

Yatağa girdim. Dudakları aralıktı hâlâ. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Ateşli bir öpüşmeydi. Kamışımı dayadım. Geri çekildi.

"Yapmayalım," dedi, birden çok küçük ve incinmiş görünerek.

Yorganı çekip başımı bacaklarının arasına soktum. Dilimin ucuyla hafifçe dokundum, hafifçe. Bir ileri bir geri, çok hafif. Yavaşça bacaklarını ve vücudunu kımıldatmaya başladı. Derin soluduğunu ve inlediğini duydum. Merhamet etmedim.

"Ah, orospu çocuğu! Orospu çocuğu!"

Birkaç dakika daha sürdürdüm.

Sonra haykırdı:

"SOK ARTIK ŞU LANET ŞEYİ BANA!"

Üstüne çıktığımda başımı kavrayıp çılgın gibi öptü beni. Sok-

tum. Islaktı. Yavaş ve rahat bir tempo tutturdum. Gözleri geri yuvarlandı. Uzun ve ağır bir düzüş tutturdum, sonuna doğru vurduğum ve kökredim ve kökledim, dudaklarımla dudaklarını eziyordum. İyi bir orgazmdı. Bir dakika kadar içinde kaldım, sonra yana yuvarlandım.

"Vern'in bize güveni var," dedim.

"Budalanın teki," diye karşılık verdi Claudia.

Birkaç saat sonra kışından düzdüm. Sonra, geceyarısına doğru, emdi beni biraz.

"Vern çok iyi bir çocuk," dedim.

İyi uyuduk. Uyandığımda kahvaltıyı hazırlamıştı. Ona arkadan sarıldım. Alet dikilmişti.

"Tanrım, hayatımda tanıdığım en abazan ihtiyarsın," dedi.

"Yazdığım ahlâksız öyküler yüzünden. Beni azdırıyorlar."

"Birkaçını okuyabilir miyim o öykülerin?"

"Elbette." Kitaplarımdan birini verdim. Kürtaj randevusunu almaya giderken yanına aldı kitabı. Döndüğünde kitabı bana salladı.

"Haklısın. İnsanı azdırıyor bu öyküler. Yanıyorum."

Claudia soyunup yatağa girdi. Ben de aynı şeyi yaptım. Yine apış arasına girip onu biraz tahrik ettim. Hemen havaya girdi. Sonra onu üste çıkardım, bıraktım çalışsın. Ben arkama yaslandım. Tecavüz edilmek gibiydi.

"Seviyorum seni, orospu çocuğu," diye hırladı bana.

"Aklını yitiriyorsun, Claudia," dedim.

Birlikte geldik, ben az kalsın kaçırıyordum. Sonra kalkıp öğle yemeği yedik.

"Sürekli tembellik yapan erkeklerin acayip enerjisi oluyor," dedi.

"Evet," dedim, "ama yazar hayatı zordur. Yazmaya alışmaya gör, başka bir halt yiyemezsin. Her şey yazının etrafında döner ve işi kıvıramazsan sonun gelmiş demektir."

Claudia pek anlayış göstermedi.

Telefona gidip May'i aradım, kentteki yerel seks dergileri zincirinde editördü.

"May, bebeğim," dedim.

"Oo, Bukowski," dedi.

"Bak, May, sıkıştım. Kirayı ödemem gerek. Gönderdiğim öyküyü devreye sokmaya ne dersin."

"Elimden geleni yaparım, Charley. Biliyorsun, ihtiyar borsaya bağlanmış durumda ve borsa bir süredir kötü gidiyor."

"Daha geçen gün 18 puan yükseldi."

"Evet onun hisseleri dışında her şey yükseldi. Hatta birinden zarar bile etti. Aracısı mı kötü yoksa ihtiyarda mı iş yok bilmiyorum. Sürekli yanlış hamleler yapıyorlar..."

"Pekâlâ, May, sen şu öyküyü yine de önüne koy. Boş mideyle iyi yazmam..."

"Charley, en sevdiğim yazar olduğunu biliyorsun..."

"Sahi mi? İhtiyar ne düşünüyor benim hakkımda?"

"İhtiyar mı? O dergileri hiçbir zaman okumaz..."

Ertesi gün Claudia'yı kürtaja götürdüm. Oturup *Life* ve *Time* okudum. Claudia bir saat kadar sonra döndü, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

"Elektrikli süpürge makinesi gibi," dedi, "içinde ne var ne yok vakumluyorlar."

Onu geri götürdüm. Soyunup yatağa girdi.

"Bebeğimi kaybettim," dedi. "Üzüntülüymüm biraz."

"Sıkma canını," dedim. "Yenisini yapabiliriz."

"Doktor altı hafta boyunca cinsel birleşme yok dedi."

"Altı hafta mı?"

"Öyle dedi."

"Tanrım..."

Ertesi akşam onu havalimanına götürdüm. Bütün erkeklerin gözü üzerindeydi. İlk geldiği gün giydiği etekten bile daha kısa bir etek vardı üzerinde.

"Her şey için teşekkür ederim," dedi, "ve yazılarınınla şansın açık olsun."

"Belki senin hakkında yazarım. Olağanüstü seviştik."

"Bundan bir öykü çıkar mı?"

"Belki. Bu benim sorunum."

Onu uçağa bindirdim ve arabama yürürken kuşun havalandığını gördüm. Vern'in karısı Florida'ya dönüyordu.

Otobana çıktım ve daktiloma doğru sürdüm. Claudia'ya âşıktım ve yeni bir daktilo şeridine ihtiyacım vardı.

PİS MORUĞUN NOTLARI

NOLA EXPRESS, 14-27 NİSAN 1972

Bir şişe şarapla daktilonun başına oturmak dehşetin içinden sıyrılıp çıkmanın en kolay yolu değil. Hayatım boyunca yazar olmayı hayal etmişim ve şimdi iblisler üzerime çullanmıştı. Yazmak duyguları o denli yükseltir ki her şeyin merhametine kalırız. Bir çim tanesi kılıca dönüşür; bir aşk macerası ciğerimizi deler. Tanıdığım bir avuç insana sert erkek numarası yaparım, fakat kimseyi kandıramam. Neyse ki arada sırada gülme yeteneğimizi yitirmedik. O da olmasa devam edilemeyebilir. Ortalama erkek sekiz saatlik vardiya-sını tamamladıktan sonra yorgun ve tatmin olmuş bir şekilde evine döner. Yazar söz konusu olduğunda tatmin mümkün değildir; sırada her zaman bir sonraki iş vardır. Sözcüklerimizle bileniriz. Kız arkadaşım bana şöyle diyor: "Tanrım, ne kadar alıngansın. Marine-land'deki balıkları hatırlatıyorsun bana. Üzerlerinde sivri noktalar vardır. O noktalardan birine dokundu mu balık delirir. Seni oraya götürüp balıkları göstereceğim."

"Olur, götür beni oraya. Şu balıklardan bir tane görmek istiyorum."

Bizim de kendi küçük gösterimiz var. Bir keresinde banyo aynasının karşısında durup jileti boynuma dayadım. Kendime baktım –gözler kısık ve ciddi– ve kendimi tutamayıp kahkahayı bastım. Bir başka seferinde havagazını denedim. Olmadı. Korkunç bir baş ağrısıyla uyandım. Şair John Berryman geçenlerde köprüden nehre atlayarak yaptı. Tarz diye buna derim. Bir yazar tanıyorum, iki bileğinde de jilet izleri var.

Yazmak yaratmak ve beklemek demektir. Posta ağırdır, ödemeler sürekli ertelenir. Bazı üniversitelerde okuma işi bulabiliyorum. Bir yere uçurulup şiir okumak için para almak tuhaf bir duygu. Üstüne üstlük bazı kadınlar seninle yatmak istiyorlar. Bedava içki var sonra. Ben kadınlarla yatmıyorum çünkü kız arkadaşşıma aşığım, ama içkileri geri çevirmiyorum.

Okumayı sevmiyorum ama hayatta kalmak için yapmak zorundayım. Seyircilerin çoğu canlı ve anlayışlı. Şaşırtıcı şeyler oluyor. Bir keresinde Michigan'da şiirlerimi masanın üzerine koyup öğrencilerden biriyle bilek güreşi yaptım. Gel de şaşma –bilek güreşi yapmanın karşılığında 400 dolar ödediler bana. Ben kazandım ama oğlan hile yaptığımı söyledi. Benim yaşşıma gelince mecbursun hile yapmaya.

Bir keresinde Kansas City'de beni karşılaması gereken kişi havalimanına sarhoş geldi. Kar yağıyordu, Mart ortası.

"Kansas Şiti'ye hoş geldin, Bukowşki," dedi şoförüm elime bir şişe tekila tutuşturarak. Şişeyi aldım ve arabaya bindik. Otoban buzlu ve kaygandı. Yolun yan tarafı şarampoldü. Yan tarafta çukurlar vardı ve arada sırada şarampole düşmüş bir araba görüyordun.

"Bu insanlar buzlu yolda araba sürmeyi bilmiyorlar," dedi şoförüm.

"Dinle, Andre," dedim, "izinle sana bir şiir okuyacağım."

Kız arkadaşşımin yazdığı bir şiirdi, acayip SEKSİ bir şiir. Belli bir dizeye geldiğimde Andre, "Tanrım!" dedi ve arabanın kontrolünü yitirdi. Kendi etrafımızda dönmeye başladık ve şişeyi kaldırıp, "Andre, kıvıramayacağız..." dedim.

Şarampole düştük fakat devrilmedik. Hava soğuktu ve arabanın

kaloriferi çalışmıyordu. Andre arabadan inip otostop yaparken ben hassas şair olarak arabada kaldım ve içmeye devam ettim.

Kim durdu bizim için dersiniz? Bir başka ayyaş. Arabanın döşemesi bira şişesinden geçilmiyordu, bir şişe de viski vardı. Okumaya sağ salım varabildik.

Bir başka seferinde kızlar yurdunda bir oda verdiler bana. Bunu da aşkınızın sınanacağı bir durum olarak görmüyorsanız...

Hollywood Hills'de Patchen yararına tertiplenen bir partide okumadan sonra barın arkasında iki içki koyarken yanıma genç bir kız geldi. Çekici bir yaratıktı -vücut, yüz, gözler, saç, gerekli olan her şey. "Bukowski," dedi, "sadece senin şiirlerin şiir. Diğer şairleri iki paralık ediyorsun."

"Teşekkür ederim. Ölümsüz olmayabilirim ama en azından anlaşılabilirim."

"Seni düzmek istiyorum."

"Ne?"

"Seni düzmek istiyorum."

"Affedersin, kız arkadaşşıma içki götürmek üzereydim."

Bağış toplama partileri mi? Dylan Thomas'ı öldürdü ve pek çok şairi büyük bir aptallığa sevk etti. Şiir dinleyicisine gereken saygıyı göstermeyi ve reddetmeyi bileceksin...

Celine, *Gecenin Sonuna Yolculuk*'tan sonra, yayıncıların onu nasıl kazıkladıklarına dair atıp tutmaya başlamıştı. Yazar kazıklanmak için vardır. Bir yazar ancak ölüncüye kadar yazmayı sürdürmek üzere hayatta kalmayı umabilir. Celine, *Gecenin Sonuna Yolculuk*'tan sonra mizahını yitirdi. Savaş da canına okumuştı tabii ki. Kentten kaçtı. Hastaları borçlarını ödemiyorlardı. Fakat doktordu en azından, daktilo şeridi dışında güvenebileceği bir geliri vardı. Yazarlar iyi bir cümlesi olan dilencilerden başka bir şey değildir. Serbest yazarlık ağır ilerler; Tanrı postacıdır ve Tanrı bazen umursamaz.

Neyse ki çoğumuz kitlelerin alışkanlıklarına sahip değiliz. Yeni

arabalar bizi sıkar; televizyon anlamsızdır; giysilere önem vermez. En büyük endişemiz sarhoşluğumuzda Batı Kansas'ı aramaktır. Ve genellikle bizi toparlayan iyi bir kadınıımız vardır. Kadınlarımızı za sadığıızdır çünkü onlara bütün duygumuzla bağlıyızdır, ama onun dışında onlara bok gibi davranırız. İyi dinleyici değilizdir. Kadınlarımızın arkadaşlarını aptal buluruz. Sıkıcı. Başka birinin nasıl ilginç olabileceğine bir türlü kafamız basmaz... Kötü bir soydur yazarlar. Kadınlar bize iyi davrandılar... Neredeyse her zaman, büyük bir yazarın arkasında bir kadın bulunduğunu söyleyebilirim. Aşkı elinden alırsan sanatçının işlerinin yarısı başarısız olur...

Kabul, zimba makinesinde çalışmaktan iyidir. İşten çıkarılmak söz konusu değildir. Tabii ki insan gece yatağa yazar olarak girip sabah bir hiç olarak uyanabilir. An meselesidir yeteneğin yitirilmesi. Yine de iyi bir savaştır. Kendi savaş alanında ölmek. Kaç erkek ya da kadın hayatta en iyi yaptıkları şeyi yapıyorlar ki? Hafta arası sabah yedi buçukta otoban yüzyılın dehşet görüntüsüdür. Görüntülerinden biridir en azından. Başka birinin cebini doldurmak için sıkıcı ve mekanik işlerde hayatlarımızın saatlerini harcadık ve bizden bunun için minnettar olmamız beklendi. Elbette, yazmaya dair bütün ağlayıp sızlanmalarımıza rağmen, kutsanmışız. Bedeli neredeyse akıl almayacak kadar yüksek, ama savaş iyi.

Parıldadığın anlar vardır; yılmışındır ama kendine mutlu ve aptal olma izni verirsin bazen. Neden olmasın? Herkes yapar bunu. İnsanın arada sırada mutlu olamayacağı kadar kutsal dava mı var? Neden olmasın? Öteki yoldan geçtik... havagazı tıslaması ya da paslı jiletle ayna karşısında durmak. Çocukça. Arada sırada Hemingway gibi hissedebilirsin kendini. Boğa güreşlerine gitmişsin, dudaklarının arasında sigara (ben yarı Hemingway yarı Bogart'ım) ceket cebinde bir şişe kaliteli viski, kolunda kendinden yirmi yaş genç ve ruhu olan bir hatun, senin iyi bir savaş vermekte olduğunu bilen bir kadın ve sözcükler içinde dolanıp biçimlenmeyi bekler; onunla içeri girersin ve alevler iyidir, ateş güzel yanmaktadır, kömürler kor, elbette, sahipmişsin gibi yürü, o saat o an o zaman, seni seviyor, Bukowski, ve senin bir Royal Standart daktilon ve kendini boğma-

ya yetecek kadar daktilo şeridini var; kadın yanında yürür, gururlu ve güzel, ve ilk boğa çıkmıştır bile, bıçakları saplayarak gücünü ek-siltmektedirler; bütün o geçen yazlar, bütün o kadınlar, kodesler, in-tihar aynaları, cenazeler, yatak odasında tek başına geçirdiğin geceler, çürümüş salamın kurtları tarafından parçalanmış: Jane, Gertrude, Barbara, Frances, Frances bile, ve Linda, Linda, Linda. İç organlarımı bir arada tutamıyorum. Gökyüzünün dibinin altına sıkışmışım.

Şimdi bu köşe yazılarını yazıyorsun, Bukowski. Bu köşe yazılarını daha ne kadar yazabileceksin?

Bilmiyorum. Dostoyevski yaptı. Öyleyse ben de yapabilirim.

Son zamanlarda yaptığın en iyi şey neydi?

Hollywood Bulvarı'nda bel soğukluğu kapmış bir kızı

arabama aldım.

Bel soğukluğu kaptığını mı söylüyorsun?

Kapmadığımı söylüyorum.

Bu arada, hanımlar beyler, beni Perşembe gecesi Olympic'de görebilirsiniz; dudaklarımın arasında Bogart sigarası, elimde bira, ve talihliysem, yanımda aşkım. Talihsizsem yalnız. Bana talih dileyin. Japon ve Meksikalı boksörler taşaklı olur. Zenci ve beyazlar surat asarlar, özümsenmiş yeteneğe güvenirler fakat yeterince öfke duymuyorlar artık. Ben hâlâ öfkeli ve ilgiliyim. Size kim olduğumu ancak başka şeylere bakarak söyleyebilirim. Size bir bira ısmarlar-sam, sizin de bana bir bira ısmarlamanız gerekir. Şart değil ama. Boğalar ve matadorlar ve söz. Birden iyi hissettim kendimi. Kalıcı değil ama olsun. Şimdi siz bana bir şey söyleyin.

PİS MORUĞUN NOTLARI

L.A. FREE PRESS, 1 HAZİRAN 1973

Bardan telefon ediyor; müzik dolabının sesini duyabiliyorum. San Francisco'dan gelmiş, Ferlinghetti kıyılarında yolunu bulmaya çalışıyor, Bob Kaufman için bir okuma yapmış. Duke kentte, uğrayıp uğrayamayacağını bilmek istiyor. "Gel," diyorum. Karen'e Duke Santeen'in kentte olduğunu ve birazdan geleceğini söylüyorum.

Duke bir sokak şairi. Ellili yılların başından beri yolunu Esin Perisi'nden bulmaya çalışıyor. İyi yazar yazdığında. Fakat Duke kendi enerjisini taşır, ölü şairlerden değildir. 62 Comet'e atlayıp bira almaya gidiyorum. Eve dönüyor, Duke'un gelmesini beklerken birkaç bira içiyorum.

Geliyor. Saçı biraz daha gümüşü, omuzları çökük, ama boksör hâlâ, yumruklarını konuşturabilir gerekirse ve gülmeyi bilir ve görmüş geçirmiş ve kuzeyde bulunmuş ve güneyde bulunmuş ve yolu bilir –*Bütün Amerikan Şairleri Hapiste* diye bir kitabı var.

Duke yazabiliyor, buna hiç kuşku yok, on şairin dokuzunun tozunu attırır, hayır 100 şairin 95'inin. Daha fazla yayınlanmalı; bu-

nu benim kadar o da biliyor. Bu arada onu Karen'e tanıştıyorum. Karen heykeltıraş, yakında Hollywood'da küçük bir tiyatrodaki sahneye konacak bir piyes üzerine çalışıyor, yeraltı yayınları tarafından basılmış bir şiir kitabı ve kapıları çalan bir romanı var. Yetenek sarımsı etrafımı.

Duke, Karen'in büstlerini görüyor. "Harikulade, harikulade! Gerçekten yeteneklisin," diyor Karen'a.

"Şuradaki büst Jeffers," diyorum Duke'e.

"Jeffers, ha? Ya öbür büst? O da mı Jeffers."

"Hayır, o Karen'in babası."

"Los Angeles'ta olduğumu nasıl anladım, biliyor musun? Sokaklara çıktığımda gördüğüm ilk şey yürüyen bir kadın oldu, eteği o kadar kısaydı ki yarığı görünüyordu."

"Şahane bir kenttir, Duke."

"Frisco'da Ayak'ı gördüm. Müthiş bir kedi, harikulade bir kedi."

"Ayak mı?"

"Allen Ginsberg. Ayağını kırdı."

Biralarımızı yudumladık. Çantasından kare biçiminde bir plak çıkardı Duke. "Bu herif çok iyi. Onun menajeri olacağım. Dinle bunu. Müthiş."

Dinliyoruz. Kovboy şarkıları. Çoğu başka şarkılardan türetilmiş, benzersiz falan değil. Bir tanesi bayağı iyi ama, adamının bir şansı olabilir. Biralarımızı yudumluyoruz.

"Sunset'te karşıya geçiyordum, Barney'nin Yeri'nden çıkmıştık, bir bebek ve ben, polisin teki durdurdu bizi. Sarhoşuz, dokunmak ve bir arkadaşla ihtiyacı olduğunu söylemek için elimi uzattım, orospu çocuğu silah çekti bana!"

Duke'dan bir sigara otlandım. Hep unuturum sigara almayı.

"Bir keresinde doğudaydım, fena halde sıçmam vardı ve gidecek bir yer yoktu. Fena halde ishaldim, ben de caddeye çömeldim. Polisin teki geldi ve, "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu. "Memur bey," dedim, "sizce ne yapıyorum? Donuma sıçmamı istemezsiniz, değil mi?" Bunun üzerine polis, "Evet, donuma sıçmanı istiyorum!" dedi.

Güldük, sonra Duke, "Bunu uydurdum," dedi.

"Yapma, Duke," dedim, "düşümün içine ediyorsun."

Duke ayağa kalktı. Bira şişesini kalçasında taşımak gibi bir yeteneği var. Pencereden dışarıyı seyrediyor. Karanlık ve soğuk dışarı. Baraj gölünün hemen üstündeyiz.

"Öldükten sonra basarlar beni herhalde. Öldükten sonra keşfedileceğim."

Böyle bir beyana yanıt vermek kolay değil. Bir şey demiyoruz. Duke pencereden dışarıyı seyretmeye devam ediyor. Bira kalçasının üzerinde hâlâ.

"Bir ağacın dibine bir sürü şey gömdüm."

"Nerede bu ağaç, Duke?"

Ortabatıda bir eyaletin adını söylüyor. Sonra dönüp koltuğa oturuyor, şişeyi kaldırıyor. "Ölüm," diyor, "bir de ölüm var." Gülüyor. "Neden hepimizi topluca öldürüp bu işi bitirmiyorlar?"

Duke'un gümüşü saçları başının iki yanından sarkıyor. Bütün silindirleri çalışan bir adamın yakışıklılığına sahip, bütün silindirleri sürekli çalışan. Daha bira getiriyorum. Duke'un palavra sıkmak gibi bir huyu var, ama çoğu palavra değil; biraz düşmüş ama sokakta ayda bir kez ondan daha iyi birinin yanından geçmezsin, ya da belki yılda bir kez. Ya da belki... Neyse.

"Daktilomu rehinden almak için geldim," diyor.

"Bak, Duke," diyorum, "kendine yarı zamanlı bir iş bulsana, ne olursa, küçük bir oda tut ve yaz. Barlarda ve şiir çukurlarında takılmayı bırak, kadınları unut, şiir yaz."

"Son şiirimi yazdım. İşim bitti şiirle. Şarkı yazıyorum şimdi. Şarkıya sardırdım."

Ayakkabılarının altı delik ama yine de ondan bir sigara daha otlanıyorum.

"Ginny, son geldiğimde tanışmış mıydın onunla?"

"Evet."

"Ginny beni başka bir hatunun evine bıraktı ve gideli yarım saat olmuştu, bir şey almak için dönmesi gerekiyordu ve ben öteki kızla yatağa girmiştik bile, ama Ginny rahattır, anlar."

Birayı hızlı tüketiyoruz, üç altılık paket bir şey değil, hele Duke ile Buk için. Bira almaya çıkıyoruz. Arabada bana Karen'den söz ediyor. "İyi hatun, moruk. At sürebilecek bir hatuna benziyor. Gerçek bir kadın."

"Evet, iyidir Karen."

Duke ile içeri girip dükkâncı ile sohbet ediyoruz. 20-30 yıldır bizim gibi iki kaçık görmemiş. Sigara almayı hatırlıyorum. Eve dönüp bir süre daha sohbet ediyoruz.

Duke bir kez daha onu öldükten sonra yayınlayacaklarını söylüyor. Kovboy plağını çalıyor yine. Şarkılardan birini gerçekten sevdiğimi söylüyorum.

"Evet, moruk, adam sahici," diyor Duke. "Sahneye çıkar ve iki şarkının arasında, 'Yarık emmek istiyorum!' diye bağırır.

Karen bir süre heykeltıraşlığa dair konuşuyor, sonra Duke'e hipodromda talihimin bir süredir iyi gittiğini söylüyorum; 30 yıl oynadıktan sonra sadece 10.000 dolar içerideyim. Duke birkaç ad sayıyor: Kerouac, Ginsberg, Lamantia, Ferlinghetti ve diğerleri. Hepsini tanımış ya da tanıyor. Neal Cassady falan.

"Odanın her yerine adlar döküldüğünü duyuyorum, Duke," diyorum ona.

"N'olmuş? Harikulade insanlar bunlar, harikulade insanlar."

"Elbette, Duke."

Daha bira getiriyorum. Kasvetli ve suskun safhaya doğru ilerliyoruz. Birkaç sıkı yudum daha ve hepimiz kendimizi daha iyi hissediyoruz."Acayip bir oyun," diyor Duke. "Acayip bir oyun."

"Leo Durocher demiş ya: 'İyi olmaktansa şanslı olmayı yeğlerim.' "

Duke karşılık vermiyor. Başını öne eğip şişesine bakıyor.

"Ben hem iyi hem şanslı olmayı yeğlerim," diyorum.

Kendimizi daha iyi hissetmiyoruz galiba. Sohbeti asıl açan Duke iken ben açmaya çalışıyorum. Birkaç kısa cümle daha ettikten sonra Duke'u misafir odasına götürüyoruz. Güzel şey misafir odası, her ne kadar ev bana ait olmasa da.

Ertesi sabah Karen bize sosisli yumurta yapıyor. Duke kalkalı

saatler olmuş, ortalıkta gezinmiş biraz. Sakal tıraşını olmuş, akşamdan kalmalığa dair en ufak bir işaret yok. Yola çıkmaya sabırsızlanıyor, mücadeleye. Bir süre sonra arabadayız.

"Frisco'ya dönmem gerek."

"Elbette, moruk."

"Hollywood-Vine kavşağında bırak beni."

"Olur."

Duke'un yanında şarkı ve şiir dolu bir bavul ile rulo halinde bir resim var. Hollywood Bulvarı'nda yol alıyorum, düşme sırası bende. Bira ve sohbet bitti. Güneş tepede ve güçlü ve Pazar sabahları serttir Hollywood Bulvarı. Sert mi? Olanaksızdır. Fakat Duke, Hollywood-Vine kavşağında inmek istiyor. Duke bir romantik. Bir süre daha yol aldıktan sonra kenara çekiyorum. Cüzdanıma bakıyorum, bir birlik bir de onluk var. "Duke," diyorum, "Sana ya bir dolar ya da on dolar verebilirim, on dolar vermeyeceğim."

Duke bir doları alıyor. Yatacak yeri olan bir yazardan yatacak yeri olmayan bir yazara bir dolar. Onu orada indiriyorum, gümüşü saçları ve elinde bavuluyla durup bana bakıyor. "Eyvallah," diyor, "beni içkinin dibinde bulurlarsa, hatırla."

"Elbette, moruk."

Onu orada, güçlü Hollywood güneşinin altında bırakıp sürüyorum. Garbo, Grable, Harlow ve W.C. Fields'in hayaletleri geziniyor ortalıkta. Bir U çekip geriye sürerken gitti, gitti, gitti, diye geçiriyorum içimden, gittiğine seviniyorum ve aynı zamanda onu özlüyorum. Eve vardığımda Karen'a, "Hollywood-Vine kavşağında bıraktım onu," diyorum.

"Parası olduğunu sanmıyorum," diyor.

"Tasalanma, işini bilir o. Küçük kara defterini görmelisin, bütün adlar var orada, bir yolunu bulacaktır."

"Zor olmalı böyle yaşamak."

"O bayılıyor. Başka türlü yaşamak istemezdi."

Mutfağa gidip bir 7-UP buluyorum. Bir dikişte yarısını içiyorum. İyi geliyor. Feci akşamdan kalmayım.

KADINLARINI DÖVER

Biliyorsunuz, yazarlar gelip kapınızı çalarlar, kötü yazarlar daha çok, ve ben bir gece çok sayıda bira içtikten sonra öfkelenip, "Hadi, Bukowski, bütün o palavralara inanmamızı beklemiyorsun, değil mi?" diyen özellikle kötü bir yazar hatırlıyorum. "Hangi palavralar?" diye sordum. "Senin boktan işlerde çalışarak ülkeyi dolandığın palavrası ve bütün o kadınlar, on yıl boyunca yazmayıp içmen ve sonunda kışından ve ağzından kan kaybederek hastaneye yatman falan?" Gerçekten öfkeliydi oğlan. Onun başına fazla şey gelmemiştir, bu yüzden başkalarının hayatlarının farklı olabileceğine inanmıyordu. Çoğu insanın hayatları ya da yaratıcılıklarıyla kumar oynamamaları benim suçum değil. Ve bu sıkıcı yazı ve sıkıcı yazarlar yaratır.

Fabrikalar, mezbahalar, atölyeler seçim değildi tam olarak, sonra seçime dönüştüler; kadınlar da öyle, içki de. Evet ve hayır. Devinimdi ve kısıtlanmış devinimdi. Böylece kendimi gece ve gündüz aynı barda otururken buldum, müşterilere sandviç almak gibi ayak işlerine koşuyor, ara sokakta barmenle dövüşüyordum. Bu benim edebiyat eğitimimdi, karafatmaların istilasına uğramış küçük oda-

larda yaşamak da öyleydi, ya da farelerin ve sıçanların; açlıktan ölmek ve kendime acımak ve tiksirmek. Fakat bütün bunlardan öyküler, şiirler ve biraz talih çıktı; çok büyük bir talih değil ama talih yine de; ve talihin geç, 50 yaşında gelmesi daha iyi oldu benim için. Huxley'nin *Ses Sese Karşı* kitabında dediği gibi: "Herkes yirmi beşinde dahi olabilir, bunu elli yaşında yapmaktır marifet." Yirmi beş yaşında ünlenip kısa sürede mahvolan o kadar çok dahi var ki. Yazarların çoğu sonuna kadar gidemez; kötülerini yazmaya devam eder, iyileri işin başında mahvedilir. Rock yıldızları nasıl mahvedilirse öyle mahvedilirler; fazla üretim, fazla övgü, fazla teşvik ve kendini beğenmişlikle.

Tanrılar iyiydi bana karşı. Beni altta tuttular. Hayatı yaşamama izin verdiler. Mezbahadan ya da fabrikadan çıkıp eve gittiğimde sahte bir şiir yazmak zordu benim için. Sahte şiir yazan çok insan var. Ben de yazarım, bazen. Sert hayat sert dizeyi yarattı ve sert dizeden bezenmemiş içten dizeyi kast ediyorum.

Tanrılar hâlâ iyiler bana karşı. Hâlâ yeraltındayım ama tamamen gömülecek kadar değil. San Francisco'da sadece bir kez şiir okudum, 800 kişi geldi ve yüzü yanlarında bana fırlatmak üzere çöp kovası getirmişlerdi. Adam başı iki dolardan o çöp o kadar fena kokmuyordu. Tanrılar aşırı tepkilere neden olduğum için iyiler bana karşı –dinleyenler bana ya bütünüyle bayılırlar ya da benden bütünüyle nefret ederler. Bu şanstır ve okumalarda biri bana bir küfür salladığında seyircilerden birinin bana bir şişe şarap uzatması kadar hoşuma gider. Ben feleğin çemberinden geçtim, dinleyici bunun bilincindedir. Tepede bir evde oturan ve karısı piyano çalan tertipli bir profesör değilim.

Çamur atan birileri hep olacaktır ve bu çamur atanların çoğu seni bir an önce gömmeye can atan başka yazarlardır. "O kafayı yemiş." "Ayyaşın teki!" "Kadınlarını döver!" "Beni bıçakladı!" "Başvuru formunu doldurmadan burs aldı!" "Ciğeri beş para etmez!" "Eşcinsellerden nefret eder!" "Yalan söyler." "Kıskançtır." "Kindardır." "Hasta."

Bu çamur atanların çoğu ya tarzımı neredeyse birebir taklit ederler ya da tarzımdan etkilenmişlerdir. Benim şiire katkım onu gevşe-

tip basitleştirmekten, daha insani kılmaktan ibaretti. Onların işlerini kolaylaştırdım. Onlara mektup yazar gibi şiir yazılabileceğini, şiirin kutsal olması gerekmediğini, hatta eğlendirici bile olabileceğini öğrettim. Korkarım ki şimdi Charles Bukowski gibi yazan çok fazla insan var, yoksa Charles Bukowski gibi yazmaya çabalayan mı demeliyim? Ama ortalıktaki en iyi Charles Bukowski benim hâlâ ve yaşantım değiştikçe tarzım da uyum sağlayarak değişmeye devam ediyor, bu yüzden beni yakalayamazlar. Sadece Ölüm Baba yakalayabilir beni; ayrıca içkiyi yarıya indirdim, bu yüzden benden nefret edenler acı çekmeye biraz daha devam edecekler. Taklitçilerim alkolizmden ölürken ben gece yarıları çaktırmadan kaplıcalara gidiyor olacağım. Ah, ne kadar zekiyim.

Kendime bir kahraman bulmak zor artık benim için, bu yüzden kendi kahramanımı kendim yaratmalıyım: Kendimi. Bu bazı zor gecelere neden olur. Ve günlere. İnsan esnek, değişimlere açık olmalı; fakat heves etmek yeterli değildir değişmek için. Adımlar doğal olmalı ve hayatın içinden gelmeli. Bunu fazla kutsal buluyorsanız özür dilerim, ama ne dediğimi anladığınızı sanıyorum. Gelişen ve genişleyen bir adam olarak Knut Hamsun'un eserleri geliyor aklıma. İlk kitabı *Açlık* en ilginç olsa da, sonra yazdığı kitaplara daha büyük hayranlık uyandırır, çünkü gelişimi hissedebilirsiniz; beyaz havayı, vadileri, kadınları, acıyı, mizahı ve samimiyeti. İkinci bir Knut Hamsun olacağımı sanmam, fazlasıyla tembelim; öğleden sonraları evde aylıklık edip tavana bakmayı ya da sakalımı sıvazlamayı severim. Hırsım yok ve belki sözün gelmesini fazla bekliyorum, fakat ne hayranlarım ne de çamur atanlarım için belli bir alanda sıkışıp kalmadım; bu yüzden Charles Bukowski'den söz ederken sadece dünün Charles Bukowski'sinden söz edebilirsiniz. Yarın size öyle bir falsolu top atarım ki bir süre neye uğradığınızı şaşırırsınız.

İtham edenlere, hadi itham edin, derim; övenlerime, hadi övün, derim; beni seven kadınlara, hadi sevin beni, derim; Marina'ya, hadi harikulade bir kadın ol, derim; arabama, hadi çalışmaya devam et de seni yenilemek zorunda kalmayayım, derim; ve daktiloma, hadi

yeni şeyler söyle bana derim, farklı şeyler; hadi, hadi, hadi...

Kutsal ya da değil, diyeceklerim bunlar, şu anda söyleyebileceklerim. Şimdi açım, gidip bir sandviç yiyeceğim. Acı hardalı bol sürmeyi severim, ya siz?

PİS MORUĞUN NOTLARI

L.A. FREE PRESS, 28 HAZİRAN 1974

Yazmak için doğru yeri bulmak, son derece önemlidir; kirası mantıklı olmalı, duvarlar kalın, ev sahibi umursamaz; kiracılar ah-lâksız, alkolik ve yoksul, orta sınıfın altı. Yüksek binalar dikmeye başladıklarından beri kendi özel girişleri olan küçük avlular giderek azalıyor, onlarla birlikte bir zamanlar oraları dolduran o harikulade karakterler de.

Ben Delongpre Bulvarı'nda böyle bir avluda sekiz yıl yaşadım ve o süre zarfından pek çok şiir ve öykü yazdım. Daktilomu pencerenin önüne yerleştirir, yazarken sık çalıkların arasından caddeye bakardım; etrafımda bira şişeleri, radyoda klasik müzik, üzerimde şort, çıplak ayak, koca bira göbeğim sarkmış. Güneş ışınları, gölgeler ve seslerle kuşatılmış olurdum, ben de ses yapardım.

Ev sahibim ayyaşın tekiydi, karısı da öyle, geceleri gelip beni alırlardı.... "Kes şu gürültüyü, orospu çocuğu, aşağı gel ve bizimle kafayı çek." Giderdim. Bira bedavaydı, sigara bedavaydı ve beni beslerlerdi; severlerdi beni, sabahın üçüne-dördüne kadar konuşur-

duk. Ertesi gün kapımı çalıp bir poşet bırakırlardı; domates ya da armut ya da elma ya da portakal, daha çok domates. Bazen kadın sıcak yemek getirirdi –et haşlama, bisküvi ve yeşil soğan; soslu kızarmış tavuk, patates püresi, mısır ekmeği ve semiz otu salatası. Kapıyı çalar, sesimi duymayı bekler, sonra giderlerdi. Adam altmış yaşındaydı, kadın elli sekiz. Her çarşamba çöp bidonlarını boşaltırdım, avlulardan ve arka taraftaki dairelerden toplanmış sekiz-on bir kutusu. Yan dairede oturan alkolik her sabah dörde doğru yatağından düşerdi. Orta avludaki dairelerden birinde 14 Portoriko’lu yaşıyordu; erkek, kadın ve çocuk; asla gürültü yapmaz, yerdeki halının üzerinde yan yana uyurlardı.

Çatlak insanlar gelirdi ziyaretime –Naziler, anarşistler, ressam-lar, müzisyenler, budalalar, dahiler ve kötü yazarlar. Hepsi anlayacağıma düşünerek benimle fikirlerini paylaşırlardı. Bazı geceler etrafıma bakınırdım ve halının üzerinde 14 kişi oturuyor olurdu ve ben onların sadece ikisini ya da üçünü tanırdım. Bazen tepem atar, herkesi kapı dışarı ederdim; sonra her şeyi unutturdum. Arkadaşım olduğunu iddia eden ve sürekli kütüphanemdeki kitapları karıştırarak ilk baskıları ve nadir kitapları tişörtünün içine sokan tip haricinde hiç kimse benden hiçbir şey çalmadı. Polis sürekli evi basardı ve bir-iki kez beni içeri attılar, evet, iki kez. Bir keresinde silahlarıyla gelmiş, ama onlara yazar olduğumu söyleyince gitmişlerdi. Evet, yaşamak ve yazmak için iyi bir yerdi.

Sonra aşk geldi çattı ve daireden çıkıp hatunun tekiyle bir eve taşındım. Kadın iyiydi bana karşı, her şey yolunda gidiyordu. İki çocuğunu seviyordum; bol alan ve gölge vardı, çılgın bir köpek vardı, koca bir arka bahçe vardı; bambu, sincaplar, ceviz ağaçları, yaban gülleri, incir ağaçları, gür bitkiler; bahçe değil de vahşi bir ormandı sanki. İyi yazdım orada –pek çok aşk şiiri ve aşk öyküsü; o güne dek yazmadığım türden şeyler. Ortalıkta dolanıyordu ve güneş içimdeydi sanki; nihayet sıcaktım ve her şey mizah dolu, neşeli, kolaydı bir şekilde. Duygularımdan ötürü suçluluk hissetmiyordum. Ona rağmen o da kötüye sardı, bu tür şeyler nasıl kötüye sararsa. Bir taraf gazez beslemeye başlar, ya da iki taraf. Bir zamanlar hari-

kulade bulduğun şeyleri o kadar harikulade bulmamaya başlarsın. İki taraf da karşı tarafı suçlar –senin yüzünden... sen yaptın bunu, sen şöyle dedin, böyle davranmamalıydın, sen...

Bir an önce çıkmak gerekiyordu. Uygun bir yer arayışıyla sokakları gezindim, insanın kısa bir şiir yazabileceği bir yer. Akşamlar ve sabahlar birbirine karıştı: İlk ve son ayın kirası, 200 dolar depozit, 75 dolar aidat, referans. Gördüğüm yerlerin hiçbiri yaşanılacak gibi değildi ve ev sahipleri çok kötü elektrik yayıyorlardı: Aç gözlü, kuşkucu, ölü yaratıklar. Bir tanesi yüzüme bile bakmadı, gözünü televizyondan ayırmadan masrafları sıralamaya başladı. Kirli hissettim kendimi, bir geri zekâlı gibi; sıcak ve soğuk suya, kendime ait bir tuvalet kiralamaya hakkım yokmuş gibi. Tutulacak bir yer yoktu. Sonunda yıldım ve birine para ödeyip taşındım.

Arka tarafta modern bir daireydi; ikinci kat, daire 24. Ortada bir bahçe, alt katta ise apartmandan hiç ayrılmayan iki yönetici oturuyordu, karı koca; ikisinden biri mutlaka orada olurdu, özellikle kadın. Beyaz giyinir ve elinde küçük kahverengi bir torbayla dolanırken bazen ağaçlardan düşen yaprakları yakalardı; yere düşmeden. Tertemiz, yüzü aşırı pudralı bir kadındı; fazla ruj sürerdi ve insanda sürekli yalan söylediği izlenimi uyandıran çatlak bir sesi vardı. Kocasının sesi gürdü; Dogders, Tanrı ve süpermarket fiyatlarına dair gürlardı. Oradaki ilk gecemde telefon çaldı ve adam bana radyomun sesini kısmamı söyledi; bütün avluda duyulabiliyormuş. "Seni bütün avluda duyabiliyoruz, Hank," dedi. Birbirimize ilk adlarımızla hitap etmemizde ısrarcıydı. Radyomun sesi fazla açık değildi. Kapattım. Sonra biri akordeon çalmaya başladı. "Oo, bu harikulade!" diyen bir ses duydum. Adam bütün Lawrence Welk repertuarını çaldı.

Kadın sürekli oradaydı, hazır ve nazır, fazlasıyla hazır ve nazır, ve ben akşamdan kalma halimle dinleyerek inerdim merdiveni; içimden, burada değil, bu sefer sıyrılacağım ondan, diye geçirerek. Elimde boş bira şişeleri, kül ve çöp dolu bir torba olurdu, altı ıslak ve patlamak üzere, bense her an kusabilecek gibi. Alt kata iner, ar-

kadaki otoparkta çıkar, arabalarının arasından süzülerek çöp bidonuna ulaşmaya çalışırdım ve birden karşıma çıkıverirdi elinde süpürgeyle: "Güzel bir gün, değil mi?" "Evet," derdim. "güzel bir gün!"

Ve ne zaman postacı gelse posta kutularının önünde bekliyor olurdu, elinde süpürgesiyle; mektuplarını alamazdın. Avluya yabancı biri gelse, "Ne istiyorsun?" diye sorardı. Sıcak günlerde şezlonglardan birine oturup arkasını yatırırdı. Orada yaşadığım her gün çok sıcakmış gibi gelirdi bana. Başkaları da yanına gidip ona katılırlar ve konuşmalarını dinlemene izin verirlerdi.

Modern apartmanlarda oturan insanların hepsi aynıdır; zamanlarının büyük kısmını ovalayarak, cilalayarak, toz alarak ve elektrikli süpürgeyle halı temizleyerek geçirirler; her şey parıldar –ocaklar, buzdolapları, masalar; bulaşıklar yemek biter bitmez yıkanır; tuvalet suyu mavidir; havlular sadece bir kez kullanır; kapılar açık, jalousiler aralık bırakılır ve onları abajurun altında ellerinde güvenli bir kitapla ya da devasa ekranda gülme efektli bir aile komedisi izlerken görürsünüz. Süs eşyaları ve eğrelti otu satın alırlar, asılacak bir şeyler, boşluklar dolsun; Akron'da bir Pazar akşamı nirvanadır onlar için. Çocukları ya da evcil hayvanları yoktur ve senede iki kez sarhoş olurlar; Noel'de ve Yılbaşı'nda. Benim dairemde yarım metre genişliğinde iki kanepe vardı. Bunlardan birinde uyumam gerekiyordu. İkisinde de bir kadınla sevişmeye olanak yoktu. Buzdolabının arkasında 18 karafatma keşfettim ve ne zaman daktilonun başına geçsem altımdaki kadın süpürgeciyle sapıyla tavana vuruyordu. Sonra bir gün bütün kiracılara aylık kiranın otomatik olarak 5 dolar arttırılacağını bildiren formlar dağıttılar. Karafatmalar için kullandığım sprey bana o kadar mal oluyordu zaten. Yazı iyice seyrelemiş, neredeyse kesilmişti. Editörüm telefon edip beni her yazarın zaman zaman tikanıklık yaşadığına temin etti. Beş yılını kaldığını söyledi; beş yıl boyunca hiçbir şey yazmasam bile idare edebilirdim. Ona teşekkür ettim...

Ve dört ayak üzerine düştüm. Hollywood-Western kavşağı yakı-

nında bir avlu buldum; bir tanıdıktan birinin oradan çıkmak üzere olduğunu duyup adam çıkmadan harekete geçmiştim. Mahalle tam benlikti –her yerde masaj salonları ve gece kulüpleri; tako büfeleri, sandviççiler; peruk, eski tarak, çürük sabun, saç tokaları ve losyonlarla dolu ucuzcu dükkânlar; gece ve gündüz fahişeler; jilet gibi keskin burunlu, geniş şapkalı zenci pezevenkler; insanları öğle ortasında durdurup kollarında iğne izi arayan sivil polisler; porno dükkânları, cinayet, haraç, uyuşturucu. Western Bulvarı’ndan Hollywood Bulvarı’na doğru yürüyorum ve güneş parlıyor içimde yine. Yeniden âşık olmuş gibi hissediyorum kendimi neredeyse; benim insanlarım, benim zamanım, o tat...

Sadece bir hafta oldu buraya taşınalı ve dün gece etrafıma şöyle bir bakındım; bira şişesinden geçilmiyordu, radyo açıktı ve avluda oturan birkaç kişi ziyaretime gelmişti; masaj salonu işleten bir tip, pornocuda çalışan iki tip ve barlardan birinde dans eden bir kadın. Dildolardan, haraçtan, bulvardaki bazı hanımefendilerden söz ettik; ucubelerden ve iyi insanlardan ve katı yürekli insanlardan; kıvrılan dumanların eşliğinde sabaha kadar konuştuk, epey de güldük. Biramız bitti, telefonla bira istedik. Biraları getiren çocuğun kafası iyiydi, bir saat kadar takıldı bizimle. Tavuk, patates, lahana salatası ve çörek getirttik. Gece rahatça yuvarlandı. Sonunda noktayı koydum; sabahın on birinden beri bira içiyordum. Keyifleri yerindeydi çıktıklarında. Banyoya gittim, işedim, sonra yatağa girdim. Hemingway bundan iyisini isteyemezdi. İçime ışık sızmaya başlamıştı; dünyaya vurgundum yine. Ah.

PİS MORUĞUN NOTLARI

L.A. FREE PRESS, 22 AĞUSTOS 1975

Sunset Bulvarı'nda, Sunset-Wilton civarında, otoban çıkışının ve benzinliğin yakınında görürsün onları bazen, üzerlerinde gamalı haçlı üniformalarıyla. Çok beyaz yüzlerine cana yakın bir ifade takınarak broşür dağıtırlar. Miğfer de takarlar ve o oğlanların bazıları L.A Rams futbol takımında oynayabilecek kadar iriler. Hazırlar: Amerikan Nazi Partisi'nin üyeleri. Burası Hollywood ve insan bunu ikinci sınıf bir film çekimi gibi algılayabilir, ama onların orada da böyle başladığını söyleyenler var –sinemanın arka koltuğunda kızları parmaklayacaklarına köşelerde dikilen birkaç çocuk. Sonra bir bakmışsın ki Paris'in kaldırımlarında oturuyorlar. Öte yandan Komünist Parti'ye, Sosyalist Parti'ye, Gay Parti'ye, Demokratlara ve Cumhuriyetçilere izin vereceksen, Nazi Partisi'nin var olma hakkı yok diyemezsin. Buradalar ama ortalama insanı germek niyetindedirler –fırınların ve Hitler'i bağırırken gösteren *Pathé* haberlerinin anıları. Giydikleri üniformaların bazılarında İspanyol paça pantolonuyla Jack Oakie'yi anımsattığı da söylenemez.

Bazen üç dört ekip arabası gelir. Bir gece benzinlikte benzin alıyordum, ortalık birden fena halde gerildi. Çok sinirli, kendinden emin olmayan, asık suratlı yedi-sekiz polis vardı. Naziler, polisle konuşan liderleri dışında, manga düzeninde ve esas duruşta bekliyorlardı. Sonra Wilton'a doğru New York Marksist Entelektüel görünümüne bir grup belirdi; sıska, kimi Yahudi, kara sakallı. Çoğu bir altmış boyundaydı ve üzerlerinde gündüz sıcağına rağmen eski siyah paltolar vardı ve altına yakaları açık buruşuk beyaz gömlek giymişlerdi ve "Hey, Glendale'e dönün, orospu çocukları! Münih'e dönün!" diye bağırıyorlardı. Yangın, kargaşa ve cinayetin bir tık ötede olduğunu hissedebiliyordun. Bir tuhaf yanlış sözcükle bir araya gelmeleri an meselesiydi, sokak dalaşı: polisler, Marksistler ve Naziler.

Arabamda otururken şu eski düşünce geri geldi bana: İnsanların bu denli zıt şeylere bu katılıkla, bu enerjiyle, bu haklılıkla inanmaları nasıl mümkün oluyordu? Biri Tanrı'nın varlığından bu kadar eminken bir başkası yokluğundan nasıl bu kadar emin olabiliyordu? İnsanlar nasıl herhangi bir şeye inanacak kadar talihsiz olabiliyorlardı. Nasıl oluyor da bazı insanlar bir şeye inanacak kadar talihsiz olabiliyorlardı? Öte yandan hiçbir şeye inanmamak da bir inanç sayılmaz mıydı? Tra lala.

Arabamdan inip Nazi liderine ve onun konuştuğu polise doğru yürüdüm. Polis onlara doğru geldiğimi fark etti ve Nazi ile konuşmayı bıraktı. Beni seyretti. Kaşları kızıldı, güneş yağı sürünmüş gibi görünüyorlardı. Onlardan üç adım uzakta durdum.

"Ne istiyorsun, ahbap?" diye sordu polis bana.

"Bir broşür istiyorum. Bu adamın ideolojisini öğrenmek istiyorum."

"Alamazsın."

"Neden?"

"Çünkü dağılma emri verdim ve beş dakika sonra bölgede bulunan herkes tutuklanacak."

"Ama ben benzin alıyorum."

"Pompadaki araba senin mi?"

"Evet."

"Pekâlâ, deponu doldur ve gazla."

Polisler insanı öldürebilir ve benim yeterince kodese girmişliğim var, ama onları yine de gülünç bulmadan edemiyorum. Sanıyorum nihai ve dokunulmaz güçleri onları gülünç kılan. Güç bir kişiye bile verildiğinde bunun tehlikeli olabileceğini, o insanın kendisine verilen gücü istismar etmeden adil bir biçimde kullanabilmesi için sağlam bir ahlâk anlayışına sahip olması gerektiğini idrak etmeliyiz. Kaldı ki Los Angeles gibi bir kentte bu güç binlerce adama veriliyor ve bu adamlara silah, cop, kelepçe, telsiz, güçlü arabalar, helikopterler, yeşil bere eğitimi, biber gazı ve köpek veriliyor ve aramıza salınıyorlar.

Yine de o gülünçlük duygusu kalıcı. Bir keresinde evimde parti veriyordum ve fazla içmiştim. Halının üzerinde kendimden geçmiştim, ama parti devam ediyordu. Biri beni çekti ve kendime geldim. "Bukowski, kapıda biri var, seninle konuşmak istiyor." Halıda yatmaya devam ederek yukarı baktım. Kepini laubali bir biçimde yana yatırmış, puro içen bir polisti. "Bu ev sana mı ait, ahabap?"

"Hayır, memur bey, ama kirasını ben ödüyorum."

"Bak, ahabap, ben bu evi biliyorum. Daha önce de geldim." Purosundan bir duman aldıktan sonra ağzından çıkarıp korlaşmış ucu-na baktı. Sonra tekrar ağzına soktu. "Buraya ilk gelişim değil ve sana şunu söylemek zorundayım: Bir kere daha gelirsem kendini hücrede bulacaksın.

"Tamam, memur bey, anlıyorum..."

Nazilere dönelim. Arabamda oturup depomun dolmasını bekledim. Beklerken Nazilerin liderinin polisin yanından ayrılarak birliklerinin başına gittiğini gördüm. Sonra bir komut verdi ve uygun adım yürüyerek uzaklaştılar. New York Marksistleri bir süre arklarından gittiler, küfretmeye devam etmekle birlikte küçük bir zafer kazandıkları duygusu içindeydiler. Güruh Wilton'da kuzeye döndü ve ben benzinin parasını ödeyip onları yavaşça takip ettim. Beni neyin çektiğini anlayamıyordum. Eylemin kendisiydi sanıyorum, başlangıç kulübelerinden fırlayan atlar misali.

Wilton'dan bir blok yukarıda birlik karşıya geçip büyük bir minibüse doğru ilerledi. Minibüsün kapısı açıldı ve Naziler düzenli bir biçimde minibüse bindiler. Minibüsün iki yanındaki sıralara karşılıklı oturdular, dimdik. Kapılar kapandı ve liderle bir başka Nazi ön koltuğa geçtiler. Marksistlerden biri bir taş fırlattı, taş minibüsün arka kapısına çarpıp yere düştü.

Nazi dolu minibüs hareket etti. Onları izledim, arkamda iki araba dolusu Marksist ve bir polis otosu vardı. Arkama baktım ve Marksistlerden biri bana, "Haklayalım orospu çocuklarını!" diye bağırdı. Başımı sallayıp önüme baktım yine. Franklin Bulvarı'na varınca aniden sağa saptım. Benzeşmeyen tipler kuzeye devam etti. Kadınlarla tartışmalar gibi, tarihin de sonu yoktu. Siyaset tarihini kast ediyorum. Gizem her şeyin dengesindeydi belki: Bahçe var fakat çim yok, ya da çim var fakat bahçe yok ve sonumuz gelmiş; örümcek var fakat sinek yok; kuzu var fakat aslan yok; ben varım fakat siz yoksunuz ve sonumuz gelmiş.

Western'den güneye sapıp içki almaya gittim. İki altılık paket. Siz varsınız fakat ben yokum.

PİS MORUĞUN NOTLARI

TRV 491 PLAKALI 67 MODEL AÇIK MAVİ VOLKSWAGEN'İN PİS VE YAŞLI SÜRÜCÜSÜNÜN NOTLARI

L.A. FREE PRESS, 11 KASIM 1975.

Hayata ve insanlara dair asap bozucu şeylerin çoğu Los Angeles'in bulvarlarında ve caddelerinde araba sürerken karşıma çıkar. Hemen başlamama izin verin: Pek çok sürücünün yaptığı en asap bozucu şeylerden biri onlara yaklaşırken sol tekerleklerini (ve genellikle arabanın bir kısmını) sizin şeridinize doğru kırmalarıdır. Sola dönmeye hazırlanırlar ve sizin şeridinizi ya aç gözlülüklerinden ya da aptallıklarından ötürü kısmen kapatırlar. Muhtemelen önünüzden sola dönebilmek için durmanızı bekliyorlardır. Hiç yapıldığına tanık olmadım. Bütün sürücüler dikiz ve yan aynalarına çabuk bir bakış atıp hafifçe kendi şeritlerine, sağ tarafa doğru kırarlar.

Bir başka tiksiniç tip sağa basit bir dönüşü bile büyük bir güçlük-
le yapan sürücüdür. Yavaşlayıp direksiyonu kavrar, hızlarını saatte

8 kilometreye düşürürler ve sağa dönmek için sola kayarlar, tuttukları araba direksiyonu değil, fırtınaya yakalanmış büyük bir geminin dümenidir sanki. Siz de sağa dönüp onu takip edersiniz ve kulaklarını ve boyunlarını ve üzerinde genellikle, "Hıristiyanlar mü-kemmeli değildir. Sadece bağışlanırlar," gibi bir şey yazan tampon çıkartmalarını incelemek için bol zamanınız olur.

Asap bozucu tip K-5b önünüzdeki sol şeritte yol alan sürücü tipidir. Sağ şerit güneş-düşçüleri ile doluyken o iyi bir hızla köşeye doğru gitmektedir. Sen de genellikle, "Abazansan korna çal," gibi bir şey yazan tampon çıkartmasını okumamak için sağ tarafta bir açıklık bulmayı umarak onu takip edersin. Benim tampon çıkartmam da, "Boşalamazsan korna çal," demek ister. Neyse, K-5b frene basar ve stop lambaları çalışmamaktadır ve güneş-düşçüleri yanından geçerken seni sol şeritte hapseder.

Yine güneş-düşçüleri sağ tarafı tıkamışken K-5c sol şeritte ışıktaki bekliyor olur. Yeşil yanınca sıyrılacağını düşünerek arkasında durup beklersin. Nerde? Yeşil yandığında K-5c sola sinyal verir ve sen arkasında sıkışıp kalırsın ve tampon çıkartması "Tanrı Sevgidir," der.

45 KLx asap bozucu tipler birbirlerini tanımazlar ama ruhları aynı ağacın gövdesinden sarkar. İki şeritli bir caddede birer şeridi paylaşırlar (aynı yönü kast ediyorum) (ki birazdan bizi Sürücü Yazılı Sınavı konusuna getirmeli). İkisi de hız sınırının saatte 50 kilometre olduğu bir bölgede saatte 30 kilometre hızla sürmektedirler. Ve her ikisinin de arkasında araç kuyruğu birikmiştir. Acaba bir komplo mu söz konusu diye düşünmeden edemezsiniz. Ben genellikle kendimi o iki arabanın birinin arkasında bulurum. Sonunda çok sabır ve talihle, arabalardan birini geçme olanağı bulurum. O zaman ne olur? Trafik akışını engelleyen yavaş arabalardan biri birden hızlanıp bana yetişmeye çalışır.

İnsan ırkının kayıtsızlığı ve çirkinliği en iyi araç sürme alışkanlıklarında kendini belli eder. Dünya liderlerinin katledilmesinin bizi bir yönde ilerleteceğini düşünenler için –belki bazı küçük lider-

leri ve götlek sürücülerini ve golfçuları ve Safeway paketçi çocuklarını ortadan kaldırmak daha iyi sonuçlar getirebilir, her ne kadar şahsen iki yöntemi de onaylamasam da. Fakat ikisinden birini seçmek zorundaysak ikincisini seçmeyi öneririm, sokmuşum Fyodor Dostoyevski'ye ve Suç ve Ceza'ya ve İsa üzerine kurulmuş ahlâka ve eylemsizliğe.

Ha, evet. 62 4fa var bir de. Sözüünü ettiğimiz sürücü tipi sizin yol aldığınız yöndeki tek şeritte saatte 30 kilometre hızla akmaktadır. Bunlar insana halk şairi Edgar Guest'in toplu eserlerini okutmak için varlar muhtemelen, okutmuşlardır da, fakat korna çalamazsın –bu da onları mutlu eder. Ben geride kalıp aniden hızlanarak tamponlarında kükremek gibi kendime özgü taktiklere başvururum. Bir başka yöntem vitesi boşa alıp onları takip ederken aniden gazı kökleyerek motoru kükretmektir. Tabii ki tepki vermektesindir ve onların da istediği budur. 62 4fa zekidir. En gösterişli ve tehlikeli hareketleri –seni sekiz kilometre boyunca arkalarında tuttuktan sonra– son anda kırmızıda geçmektir ve siz kendinizi muhtemelen, "Nixon geri dönerse anneannemin küvetindeki kir halkalarını temizlemene izin vereceğim," gibi bir şey diyen tampon çıkartmalarına bakarken bulursunuz kendinizi.

Daha önce Sürücü Yazılı Sınavı'ndan söz ettim. Yeterince kolaydırlar. Biraz sağduyu işi kıvırmaya yeter. Sorular üç seçenektir ve sizden birini işaretlemeniz istenir. Fakat her girdiğim sınavda seçeneklerden ikisinin doğru birinin yanlış olduğu bir soru vardı mutlaka. Önemi yok gerçi. Fakat sinir bozucu ve bunun kasıtlı bir şaşırtmaca olduğuna inanıyorsanız, bir sorunuz var demektir tabii ki. Ama her zaman öyle bir soru var mutlaka. Örneğin:

Bir tepenin zirvesine yaklaşıyorsanız ayrı yönlerde iki şeritli bir yolda ne zaman şerit değiştirilmez?

- a) Kız arkadaşlarınızla kavga etmişseniz
- b) Köpeğiniz arka koltuğa sığmıyorsa
- c) Komünist bir otostopçu aldıysanız

a) ya da b) seçeneklerinin doğru olduğu gayet açık; ikisinden biri ya da ikisi birden, fakat hangisini işaretlerseniz diğeri doğru olacaktır.

İnsan araç sürmenin tuhaflıklarına dair cinsellik ve beraberinde getirdiği palavralara dair konuşabildiği (ya da yazabildiği) kadar uzun konuşabilir (ya da yazabilir) neredeyse. Herhangi bir yerin caddelerinde araç sürmek yeterince kötü, fakat yetmezmiş gibi arabalar da kendilerin özgü özellikler ve kişilikler geliştirirler. Tuhaf şeyler olur bütün o kaportanın arasında. O kaporta emer bir şeyleri. Ben araba mezarlıklarını insan mezarlıklarından çok daha hüzün verici ve gerçek bulurum. İnsan mezarlıkları betimlenemez –hormurdanıp takırdamaz, güneşi geri yansıtmaz; pes eder. Eski arabalar, eski hurdalıklar, yumruk-sarhoşu boksörler gibi dövüşmeye devam ederler. Araba manyağı değilim ama insan sonunda âşık olur birlikte yaşadığına. Yedek parça dükkânına en azından ruhsal olarak sertleşmeden girebilecek birini düşünemiyorum. Hanımlar için konuşamayacağım.

Hollywood-Normandie kavşağındaki tek el dükkânının otoparkına park ettiğimde bir daha çalışmayan bir arabam vardı örneğin. Arabanın bir sorunu yoktu, ama ne zaman tek el bayiinden içkimle çıkıp binsem, çalışmazdı. Otoparkın dışına, oradan da caddeye kadar itmeme gerekirdi, o zaman çalışırdı. Bu üç-dört kez başıma gelince arabayı caddeye bırakmaya başladım. Karbüratörden kaynaklanan teknik bir sorundu muhtemelen, yine de emin olamıyordun.

Belki de araba bazı şeylerden haz etmiyordu. Bir keresinde kız arkadaşım ile tartışmıştık, arabama atlayıp gazlamak üzere evinden hışımla dışarı fırladım ve ileri vites çalışmadı. İlk defa başıma geliyordu. Sadece geri vites çalışıyordu. Öne doğru gitmeyi reddediyordu. Şanzıman yağını kontrol ettim. Eksilmemişti. Bir an için arabayı odama kadar geri viteste sürmeyi düşündüm. Fakat rahatlık bazen deliliğe hakim olur. Bu yüzden ağzıma gelen safrayı yutup eve döndüm:

"Bak, bebeğim, hahaha, sana çok gülünç bir şey anlatmak istiyο-

rum. Arabam sadece geri viteste çalışıyor."

"Sadece geri viteste, öyle mi?"

"Evet. Gidemiyorum. Anlayabilmiş değilim."

"Hadi öyleyse, göster bana."

Arabama yürüdük ve sürücü koltuğuna oturdum. "Bak şimdi," dedim, "sadece geri viteste çalışacak. Bire takacağım ve öne doğru hareket etmeyecek."

Bire taktım ve arkamdan, "Hey! Ne cehenneme gidiyorsun?" diye bağırdı.

Bir U çekip caddenin karşı tarafına park ettim. Sonra indim. "Anlamıyorum."

İşte böyle barışmıştık –o seferinde.

Bir de araba dâhileri var. Bir keresinde adamın tekinden ikinci el bir araba satın aldım. Bana arabayla ilgili bilmem gerekenleri tek tek anlattı. "Şimdi bu araba arada sırada sorun çıkarır. Çıkardığında gösterge panosunun sol üstünde iki düğme var. Araba tekliyorsa ya da çalışmıyorsa, ilk düğmeye bas. Bu sorunu halledecektir. Etmezse, sürmeye devam etmeye çalış. Bu da halletmezse, ikinci düğmeye git. Bu otomatik olarak halledecektir." Birkaç kez 2 numaralı düğmeye basmak zorunda kaldım ve her seferinde işimi gördü. Arabayı satarken ben de alıcıya mesajı ilettim...

Otomobil tamircilerinin, kaportacıların, frencilerin ve şanzımancılarının kasıtlı yürüyüşleri ve özgüvenleri doktorlarımızda ve avukatlarımızda yok. Dikiz aynanızdaki o kırmızı ışığı da unutmayın. Sana doğru yürüyen Tanrı'dır sanki. Arabanla yapılmaması gereken bir şey yaptın. Ama değer neredeyse –müşfik ve adil bir görüntü sergiler, osurmaz ya da kötü bir fıkra anlatmaz. Eline bir kâğıt parçası tutuşturduktan sonra motosikletine atlayıp uzaklaşır ve sen aynı şeyi bir kez daha yapabilirsin. Seks gibi.

Dayanıklılık önemli toplumumuzda, biraz da talih gerekir. Bana iyi bir arabası ve kadını olan birini göster, onun üzerine mutlaka özel bir ışık düşüyordur; bağımlılığın aşkı ve aşkın bağımlılığı. İyi yol alan bir araç seçersen sen de iyi yol alırsın. Haftaya müstehcen

öykülere döneceğiz. Aklımı yitirmedim. Bu yazıyı *Free Press*'e götürmek üzere aracımı sürerken dikiz aynasına ayakkabı bağcıyla bağlı küçük metal Malta haçı havaya sıçrayıp duruyordu. Ayrıca bir yıllık sigortam ödenmiş durumda.

DOĞU HOLLYWOOD: YENİ PARİS

Doğu Hollywood mor dağların önünde sisin içinde oturur. Hollywood Bulvarı'nda başlar, Western Bulvarı boyunca doğuya, Alvarado Caddesi'ne kadar uzanır. Güney sınırını Santa Monica Bulvarı oluşturur. Burası Güney Kaliforniya'nın metre kare başına en fazla berduş, ayyaş, hapçı ve fahişe bulunduran bölgesidir.

Ben orada yaşıyordum. Öğle saatinde iç çamaşırımla daktilonun başına geçip bira içer, pencereden dışarı bakıp geçen kızlara otuzbir çekerdim. 50 yaşında sıradan yaşama noktayı koydum. İşimden istifa ettim ve profesyonel yazar olmaya karar verdim. Hayatımı yazarak kazanmak istiyordum çünkü geceleri içmeyi severim, sabahları erken kalkmaktan hiç mi hiç haz etmem. Ahlâksız öykü yazmayı iyi beceririm; tecavüz, cinayet, pek çok insanın yapmak isteyip de yapmaya cesaret edemediği şeyler. Ben de onlar için inanılır bir biçimde yazdım ve onlar bacaklarından aşağı akan beyaz kremayı silerken ben paramı aldım. Seviyordum sözcükleri. Onları revü kızları gibi dans ettirebilir ya da makineli tüfek mermileri gibi kullanabilirim. Ben de yolumu bulmaya çalışıyordum, herkes gibi. Misal, anneniz pis ara sokaklarda kıcını köpeklere düzdürerek yolunu bu-

luyordu muhtemelen, ama bunu size anlatmadı.

Yazmakla ilgili en büyük sorunum fazla içmemdi. Bir-iki kez elime patlatıp 5-6 kutu bira içtikten sonra bir şişe viski açıp daktilonun başına geçiyordum. Birkaç saat yazdıktan sonra makinenin başında oturuyor ve içiyordum sadece. Korkuyordum. Ya editörler iyi yazı ile kötü yazıyı ayıramayacak kadar aptalsalar? Editör dediğin neydi ki zaten? Annesi kirli bir ara sokakta düzülmüş, üç yıkanmamış Arap aynı anda ağzına, kıkına ve yarığına patlatmış biri. Céline'in başına gelenlere bakın. Bisikletini çaldılar, ayakkabılarına tükürdüler, penceresinin önüne keçi sidiği dolu kutular astılar.

Neyse, her gün içersen çatlaklar ziyaretine gelirler, kaçıklar. İlk gelen Rolph oldu, Alman. Kapıyı çaldı. Yanında zenci bir kız vardı, Bonnie. "Hey, n'apıyorsun?" diye sordu. "İsa'nın tahta bacaklı bir Çinli olarak dönmesini bekliyorum," dedim. İçeri girdiler. Kız iyi bir tipti, bir bakışta anlarım. Rolph bir hayli tuhaftı ama. Biramdan bir yudum aldım.

"Sen iki kez akıl hastanesinde yattın," dedim ona.

Yerde bir aşağı bir yukarı sıçradı. Sonra durdu. İkisi de oturdu. Sonra Rolph, "Hey, bize bira getir," dedi.

Kalkıp mutfığa doğru yürüdüm. Beş-altı adım atmıştım ki sırtıma sıçradı, sol kolunu boynuma dolayıp sağ koluyla beni yumruklamaya başladı. Gülüyordu. Anlamadığım bir şeyler bağıırıyordu. Yumuşak bir saldırı olduğu söylenemezdi, sıkı vuruyordu.

"Rolph," dedim, "Annen iğrenç fahişenin teki!"

Vurmaya devam etti.

"Rolph," dedim, "kes. Canımı sıkmaya başladın. Ben sana ve kız arkadaşına bira getirmeye çalışıyorum ve sen üzerimden aptal bir çük gibi sarkıyorsun!"

Vurmaya devam etti. Kolumu arkaya uzattım, ensesinden yakaladım, kanepeye doğru döndüm ve fırlattım onu. Bonnie yana sıçradı, Rolph kanepeye çarptı, oradan da yere yuvarlandı. Doğrulup bana baktı. Gözleri yaşardı.

"Adil değilsin," dedi, "şaka yapıyordum sadece. İyi niyetimizle geldik buraya."

Bonnie'ye baktım. "Bu bok çuvalıyla ne işin var senin?"

"Seviyorum onu," dedi Bonnie.

"Sosisli sandviç ekmeğine sürülmüş ölü bok seviyorsun," dedim.

Sonra Rolph'a baktım. "Kalk be adam, işini bitireceğim!"

"Bir dakika," dedi. "Biliyoruz seni."

"Öyle mi?"

"Evet. Kingsley Drive'da bir kitapevi işletiyorum, *Marmelat Değişimi*. Gelip şiir okumanı istiyoruz."

"Ne kadar?"

"Gelirin yarısı."

"Gelirin yarısı artı içebildiğim kadar içki."

"Anlaştık..."

O Cuma gecesi saat sekizde oraya sürdüm. Mekân tıka basa doluydu. Daha önce hiç okumamıştım fakat müstehcen öykülerim ve şiirlerim yüzünden kentte tanınıyordum, ayrıca çok vahşi ve şaşırtıcı şeyler yaptığıma dair bir rivayet vardı. Rivayetlerin bazıları doğruydu; en ilginç olanlar değildi. Umutsuz ve mutsuz bir adamdım, işin gerçeği buydu. Kafam karışık, hastaydım, yalnızdım, yine de çok inatçı bir yapım vardı. Bana sadece kaçma, dövüşme ve intihar seçenekleri sunan ve bu şekilde süregelen durumlardan usanmıştım. Güzel kadınlar sadece zengin ve ünlü erkeklerle çıkıyorlardı ve bir süre sonra güzel kadınlar o kadar da güzel değillerdi. Her şey koca bir hindi boku çuvalından farksızdı.

Park edecek yer yoktu, ben de karşıdaki süpermarketin otoparkına park ettim. Arabayı kilitlemeye gerek duymuyordum, 1962 Comet. Benden başka kimse çalıştıramazdı.

Elimde şiirlerimle parktan çıktım. Sonra bağırışlar duydum.

"GELDİ OROSPU ÇOCUĞU! SIÇALIM AĞZINA!"

Rolph ile iri ve şişman bir tipin karanlık caddede koşarak bana doğru geldiklerini seçtim. Sefil osuruk-emiciler beni her zaman Hemingway gibi düşünüyorlardı: Savaş. Üzerime çullanıp beni yere yatırmaya çalıştılar. Şişman adam terlemeye başlamıştı bile. Dirse-

ğini karın boşluğuma gömdü.

"BABAN PUŞTTU!" diye bağırdı.

Şiirlerimi yere fırlattım. Şişman adamın gözlüğü vardı ve onu kör etmek istemiyordum, bu yüzden kulağının arkasına bir tane çaktım. Gözlerini kırptı, osurdu, sonra kaçtı. Rolph'un işini bitirmeye karar verdim. Arabalardan birinin kaputunun üzerine yatırdım ve gırtlığını iyice sıktım. Gözleri güzelce pörtledi. Karanlıkta bile yüzünün morardığını görebiliyordum. Sonra birileri gelip beni onun üzerinden aldılar, beni dinlemeye gelenlerden. Şiirlerimi aldım ve okumak üzere içeri girdim. Güzel bir kalabalıktı; sevdiler ahlâksız şiirlerimi. Bittikten sonra, "Teşekkür ederim. Partiyi bende veriyoruz," dedim.

Partiler, evet, neredeyse her gece. Yazmaya nasıl zaman buluyordum bilmiyorum, ama epey yazıyordum ve çoğu fena değildi. Bir gece halının ortasına oturmuştum ve etrafımda bir sürü insan vardı. Çoğunu tanıımıyordum ama her yerdeydiler –yatak odasında, helada, küvette, mutfakta; kusarak, sıçarak, yiyerek, konuşarak, dövüşerek, düzüşerek. Ben öylece oturmuş içiyordum. Kadınlar korkunçtu, lekeli ve yıkanmamış külotlarını gösteriyorlardı, memeleri göbek deliklerine kadar sarkmıştı. Erkekler de onlardan aşağı kalmıyorlardı; sırtlanlar, çakallar, sülükler, av köpekleri, müstakbel yazarlar. İçmekten ve onların sıkıcılığından sızmıştım...

Sonra uyandırıldım. Adamın teki beni sarsıyordu.

"Hank! Hank! Polisler geldi!"

Başımı kaldırdım. İki polis duruyordu eşikte. Elinde tüfekte bir de vatandaş vardı yanında. Ben halının ortasında karnımın üzerinde yatıyordum. Başımı kaldırdım.

"Buyurun, beyler?"

Polislerden biri bıyıklı ve tıknazdı. Puro içiyordu. Kepini zam-paraca yana yatırmıştı.

"Evin sahibi sen misin?"

"Hayır, kiracıyım."

Odayı şöyle bir taradı. Lekeli ve yıkanmamış külotlara baktı. Sonra bana baktı tekrar.

"Bak, ahbap, buraya daha önce de geldim! Seni tanıyorum! Buraya gelmekten usandım! Biraz sessizlik istiyorum! Yarın gece yine gelmek zorunda kalırsam seni içeri tıkacağım!"

Sonra tüfekli vatandaş konuştu. Boğazının sol tarafında domatese benzer bir şey yetişen yaşlıca bir adamdı. Domates yakasına doğru sarkıyordu.

"Bu adam," dedi, "her şeyin müsebbibi. İki ay önce bu mahalleye taşındığından beri mahallenin iyi vatandaşları bir gece bile deliksiz bir uyku çekemediler. Sürekli parti, küfür, cam kırılması, müzik ve edepsiz kadınlar! Uykuya ihtiyacım var benim. UYKUMU TALEP EDİYORUM!"

Sonra tüfeğini bana doğrulttu. Polisler öylece durdular. İnanamıyordum. Emniyet kilidinin sesini duydum.

Sağ elimi silah gibi kaldırdım, vatandaşa doğrulttum ve "Pat!" dedim.

Fahişenin teki güldü. Vatandaş tüfeğini indirdi. Kepi yana yatık polis, "Unutma, bir şikâyet daha gelirse seni içeri tıkacağım!" dedi.

"Ve bir dahaki sefere," dedi boynunda domates yetişen vatandaş, "polis çağırmadan gelip bu işi kendim halledeceğim..."

Gittiler ve gürültüyü kesmeleri için küçük çabalar sarf ettim. O gece gelmediler, ne polisler ne de vatandaş. Ondan sonra başka partiler verdim fakat bir daha onları görmedim. Sanki benim yararına küçük bir tek-gecelik oyun sergilemiş ve başka bir yere gitmişlerdi...

İkinci okumamı Venice'de yaptım, ki Doğu Hollywood değildir, ama pek farkı yoktur. Okyanus kıyısında bir bar. Oraya tek başıma sürdüm, erken bir saatte. Yarım şişe viski satın aldım ve okyanus kıyısında oturup içtim.

Şişeyi bitirdikten sonra kumsalı kat edip bara girdim. Bekliyorlardı. Üzerinde mikrofon bulanan yükseltilmiş küçük bir masa ve masanın üzerinde beni bekleyen iki altılık paket bira. Kalabalığın arasından ilerledim.

"Bukowski!"

"Hey, Bukowski, yavrum!"

Sonra mavi işçi gömleği giymiş terli bir genç koşarak yanıma geldi ve elimi sıktı. "Hatırladın mı beni? Ronnie... Hatırladın mı, moruk?"

"Ronnie," dedim ona, "bir sepet dolusu kuru bok ye."

Masaya tırmanıp bir bira açtım. Ben kutuyu dikerken tezahürat yaptılar. Göttüler hepsi, okurlarım. Onları ben yaratmıştım. Şimdi kurban konumundaydım. Aşağı baktım ve kızları fark ettim. Çoğu tıslayıp bağıyorlardı bana, şoven domuz diye haykırıyorlardı, fakat çoğunun yapmak istediği beni düzmekti. Düzmek istiyorlardı beni; bilge ruhumun kamışımın ucundan fışkıracak tohumunu bulmak istiyorlardı. O genç kızların istediği beni kendi türlerinde bir ölüme indirgemekti, ki farklı bir oyundu; onlarla düşüp kalkmak ve kimin daha kârlı çıktığını görmek.

... şiirleri okuyup işi kotardım, parayı kaptım ve şairin yakındaki evinde parti verileceğini duyurdum. Arabama koştum, bindim ve 1962 Comet ne kadar kükrerse o kadar kükretip gazladım. Sarhoştum, radyo açıktı ve gaz pedalını yere yapıştırdım. Venice'in karanlık sokaklarında bir aşağı bir yukarı sürdüm ve peşime düştüler, fare sürüsü. Sonra Comet'i evlerden birinin park girişine sokup kaldırıma çıkardım, güzeldi kaldırımda sürmek. Saatte yüz kilometreye çıkardım hızını, onlar da beni caddede izlediler. Birden önüme bir ev çıkar gibi oldu. Direksiyonu sola kırmama rağmen çite çarpıp bir kısmını götürdüm. Tekrar caddeye indim, çitin beyaz parmaklıkları hiçbir yerin ölü kemikleri gibi dans ediyorlardı kaputun üzerinde. Sonra takırdayıp döküldüler. Şairin evine sürdüm, arabadan indim ve peşimden geldiler...

İnsanları evime sık gelmekten soğutan bir tarzım vardır, ancak her zaman yenileri gelir. Robbie iyi bir çocuğa benziyordu, müşfik gözlü, sakallı; biraz gergindi ama gülmeyi biliyordu. *Kötü Olmayınca Kendimi İyi Hissetmiyorum* adında küçük bir şiir kitabımı yayınlamıştı. Birkaç tane satmıştı, biz de parasıyla kafayı çekmiştik. Robbie de şiir yazıyordu, ama iyi değildi yazdığı şiirler. Sonra başkalarına da getirmeye başladı –hep erkek. Şarap ve bira içip sohbet ediyorduk. Fakat siyasiydiler. Ne olduklarından emin değilim.

Anarşist ya da devrimci ya da o çizgide bir şey.

Benim siyasetim yok. Onlara inandıkları dava uğruna ne yapmak istiyorlarsa yapmalarını söyledim. Örgütlüydüler zaten, kendilerini davaya adanmışlardı. Oregon tepelerinde yiyecek, silah ve kadın depolamışlardı.

Edward, örgüt üyelerinden biri, bana şöyle dedi: "Bak, ya tarihin bir parçası olursun ya da toplumun yararsız bir parçası olarak kalırsın. Seni kullanmalarına razı oluyorsun ve bunu yaparak daha iyi bir dünya için çabalayan bizlerin işini zorlaştırıyorsun."

"Benim tek yapmak istediğim bir kâğıt parçasına bir şeyler yazmak."

"Bencillik ediyorsun," dedi, kızıl saçlı genç. "*İnsanlığın Kardeşliği*'ne katılmalısın."

"Kardeşliklerden haz etmem," dedim. "Kendimi yalnızken iyi hissederim."

"Ama şimdi bizimle içiyorsun."

"Birileriyle içeceksem anarşistlerle içmeyi yeğlerim."

"Anarşist değiliz biz," dedi Jack adındaki kardeş. "Anarşi siyasi ve toplumsal karmaşadır, her şeyin yakılıp yıkılmasını arzular. Biz sadece kötülüğü ve yozlaşmayı yok etmek istiyoruz."

"Bana bakıp durma," dedim ona.

"SİKTİR GİT!" diye bağırdı bana Jack kardeş.

Sabaha kadar içtik ve kardeşler benim önümde planlarını tartıştılar. Güvenleri onurlandırdı beni. Haklıydılar bana güvenmekte, çünkü her ne kadar onlara inanmasam da, inandığım ve gidebileceğim başka bir şey yoktu. Gayet hoş genç çocuklardılar ve benimle kafa kafaya içiyorlardı, üstelik kendi içkilerini de getiriyorlardı, ki ziyaretçilerimin çoğu için bunu söyleyemem.

Birden, sabahın ikisinde, Jack kardeş bakışlarını bana dikti. Çok sarhoştı, çenesinden tükürüğü sarkıyordu. "O zaman bize inanmıyorsun, öyle mi?"

"İnanmışım söylenemez."

"O zaman," dedi Jack kardeş, "siktir git! SİKTİR GİT, SİKTİR GİT, SİKTİR GİT!"

Bir süre sessizlik oldu, sonra diğer kardeşler konuşmaya devam ettiler. Jack kardeş gözlerini benden ayırmıyordu. Düşman'dım. Ne içerideydim ne de dışarıda. Ya katıl ya da otuzbir çek karanlık geceye.

"SİKTİR GİT!" diye bağırdı yine.

Kanepede biraz öne çöktü, hafifçe sağa kaykıldı, sonra halının üzerine yığıldı. Sızdıyordu.

"Araban nerede?" diye sordum Robbie'ye.

Gidip Jack kardeşi yerden kaldırdım. Robbie'nin peşinden kapıdan çıkıp geceye yürüdüm. Araba yakındaydı. Robbie arka kapıyı açtı ve Jack kardeşi arka koltuğa bıraktım. Koltuğa çarptığında bir an için gözlerini açıp bana baktı.

"SİKTİR GİT!" diye bağırdı yine.

Robbie'yle eve döndük ve kardeşlerle biraz daha içtik, sonra gittiler...

İki-üç gece sonra Robbie kapıyı çaldı. Onu içeri alıp iki bira açtım. Robbie birasından bir yudum aldı.

"Şey," dedi, "kardeşler seni öldürüp öldürmemeyi oyladılar..."

"Öyle mi?"

"Evet, bir oy farkla yırttın. 4'e 3.

"Harika. Sen oyunu nasıl kullandın?"

"Ben karşı oy kullandım."

"Bir bira daha iç."

"Sağol, içeceğim. Ama buraya sana her şeyin hazır olduğunu söylemeye geldim."

"Neymiş hazır olan?"

"Broşürlerin dağıtımı."

"Ne broşürü?"

"Hank, anlattım sana."

"Sarhoştum muhtemelen. Tekrar anlat."

"Pekâlâ," dedi Robbie, "Ültime'u yazdım. Kamyonette 40 nüsha var. Dağıtımında bana yardım etmen gerekiyor. Söz verdin."

"Ne Ültime'u?"

"Richard Nixon'a, Time dergisine, televizyon kanallarına, bir-

kaç valiye, Senato ve Temsilciler Meclisi üyelerine, *New York Times*'a, *Christian Science Monitor*'a, bilmesi gereken herkese."

"Neyi bilmesi gereken?"

"Hava kirliliğine son verilmediği takdirde kentleri tek tek havaya uçuracağız. Barajları ve kanalizasyonları havaya uçuracağız, bütün kentleri mahvedeceğiz, tek tek, hava kirliliği sona erinceye kadar."

"Bak, Doğu Hollywood'u havaya uçurmadan iki gün önce bana haber ver, olur mu? Son istediğim şey bokun içinde boğulmak."

"Seni uyarırız. Havayı temizleyeceğiz."

"Ve sokakları boka bulayacaksınız, öyle mi?"

"Çoğunluğun iyiliği için birkaç kişinin kurban edilmesi gerek."

"Ben sana bu broşürleri dağıtmanda yardım etme sözü verdim, öyle mi?"

"Evet, geçen gece söz verdin. Şimdi Ültimatolar büyük zarfların içinde istiflenmiş bekliyorlar, özel ulak damgalı, APS. Her broşür 26 sayfadan oluşuyor, taleplerimiz ayrıntılı bir biçimde yazıldı. Sen ve ben Ültimatoları kentteki 40 posta kutusuna dağıtacağız. Hepsini aynı posta kutusuna koyarsak fark edilebiliriz."

"Tanrım, Robbie, bunu yapamam! Programınıza inanmıyorum! Çatlaklık ve cahillik olarak görüyorum. Su ve bokla bir yılda hava kirliliğinin on yılda öldüreceğinden daha çok insan öldüreceksiniz!"

"Bana söz verdin, Hank."

"Öteki kardeşlerin nesi var?"

"Ben sana hayranlık duyuyorum, Hank. Bu büyük bir şey benim için. Yanımda senin olmanı istiyorum."

"Havanı alırsın, Jerco..."

Zavallı kaçık orada öylece oturup ayakkabılarına baktı. Mutfağa gidip bir şişe votkayla iki bardak kaptım.

"Bak," dedim, "şunu içelim. Bu gece kanepede uyuyabilirsin. Sabaha kamyonetinle kent çöplüğüne gidip o ültimatoları ait oldukları yere bırakırız."

Bardakları ağzına kadar doldurdum.

"Sen fabrikalardan ve sokaklardan geldin," dedi. "Yazılarını ilk

okuduğumda sıradışı bir adam olduğunu, bizden biri olduğunu anlamıştım."

"Kıçımı yalama, Jerko. Ben boku ait olduğu yerde severim. Kanalizasyon sistemi insanlığın en büyük icatlarından biri bence."

"Seni öldürmeye karşı oy kullandık, Hank."

"Bu bir armağan değil. İntihar kompleksim var benim..."

Şişeyi içtik ve ayağa kalkıp, "Hadi, gidelim," dedim.

"Bana yardım edeceğini mi söylüyorsun?" diye sordu Robbie.

"Ucuz bir heyecan yaşamış olurum..."

"Biliyordum yapacağımı!"

Dışarı çıkıp kamyonete bindik. Arkada kasası vardı fakat kardeşler üzerine bir tür yapı inşa etmişlerdi; tenekeden helezon biçiminde bir şeydi ve yine bir teneke parçasıyla arkaya lehimlenmişti. Koltuklarımızın arkasına 40 ültimatom istiflenmişti.

Robbie sürdü. İlk tekel bayiinde durup bir galon ucuz şarap kap-tık ve yola çıktık.

"İşte," dedi Robbie, "ilk posta kutumuz!"

Hollywood-Vine kavşağındaydı. Robbie yanaştı ve arkama uzanıp bir Ültimatom aldım, arabadan indim ve zarfı posta kutusuna attım. Kamyonete atladım ve Robbie gazladı.

Bir şeyler oldu bana. Çocuk tecavüzcüsü gibi hissettim kendimi. Şişeyi geçirdik.

"Harikulade bir gece," dedi Robbie. "Zarfın üzerindeki adresi okudun mu?"

"Evet."

"İlk Ültimatom kime gitti?"

"Richard Nixon'a."

Ondan sonra bir posta kutusundan diğerine gittik. Robbie'nin haritası vardı, posta kutusu dağıtımı dikkatle planlanmıştı. Sonra Watts'daydık, zenci kardeşlerimizin onuruna. Watts posta kutusuna bir Ültimatom bırakıp kamyonete sıçradım.

"Bakar mısın bana," dedim, "bu kamyonetten aşağı sıçrayıp içeriğine inanmadığım broşürleri posta kutularına atıyorum. Ben senden daha deliyim."

Son Ültimatom'u da postaladıktan sonra Robbie beni evime bıraktı. İçeri girip şarabı bitirdik. Geceyi geçirmesi için kanepeyi önerdim. Teşekkür edip gitmesi gerektiğini söyledi; kardeşleri muhteşem dağıtım gecesini anlatması gerekiyordu. Gitti ve kapıyı kilitledim. Karanlıkta kanepeye oturup bir kutu bira içtim. Sonra kalktım, yatak odasına gittim, ayakkabılarımı çıkardım, yatağa yığıldım ve üzerimde giysilerimle uyudum...

Sanıyorum iki ay kadar sonra bir akşam Robbie kapımı çaldı. Çok üzgün görünüyordu.

"Otur," dedim. "Sana bir bira getireyim."

"Sen iç," dedi. "Ben istemiyorum."

Kendime bir bira alıp karşısına oturdum.

"İşe yaramadı," dedi.

"Ne?"

"Başkana, basına, televizyonlara, dergilere, valilere gönderdiğimiz bütün o ultimatolar, işe yaramadı. Hiçbiri yayınlanmadı, tek kelime edilmedi, tek kelime duyulmadı."

"Söylediğinizi yapmak için dinamitiniz ve yeterli bilginiz var mıydı gerçekten?"

"Evet, vardı, ne yapacağımızı biliyorduk. Sonra başka bir şey oldu."

"Ne?"

"Kadınlar. Gıda, silah ve dinamit stokuyla gizlendiğimiz Oregon tepelerinde işler umduğumuz gibi gitmedi. Kardeşlerden bazılarının yanlarında kadınları vardı, sonra bazı kardeşler diğer kardeşlere ihanet edip kadınlarını düzmeye başladılar. Bunun üzerine öteki kardeşler de diğer kadınları düzmeye başladılar. Bütün güven yok oldu, herkes birbirinden nefret edip kavga etti. Dağıldık anlayacağın, her şey bitti."

"Robbie, bu tür şeyler her yerde oluyor, son derece normal," dedim.

"Olabilir, fakat bizim çözülmemize neden oldu."

"Bir içkiye ihtiyacın var senin."

"Ben senin gibi değilim. İçki acımı gidermez."

"Hayır, acını gidermez, sadece başka bir stratosfere götürür."

"Ben acımla yüzleşmeyi yeğlerim."

"Kolay gelsin."

Robbie orada durdu ve el sıkıştık. Sonra çıktı. Ben oturdum. Motorun sesini duydum. Gitmişti...

Üç-dört hafta sonra bir gece eve geldiğimde balkonuma ve kapının önüne istiflenmiş Oregon gıda maddeleri buldum: Un ve şeker çuvalları, fasulye çuvalları, yüzlerce çorba konservesi; tuz, kahve, kuru et, konserve domates, konserve süt; krema, tütün, sigara kâğıdı. Not falan yoktu, bunlar sadece, ve hava kirliliği...

Bir sonraki tuhaf adam, yeni Maxwell Perkins olacağını iddia eden, Martin Johnson adında benden on yaşı genç bir tipti. Neredeyse keldi ve kulaklarının üzerinde iki küçük kırmızı saç tutamı vardı. Çok temiz görünüyordu, ovalanmış, ayrıca benim kibar ve tehlikeli bulduğumu bir gülümsemesi vardı.

"Sen ortalıktaki iyi yazarlardan birisin," dedi. "Seninle tanıştığımı sevindim."

"Otur," dedim ona. "Bir bira ister misin?"

Oturdu. "Hayır, teşekkür ederim. Ben pek içmem. Az önce Robert Creeley'ye 18 kokteyl ısmarladım."

"Bir yerlerde bir bar bulabiliriz istersen."

Duymazdan geldi. "Bir yayınevi başlatıyorum, *Kırmızı Akbaba* Yayınları, tanıtım broşürü ile başlamak istiyorum. Bakabileceğim bir şiirin var mı?"

"Şu kapıyı aç," dedim dolaba işaret ederek.

Martin Johnson ayağa kalktı, dolaba gitti ve kapıyı açtı. Bir dağ yığını şiir bir an için sallandı, sonra halının üzerine döküldü.

"Bütün bu şiirleri sen mi yazdın?"

"Evet."

"Dolapta ne arıyorlar?"

"Üç-dört şiir bitirdiğimde dolabın kapısını aralar ve onları içeri sıkıştırırım."

"Neden yayıncılara göndermiyorsun?"

"Şiirde para yok. Ahlâksız öyküler yazıyorum."

"Bu şiirlere bir göz atmamın sakıncası var mı?"

"Yo, bakabilirsin."

Kendime bir bira daha almak için mutfağa gittim. Mutfak penceresinin önünde durup yan kapının basamaklarında patenlerini giyen genç kızı seyrettim. Yüzü bana dönüktü ve minicik bir etek giymişti. 8 yaşlarında olmalıydı. Küçük bir hanımefendi. Ayağa kalkıp patenlerinin üzerinde uzaklaşışını seyrettim. Sonra öteki odaya döndüm. Martin Johnson yere oturmuş şiirleri okuyordu. Okuduğu her şiirden sonra yorum yapıyordu.

"Bu güzel..."

"Bu muhteşem..."

"Bu o kadar iyi değil..."

"Bu ölümsüz..."

"Bu güzel..."

Okumaya devam etti. Sonra durdu. "Hepsini okuyacak zamanım yok, ama tekrar gelmek isterim..."

"Olur."

"Bu arada, tanıtım broşüründe kullanmak için bu şiir almak isterim. "Ölüm Bulvarı'nda Bir Akşam Gezintisi" idi şiirin adı.

"Alabilirsin," dedim.

Bir sonraki tuhaf adam Kendine Red Hand diyordu. 22 yaşındaydı, yollara takılmayı seven bir tipti, ufak tefek, sıırım gibi ve konuşkan.

"Yazılarına denk geldim, moruk. Daha önce görmediğim dürüst bir dilin var. Gelip sonu görmek zorundaydım."

"İyi yaptın. Bir bira ister misin?"

"Tabii."

Gidip ona bir bira aldım. Döndüğümde şu eski tek elle sigara sarma numarasını yapıyordu. Öteki eliyle birayı aldı.

"Şu üzerimdeki ceketi görüyor musun?"

"Evet."

"Yeni bir cekete benziyor, değil mi? Nereden aldığımı bilmek ister misin? Çöplükten! İnsanların neler attıklarına inanamazsın. Sadece omuzunda bir sökükle var, sırf bu yüzden sahibi çöpe atmış. Ben de alıp giydim. Hiçbir sorunu yok, birkaç böcek dışında. Çöpten çok iyi şeyler çıkar. İnsanlar sağlam şeyleri çöpe atıyorlar. Portakal buldum, çürük falan değiller..."

"Otur, biranı iç."

"Senin yazıların samimi, moruk. O kadar çok sahte insan var ki ortalıkta. Bob Dylan'ı biliyor musun? Onun şu Oakie iniltisi var ya? Kendisi değil, moruk. Sahte. Hadi, bir bara gidelim, sana bir içki ısmarlayayım."

"Olur, Red."

Elimizde biralarla sokağa çıktık. Köşedeki Boynuzlanmış Mata-dora girdik. Öğleden sonra iki sularıydı, tenhaydı içerisi. Oturduk.

"Votka 7," dedim barmene.

"Viski soda," dedi Red.

Barmen içkileri getirdi ve Red hesabı ödedi. "Seni ilk olarak *L.A. Free Press*'te okudum. Oradaki tek iyi şey senin şu köşendi..."

"*Pis Moruğun Notları*."

"Doğru mu bütün o hikâyeler?"

"%95'i."

"Ben de öyle düşündüm."

O anda erkekler tuvaletinden oldukça sarhoş şişman bir tip çıktı. Red'e yaklaştığında tökezleyip Red'in sırtına kapaklandı. Sonra doğrulup yürümeye devam etti.

Red taburesinden fırladı. "Hey, arkadaş"

Sarhoş döndü. "Ne var?"

"Buraya gel."

"Siktir git!"

"Buraya gel, dedim!"

Sarhoş Red'e yaklaştı, sonra durdu.

"Şimdi," dedi Red, "özür dilemeni istiyorum."

"Neden?"

"Nedenini sorma bana! 'Özür dile' dedim!"

"Hayır," dedi sarhoş.

Red'in eli bir anda cebine gitti ve sustalı parıldadı. Parmağını bıçağın kenarının üzerine koydu ve parmağının ucu ile bıçağın ucu adamın karnına dayadı.

"Şimdi," dedi Red, "özür dile! Yoksa önünde kışındakinden daha derin bir yarık oluşacak!"

"Özür dilerim," dedi sarhoş. Sonra yerine döndü. Çıt çıkmıyordu barda. Sonra Red ve ben içkilerimizi bitirip dışarı çıktık.

Eve dönerken 45 adım kadar önümüzde bot giymiş bir adam yürüyordu.

"Görüyor musun şu budalay? "dedi Red. "Asla böyle bot giyme. O büyük deri topuklar çok fazla ses yapar! Bu yüzden arkanda olup bitenleri duyamazsın. Ölüden farkı yok bana sorarsan! Seyret!"

Red sessiz adımlarla koşup adama yetişti. Tam arkasına geçip onu boğuyormuş gibi hareketler yaptı. 20-30 saniye kadar sürdü. Sonra Red durdu ve geri göndü.

"Gördün mü? Hakladım onu. Hiçbir şansı yoktu orospu çocuğunun!"

"Haklısın, Red!"

Daireme dönüp birkaç bira daha içtik. Red bana birkaç yol hikâyesi daha anlattı. İyi bir anlatıcıydı. Daha sonra birkaç hikâyesini kullanacaktım.

"Benim gitmem gerek," dedi sonra. "Meksikalı bir kadınla birlikte yaşıyorum ve anamdan emdiğim sütü burnumdan getiriyor. Sürekli düzülmek istiyor, başlı başına bir iş anasını satayım. "Sen beni artık düzmüyorsun, ibne misin nesin?" diye söylenip duruyor. Birgün 3. Cadde Tüneli'nin çıkışında rastladım ona, çok güzel görünüyordu. Takıldık ve birlikte yaşamaya başladık. Arada sırada sıkı düzüyorum onu, ama asla yetinmiyor, sürekli söyleniyor. Yakında yola çıksam iyi olacak, tahammül edemiyorum..."

"Ne zaman istersen gelebilirsin, Red."

"Sana şunu vermek istiyorum," dedi ve cebinden sustalıyı çıkarırdı.

"Bu muhteşem, Red, teşekkür ederim."

Sonra gitti, penceresinin önünden geçip kaldırımında batıya doğru yürüdü. Ayak seslerini duyamıyordun...

Bir gece Martin Johnson geldi yine. Üzerine şiirim basılmış bir kucak dolusu broşürle.

"Bunları imzalayabileceğin bir yer var mı?" diye sordu.

"Mutfak masası..."

Mutfığa girdik.

"Bira kutusundan geçilmiyor," dedi.

"Bir dakika," dedim. Bira kutularını çöpe attım. Sonra ıslak bir bez alıp masanın üzerindeki kül, bira ve kusmuk lekelerini silmeye çalıştım. Biraz zaman aldı. Olanaksızdı neredeyse.

"Bu kadar çok içmen şart mı?" diye sordu. "Sağlığını tehlikeye atıyorsun."

"İçmeyince de aklımı tehlikeye atıyorum. Sarhoşken yazarım ben."

Martin broşürleri masanın üzerine koydu ve imzalamaya başladım.

"Sen bunları imzalarken ben şiirlerine bir göz atmak isterim," dedi.

"Olur..."

İmzalama işini bitirmek üzereyken bir başka şiirle gelip onu da broşür olarak basmak istediğini söyledi. Olur, dedim. 50 dolarlık bir çek yazdı bana. "Bu imzaladığın broşürler için."

"Teşekkürler, Martin."

"Şuradaki üç resim. Sen mi yaptın onları?" diye sordu.

"Evet."

"Ben beğendim. Birkaç tane daha yapabilir misin?"

"Evet."

"Tanıdığım bir galeri sahibi var, senin için bir sergi açabiliriz belki."

"Resim benim çükümü fazla kaldırmaz."

"Yine de denemeni isterim. Bununla kendine boya ve kâğıt al."

50 dolarlık bir çek daha yazdı.

"Bir içki istemediğinden emin misin?"

"Hayır, teşekkür ederim..."

Sonra broşürleri toplayıp gitti...

Resim yapmanın iyi bir yanı var. Ne zaman istersen yapabilirsin. Benim için öyle en azından. Yazmak için insan kendini çok iyi ya da çok kötü hissetmeli, ama resim yapmak için kendin iyi ya da kötü ya da ikisinin arasında da hissedebilirsin. Tabii ki, benim için her şey sarhoşken daha iyi; buna seks, yazmak veya boğa güreşi seyretmek dahil. Başkalarını bilemem, benim için böyle. Fakat resim yapmak, içmek, düzüşmek, yazmak, tek bir şey değildir; ama neredeyse tektir. Bu yüzden resim yapıp kafayı çektim, hareket oradaydı, dans eden kızlar; bangır bangır çalan radyo, ucuz purolar ve parmaklarına bulaşan boya; puronun üzerindeki boyayı yutarsın ve sabahına yuttuğun alkolün ve boyanın zehrinden hasta kalkarsın. İlk iş banyoya gidip kusarsın, sonra çalıştığın mutfığa gidersin ve yerde 8-9 resim durmaktadır, 4-5 tane de masanın ve lavabonun üzerinde. Çılgın bir sirk.

Ben de resim yaptım. Resim kursundaki sınıfımı hatırlıyorum, her yerdeki ateş eksikliğini; sanki alayı, öğrenciler ve öğretmen, herkesin uyum içinde hiçbir şey yaratmamasına dair sözü edilme-yen bir yasaya boyun eğiyorlardı. Yani, herkes birbirine karşı çok nazik ve dostane davranıyordu; çılgınlığa ve umutsuzluğa dalmaktan ziyade bir pikniği andırıyordu, sosyal etkinliği.

Neyse, içtim ve resim yaptım, resim yaptım ve içtim. Doğrudan boya tüpleriyle resim yapıyordum, fırça fazlasıyla ağırdı ezgi için. Tüpleri sıkarak resim yaptığım için kurumaları birkaç gün sürüyordu. Resimden geçilmiyordu ortalık: Mutfak, yatak odası, banyo ve salon döşemeleri.

Particiler geldiler, onları geri çevirdim:

"Resimlerime basarsanız sonra..."

Telefonu söküp zille çekicinin arasını tuvalet kâğıdıyla doldurdum. Mutfak kapısının üzerindeki kapı zilini de tuvalet kâğıdıyla tı-kadım.

Bir yerden yapışkan bant bulup resimleri duvara bantladım, her

yere. Duvarlar bitince tavana bantlamaya başladım. Resimlerimin çoğunda hayvan ve insan figürleri vardı, etrafımda ve tavanda asılı duruyorlardı. Bir gece kafayı çekip Sunset Bulvarı'nda bir bara gittim ve oldukça klas bir hatun kaldırıp onu eve getirdim. İçeri girer girmez, "Tanrım, sen delisin, değil mi?" dedi.

"Bazen kendimi deli gibi hissettiğim olur, ama her zaman değil."

"Ben gidiyorum," dedi ve gitti...

Martin ile karısı Clara geldiler. Kapının çaldığını duydum, jalu-zinin arasından bakıp onu tanıyınca onları içeri aldım. Martin ile Clara resimlere bakarak dolandılar evin içinde.

"Çalışmışsın bayağı," dedi Martin.

"Evet," dedim.

"Bunu alabilir miyim?" diye sordu Martin.

"Elbette," dedim.

"Ben de bunu alabilir miyim?" diye sordu Clara.

"Elbette."

"Bunu?" diye sordu Martin.

"Hayır, o benim."

Birer bira içtiler benimle birlikte. "Devam et," dedi Martin, "sana bir sergi ayarlayacağım."

"Tamam," dedim. Martin aldıkları iki resim için 150 dolarlık bir çek yazdı bana, 50 dolarlık bir çek de malzeme için. Sonra gittiler...

Ertesi gün oturup resimlere baktım. Sinirime dokunmaya başladılar. Yeterince zarif değillerdi; çiğ güzeldi ama çiğlik haykırmaya başladığında fazlasıyla Las Vegas neonunu andırıyordu. Resim kur-sundaki öğretmenin çalışmalarımı havaya kaldırıp diğerlerine ne dediğini hatırlıyorum:

"İşte size renkten korkmayan bir adam."

Fakat renk tek başına yeterli değildi. Resimlere bakmaya ve bak-tıkça onlardan giderek daha çok nefret etmeye başladım. İçmeye ve beğenmediğim resimleri indirmeye koyuldum. Odadan odaya gidip resim indiriyordum. Bir süre sonra sadece 5-6 asılı resim kalmıştı. Sonra onları da indirdim. Hiçbir şey kalmamıştı. Akşam oldu. İç-

meye devam ettim.

Sonra bir fikir geldi aklıma. Küveti sıcak suyla doldurup resimleri suya sokarsam renkleri soldurabilirdim. Küvete sıcak su doldurup büyükçe bir resim aldım. Resmi suya daldırdım. Güzel, işe yarıyordu. Resmi çıkarıp mutfak masasının üzerine koydum. Birkaç boya tüpü açıp orasını burasını hafifçe renklendirdim. Güzel.

Resimlerimi tek tek küvete götürüp suya sokmaya başladım. Bazılarını çıkardıktan sonra biraz renklendirdim, diğerlerine dokunmadım. Çok geçmeden bütün resimlerim banyo yapmışlardı. Tekniğimi asla kavrayamayacaklardı. Kendimi çok daha iyi hissederek yatağa girdim...

Ertesi sabah kalktım, resimlere baktım ve midem bulandı. Kusum. Sonra resimleri buruşturup arka taraftaki iki büyük çöp bidonuna tıktırmaya başladım. Bir süre sonra iki bidon da dolmuştu, ama ben resimleri buruşturup avludaki diğer boş çöp bidonlarına tıktırmaya devam ettim.

Sonra telefonu söküp tuvalet kâğıdını çıkardım, ön kapının zili ni de çalışır hale getirdim.

Asla bir Van Gogh olamayacaktım, bir Dali bile. Pencerenin önündeki daktilonun başına oturup geçen kızları seyretmeye dönme zamanı gelmişti. O gün hipodroma gittim ve 80 dolar kaybettim. O gece içmeden uyudum. İçmediğim gecelerde gözüme uyku girmez ama o gece deliksiz bir uyku çektim. Tiksintiden yorgun düşmüştüm. Uyandığımda yataktan kalkmadım. Öylece yatıp tavanı seyrettim. üç sularında telefon çaldı. Martin Johnson arıyordu.

"Hey, telefonun çalışmaya başlamış yine."

"Evet."

"Resimler nasıl gidiyor?"

"Bitti."

"Nasıl yani?"

"Hepsini sıcak suda yıkadım. "

"Sahi mi? Sonra ne yaptın?"

"Çöpe attım."

"Ne? Ciddi olamazsın."

"Hayır, bira kutuları ve eski bir Yarış Bülteni ile birlikte çöpi boyladılar."

"2.000 doları çöpe attın!"

"Hoşuma gitmediler."

"Çoğu iyiydi. Dinle, çöpçüler ne zaman gelirler?"

"Çarşambaları saat 9 civarı. Bugün Çarşamba ve akşam oldu."

"Bana bir iyilik yapar mısın? Gidip çöp bidonlarını kontrol et. Hâlâ dolu olup olmadıklarına bak."

Kalkıp arka tarafa yürüdüm. Bidonlar boştu. Telefona döndüm.

"Çöpçüler gelmişler. Her şey gitmiş."

"Yazık," dedi Martin, "böyle bir şey yaptığın için sana çok kızgın olduğumu söylemeliyim."

"Tamam, yavrum," dedim ve kapattım...

Martin acısını zamanla unuttu ve yeni şiirler almaya geldi. Red Hand geldi ve bana yeni yol hikâyeleri anlattı. Başkaları geldi, erkek ve kadın. İhtik.

Fırtınalı bir zamandı, kumar zamanı ve o Doğu Hollywood avlusuna gelenler gelmek zorunda olanlardan oluşuyordu daha çok. Ben zayıftım ve güçlüydim ve alkoliktim ve saatlerimi harcadılar ama aynı zamanda malzeme ve ışık getirdiler; seslerini ve yüzlerini getirdiler; korkularını ve kötücül aptallıklarını ve bazen şaşırtıcı özgünlüklerini getirdiler. Yalnız başıma edinebileceğimden çok daha fazlasını getirdiler bana, her ne kadar kendimi en iyi yalnızken hissetsem de...

Ondan kısa bir süre sonra Doğu Hollywood'dan ayrıldım. Koparıldım demek daha doğru olur. İnsan tökezler, duygusal olarak bocalar ve yolunu yitirir. Kendimden 20 yaş daha genç bir kadınla birlikteydim. Sokakta yürüdüğünde ya da bir kafeye oturduğunda bütün erkeklerin baktığı türden bir kadın. "Güzel ve Çirkin," diye tanımlardı hatun bizi. Değerini düşüren birkaç unsur vardı: Deliydi, ayak bilekleri kalındı ve onları çizme giyerek gizlemeye çalışırdı. Bir de güzelliğinin sürekli bilincindeydi. Takıldım hatunla; o beni-

deniyordu, ben de onu. Fakat o benden daha avcıydı. Bende olanaklar görüyordu sevgili çocuk. Benim bir tür ruhum olduğunu ve onun ruhunun benimkini fethedeceğini, mest edeceğini ve yere sereceğini düşünüyordu. Bu arada, bunun gerçekleşmesini beklerken, onu ve çevresini eğlendirebilirdim.

Fakat anlamadıkları şu ki, bir sanat biçimiyle uğraşanlar en iyi usarelerini sanatlarına saklarlar. Bu yüzden annesi ya da üvey babası ya da kız kardeşleri ya da arkadaşları için fazla ışık yaymadım. "Canı istediğinde çok sevimli olabilir," dedi. "Fakat genellikle canı istemez."

Büyük bir evi vardı ve iki çocuğu üst katta yatıyorlardı. Çocukları ondan daha çok seviyordum. Bambu saplarıyla kaplı büyük bir arka bahçe vardı, binlercesi gökyüzüne doğru yükselirdi, hiçbir yere saplanan mızraklar. "Bu pislikleri temizlememiz gerek," dedi. Benim özel ormanımdı orası. Sık sık götün teki gibi oturup saatler geçirirdim orada. Son hatırladığım orada sabahın üçünde oturdum, çıplak ve titreyerek, elimde bir kutu bira daha. Geceliğiyle geldi, şişman görünüyordu, kalın bilekli; sesli adımlarla, çalıları ezerek, küçük yaratıkları korkutarak.

Önümde durup yerinde sallandı. Ay ışığı geceliğinin içini aydınlatıyor, bir sürü erkeğin arzuladığı vücudunu teşhir ediyordu. Ne parça, ne kız, ne yavru. Soluğunu duyabiliyordum bana, "Neyin var senin tanrı aşkına?" diye sorduğunda.

"Bilmiyorum," dedim.

Hâlâ bilmiyorum.

KUMARBAZ

Telefon çaldığında sabahın dört buçuğuydu, cevap verdim. Stultz arıyordu ve, "Oldu işte, aldılar paramı," dedi.

"Kim aldı paranı?"

"Onlar."

"Soyulduğunu mu anlatmaya çalışıyorsun?"

"Hayır, rulete döndüm."

"Her şeyi mi kaybettin?"

"Evet, on beş bin dolar—"

"Tanrım, sana yataktan çıkma demiştim, değil mi?"

"Odama bir kadın gönderdiler!"

"Yani?"

"Planladılar, yaparlar—"

"Kimler?"

"Yönetim."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Kadını düzdüm, sonra uyuyamadım ve aşağı indim."

"İyi, artık uyuyabilirsin—"

"Hayır, çünkü hiç param kalmadı."

Cevap vermedim. Yatağın kenarında oturmakla yetindim, neon ışıkları koca çirkin göbeğimin üzerinde yanıp sönüyorlardı.

"Senin paran kaldı mı?"

"Sekiz bin dolarım var."

"Sana arabamı satarım. Aksiyona ihtiyacım var."

"Araban yok ki."

"Kol saatim var."

"Bak, ben uykuma dönüyorum; sabah on-on bir gibi görüşürüz."

Kapattım. Başım ağrıyordu. Nefret ediyordum Vegas'tan. Stultz çelmişti aklımı. Sadece 200 dolarla gelmişim. Rulet oynamıştım, basit sistem, kırmızı-siyah. İşimi görmüştü.

Yatağa uzandım. Kapı çaldı. Üzerimde şortum vardı. Kapıya gittim, zinciri çıkarmadan araladım.

Bir kız.

"Hayatım," dedi, "Vegas'ın en iyi saksafonunu ben çalarım—"

"Sen git bir kirpi em," dedim ve kapıyı kapattım.

"Babalık," diye tısladı kapının arkasından, "canlı bir bok parçasından farkın yok."

Beş buçuk sularında telefon çaldı yine. Stultz.

"Hey, kızın teki geldi ve beni emdi! Harikuladeydi! Fas'takinden bile iyiydi.

"Hangi parayla?"

"Çek yazdım."

"Uyu."

"Şu kırmızı-siyah sistemi işe yaramayacak. Tekerlek her döndüğünde yüzde elli şansın var."

"Benim sistemim dalgalanmalar üzerine kurulu."

"Pekâlâ, şimdi aşağı inelim. Ben oynamayacağım. Sadece seni izleyeceğim."

"Benim uyuduğumu izlediğini hayal et," dedim ve kapattım.

Altı-yedi dakika sonra telefon çaldı yine.

"Uyuyamıyorum," dedi.

"Bir gazete iste," dedim, "sonra duş yap, yatağa gir ve gazeteyi oku. Eleman Aranıyor sayfasını oku, o seni uyutacaktır."

"Daha iyi bir fikrim var."

"Öyle mi? Ne?"

"Otuz bir çekeceğim."

"Bu gece düzüşüp bir de saksafon çektirmedin mi?"

"Evet, ama sadece otuz bir uyutur beni."

"İyi o zaman," dedim, "başla sıvazlamaya."

Sabahın dokuz buçuğunda kapı yumruklandı. Yangın çıkmış olabileceğinden korktum. Koşup kapıyı açtım. Çıplak olduğumu unutmuştum.

"Vay, vay," dedi koca adam, "Barbar Conan değilse ne olayım!"

Yanında bir başka azman vardı. O ikisine bakınca iri olmaktan haz duydukları sonucuna vardım.

Hayır, haz duymaktan fazlasıydı –hastalıktı onlar için.

"Her ne satıyorsanız," dedim, "ilgilenmiyorum."

Kapıyı kapatmaya yeltendim ama adamlardan biri kapıya hafifçe vurdu ve kapı yüzüme çarpıp beni yere serdi. Kanayan burnumla ayağa kalktım. Sekiz bin dolar için geldiklerini düşündüm, kolay pes edilecek bir meblağ değildi. Gidip yatağın kenarına oturdum, çarşafı burnumu sildim. Ayakkabıma uzanıp sustalıyı çıkardım, açtım ve ayağa kalktım.

"Sakin ol, Conan," dedi daha iri olan, "otelin güvenliğiyiz biz."

"Öyle mi?" dedim. "Bana fazla güven verdiğinizi söyleyemem."

Daha iri olan kimliğini gösterdi, sonra öteki de kimliğini çıkarıp salladı, ikisi de gülümsüyorlardı bu kadar iri oldukları için.

"O kimlikleri herhangi bir yerde bastırabilirsiniz," dedim. "Sizin odaları soymadığınız ne malum?"

"Hayır," dedi iri olan, "biz soymayız. Ama senin bu odadan çıkmanı istiyoruz!"

"Neden? Kazandığım için mi?"

"Hayır, Stultz'un arkadaşı olduğun için."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Birkaç saat önce onu fiş çalarken yakaladık demek oluyor."

"Bu da beni kuşku mu kılıyor?"

"Yakınlık dolayısıyla."

"Nerede şimdi? Hapiste mi?"

"Yo, hayır," dedi daha iri olan, "onun gibiler için hücre harcama-yız."

"Yo, hayır," dedi daha az iri olan.

"N'aptınız ona?"

"Konuştuk biraz."

"Öyle mi?"

"Evet. Senin yarım saat içinde bu odayı boşaltmanı istiyoruz, aksi taktirde seninle de küçük bir konuşma yapacağız."

"Anlıyorum."

"Anlaman senin için iyi olur."

Dönüp gittiler.

Çantamı yapıp arabama gittim. Çantayı bagaja fırlattım, anahtar-la kapıyı açtım, Stultz içeride oturmuş gazetede at yarışı sonuçları-nı okuyordu. Yanına oturdum.

"Nasıl girdin içeri?" diye sordum.

"Sarhoştun herhalde. Yolcu kapısını kilitlemeyi unutmuşsun."

"Berbat görünüyorsun."

"Kendimi gördüğümden de beter hissediyorum."

Zor konuşuyordu şiş dudaklarının arasından. Bir gözü morar-mıştı.

"Kırık kemik falan var mı?"

"Sanmıyorum. Fakat bir daha dönersem iki bacağımı da kıracak-larını söylediler. Üç mavi fiş için yapılır mı bu?"

"Neden yeltendin böyle bir şeye?"

"Aksiyona ihtiyacım vardı ve seni yataktan kaldıramadım."

"İyi," dedim, "buldun aradığın aksiyonu."

Arabayı çalıştırıp Los Angeles'a doğru sürdüm.

Yol bayağı uzundu ve hava giderek ısındı. Stultz gazete okuyor-du, sadece at yarışı sonuçlarını ve istatistiklerini. O kadar da çok şey yoktu okuyacak.

"Koşumlu yarışlar şu anda koşuluyor," dedi.

Karşılık vermedim.

"Son gittiğimde birkaç ikili bahis yakaladım," dedi Stultz.

Konuyu kapatmasını istiyordum.

"Baksana, Stultz, sen hiç kadın düşünmez misin?"

"Kadın mı? Ne yapayım kadını?"

"Aklını kumardan almana yardımcı olur belki."

"Seviyorum kumar oynamayı. Kazanmak ya da kaybetmek umurumda değil, sadece oynamak istiyorum."

"İyi de çok yıldırıcı, ve aslında oldukça sıkıcı."

"Yerine ne koyacaksın? Her şey sıkıcı."

"Büyük sanat eserlerine ne dersin?"

"Of, palavradan başka bir şey değil."

"Haklısın galiba."

"Bazen haklıyumdur," dedi Stultz.

"Hangi sıklıkta?"

"Yüzde elli yüzde elli şansım olan bir durumda yüzde kırk iki gibi."

"Yüzde sekizlik bir kaybedersin o zaman."

"Kaybettüğimde acısını hissederim. Kazandığımda bir boka yaramam."

Bir şey demeden sürmeye devam ettim. Stultz kadına ihtiyaç duymadığını söylemişti fakat her zaman bir kadın olurdu hayatında. Hepsi birbirine benzerdi. Genç, zeki ve güzel kızlar. Fakat bir süre sonra çıkarlardı hayatından. Onlardan ödünç para alır, geri ödeyemezdi.

"Sekiz bin dolar kazandın, öyle mi?" diye sordu bana.

"Sekiz bine yakın. Bagajdaki çantada."

"Bana beş yüz borç ver."

"Siktir git."

"İnsanlığını yitirmişsin sen."

"Mecburen."

Yol gerçekten uzundu... İki kez direksiyonda uyuya kalacaktım az kalsın. Bir keresinde araba az kalsın yoldan çıkacaktı, bunun üzerine başımı direksiyondan kaldırıp Stultz'a, "Baksana, bir süre sen kullanabilir misin?" diye sordum.

"Denerim, dostum."

Kenara çekip durdum, yer değiştirdik ve Stultz yola çıktı tekrar.

"Kahretsin," dedi, "kahretsin."

"N'oldu?"

"Kaburgalarımda kırık var galiba! Direksiyonu çeviremiyorum!" Araba yolun kenarına doğru gitmeye başladı. Direksiyonu kavrayıp düzelttim. Ayağımı uzatıp frene bastım. Araba sıçrayıp yolun ortasında stop etti.

Stultz kaburgalarını tutmuş öylece oturuyordu.

"Süremeyeceğim, moruk."

"Önemli değil, Stultz, ben idare ederim. Yer değiştirelim yine."

"Sana gerçekten minnettarım, dostum. Bir gün anlayacaksın ne kadar minnettar olduğumu."

Şoför koltuğuna geçmek için arabadan inmemle gazlaması bir oldu. Fişek gibi.

Çölün ortasında öylece durup Stultz arabamla gözden kayboluncaya kadar arkasından baktım, bagajdaki sekiz bin dolarımla üstelik.

Yüz kilometrelik bir alanda bir kasaba olup olmadığını bilmiyordum.

Yürümeye başladım. Sonra bir arabanın yaklaşmakta olduğunu duydum. Yolun ortasında durup el salladım. Dosdoğru geçip gitti. Puro içen şişman bir adam gördüm sadece.

Bir süre daha yürüdüm.

Bir sonraki araba yaklaştığında dönüp başparmağımı uzattım. Sonuç değişmedi. Bu seferki Sno-Kone yiyen bir cüceydi ama.

Ölebilirim bu çölün ortasında, diye düşünerek yürümeye devam ettim.

O kadar da umursamıyordum –ölmek çok da önemli değildi. Oraya varmaktı can sıkıcı olan.

Özleyeceğim şeyleri düşündüm yürürken, çok tuhaftı hepsi. Sabahın onunda serin bir tuvalette sıçmak ya da kedime bir kutu kedi maması açmak ya da bira içerken boks maçı seyretmek gibi. Ya da otobanda trafiğin arasında ustalıkla araba sürmek, hız ve mesafe

tahminleri yaparak sürücülerin arasına dalıp çıkmak ve aynı zamanda dikiz aynasında aynasızları kontrol etmek. Ya da bir kasa iyi şarap satın alıp içecek bir şeyden yoksul olduğum günleri hatırlayarak arabama taşımak, yiyecek bir şeyim de yoktu ona bakarsan.

Bir araba yanaştı. İnanamadım.

Mavi gözlerinin üzerine yeşil bir şapka giymiş tatlı ve gülümseyen bir genç kız.

"Çölde maden mi arıyorsun, babalık?"

"Denemez. Susuzluktan kururken santim santim Los Angeles'e doğru ilerliyorum sadece."

"Atla, babalık, sorunun çözüldü. Ben doğru Los Angeles'e gidiyorum."

Arabaya bindim ve usulca yola çıktık. Serindi içerisi, havalandırma güzel çalışıyordu. Kızın üzerine çok hoş yeşil bir elbise vardı ve biraz bacak gösteriyordu.

"Buna inanamıyorum," dedim kıza. "Hayat o kadar da boktan değil her şeye rağmen—"

Sonra arkamda bir ses duydum. Arka koltuktan:

"Hayat hâlâ boktan, orospu çocuğu!"

Dönmeye yeltendim.

"Dönme! Bana bakma! Bana bakarsan ölürsün, orospu çocuğu!"

Dosdoğru önüme baktım.

"Pekâlâ," dedim, "şimdi ne yapıyoruz, orospu çocuğu?"

"Sakin bir daha bana orospu çocuğu diye hitap etme! Benim elin seninkinden güçlü burada!"

"Ben pas geçiyorum," dedim.

Tatlı kız arabayı sürmeye devam etti.

Sonra onu duydum yine: "Şimdi usulca arka cebine uzan, ani bir hareket yapayım deme, sonra cüzdanını çıkar ve havada tut, gerisini ben hallederim!"

Söylediği gibi yaptım. Cüzdanı havada tuttum ve öyle bir kaptı ki bileğimi kıracaktı az kalsın. Elimi indirdim.

"Bak," dedim, "az önce arabam ve arabamla birlikte sekiz bin dolarım çalındı—"

"Bu palavraları duymak istemiyorum!"

Cüzdanımı paralamakla meşguldü, banknotlarımı ve kredi kartlarımı almakla. Şimdi adresimi de biliyordu. Evime varabilirsem orada tuvalet kâğıdından başka bir şey bulamayacaktım.

Sonra güldüğünü duydum. "Bu sürücü belgesine göre altmış üç yaşındasın. Moruk, sen daha çok yetmiş-üç gösteriyorsun!"

"Karşıma çıkan insanlar yüzünden çabuk yaşlandım. Ayrıca insanlığımı yitirdiğim de söylendi bana."

"İnsanlık mı? O da neymiş?"

"Hiç."

Tatlı kız bana baktı. "Beni becereceğini düşünmüştün, değil mi?" diye sordu alaycı bir tonla.

"Seni becermek mi? Hayır, yarığına biraz tutkal fışkırtacaktım sadece."

"Hey, moruk! Lafına dikkat et!" diye bağırdı adam.

Tatlı kız içmekte olduğu sigarayı sinirli bir edayla küllüğe sıkıştırdı.

"Neden bu yaşlı osuruğun işini bitirmiyoruz, Hayward?" dedi.

"Adımı söyleme, fahişe! Adımı söyleme! Aptal kancık fahişe!"

"Adını duymadım! Yemin ederim, Hayward!"

Hayward'ın küfürleri arabayı sarsarken yol almaya devam ettik. Sonra yatıştı.

Sonra, "Pekâlâ, dangalak!" dedi.

Cüzdanım havada uçtu ve paspasın üzerine düştü. Yerden alıp içine baktım. Bir şey yoktu içinde. Deri sadece.

Hayat tekrar tekrar baştan başlıyordu. Bazen.

"Pekâlâ, kancık," dedi Hayward, "arabayı durdur ve motoru stop et!"

Kız kenara çekip motoru stop etti. Öylece oturduk.

"Pekâlâ, kancık, arabadan in ve işini gör."

Kız kapıyı açıp indi. Kız inerken ben kontak kilidindeki anahtarlara doğru uzandım.

Silahı enseme hissedip durdum.

"Fazla düşünme," dedi Hayward, "çünkü düşünmeyi bilmiyor-

sun, bilseydin kışın şimdi olduğu yerde olmazdı!"

Sonra kız arabaya bindi.

"Hadi," dedi Hayward, "sür şunu!"

Kız yola çıktı ve güzelce yol almaya başladı.

"Pekâlâ, dangalak," dedi Hayward, "in aşağı!"

"Kalmayı yeğliyorum galiba—"

"Sana düşünme çünkü beceremiyorsun demiştim! Şimdi, babalık, beşe kadar sayacağım!"

Silahı ensemde hissettim.

"Beşe geldiğimde arabadan inmemişsen bu dünyadaki bütün endişelerin sona erecek!"

Saymaya başladı.

"Bir!"

"İki!"

"Üç!"

Dörde geldiğinde kapıyı tekmeleyip açtım ve kendimi dışarı fırlatırken kızın başına doğru bir tekme salladım. Sonra havadaydım ve yuvarlanıyordum. Kızın frene asıldığını ve arabanın kaydığını duydum. Sonra yuvarlanmayı bitirdim ve kendimi yüzü koyun kum yerken buldum.

Başımı kaldırdığımda arabanın yavaşça bana doğru geldiğini gördüm. Hayward başını pencereden dışarı çıkarmıştı ve elindeki silah parıltıyordu.

"Orospu çocuğu!"

Ateş etmeye başladı. Atomik mantar bulutlarını andıran kirli kum gayzerleri oluştu etrafımda. Sonra araba geri döndü. Bir kez daha yanımdan geçti kükreyerek. Nevada kumunun anaforunda gözümü açmaya zorladım kendimi, plaka numarasını görmeye kararlıydım.

Plakanın üstü kırmızı külotla örtülmüştü.

Hayward'ın mermileri beni ıskalamıştı. Kalktım, üstümü başımı gelişi güzel süpürdükten sonra Los Angeles'e doğru yürümeye başladım yine.

DOĞU HOLLYWOOD'UN KAZANOVASI

Öyleydi. Devamlı kadın tavlardı Tod Hudson, neredeyse can sıkıcı bir süreklilikle. Onu ilk kez DeLongpre'daki dairemde tanımıştım yanılmıyorsam. "Parti" demek yeterli olmaz. Dairemin kapısı hep açıktı. Her gece birileri geliyor, oturup kafayı çekiyorduk. Çoğunu tanımıyordum. Bütün bu insanlar için nedenim, diyordum kendi kendime, malzeme toplamak. Palavraydı, tabii ki, mümkün olduğunca sık sarhoş olmak için bahane yaratıyordum kendime.

Bir gece Tod kız arkadaşıyla içeri girdi ve oturdu. Dikkatimi çekmişti, çünkü farklı görünüyorlardı. Temiz ve şık giyimliydiler ve Tod kendi şişesini getirmişti; *Old Grand-Dad*. Yanındaki hatun yüksek topuklu ayakkabı ve naylon çorap giymişti. Şık bir sarışın. Diğer kadınların çoğunun üzerinde birkaç beden büyük lekeli pantolon vardı. Kısa kesilmiş saçları ve yuvarlak çılgın yüzleri vardı. Çoğu Feminist olduklarını iddia ediyorlardı. Başarısızlıkları için erkekleri suçluyorlardı. Gayet bunalımlı, öfkeli ve sıkıcı tipler. Her birinin yanında taşakları alınmış bir erkek vardı ve bu erkeklerin her biri şair, devrimci, ressam, şarkı yazarı ya da şarkıcı olduğu iddiasındaydı. Hepsinin görünümü aynıydı neredeyse: İnce, hastalıklı

keçi sakal, uzun tel tel saçlar; sırf dirsek ve parlak alındılar sanki; fazla gülümseyip sürekli işiyor ve hatunlarını dinliyorlardı.

Tod'un yanına gittim.

"Nesin sen, polis falan mı?"

"Yo, hayır," dedi, "bir içkiye ne dersin?"

Porto şarabıyla bira karışımını diktim ve bardağımı indirdim. On yıl olmuştu *Grand-Dad* içmeyeli. Tod bardağımı doldurdu.

"Bu Rissy," dedi, başıyla hatunu işaret ederek.

"Merhaba," dedi Rissy o sihir patlamasıyla bacak bacak üstüne atarak.

"Dikkat et!" diye bağırdım.

Bir şeylerin gelmekte olduğunu sezmiştim. Bütün hayatını ayaktakımı ile geçirmiş düşkün biriysen bir tür sezgi geliştirirsen. Tıkanık trafikte dikiz aynası sahibi olmak gibi bir şeydir.

Haklıydım. Koca bir sümük parçasıydı. Geri geri tökezliyordu; aptalca, zarafetsiz, cahil kollarını çırparak, karanlık ve acınası bir sıfır yığını. İçkileri korumak için onu sol omzumla bloke ettim ve sehpanın üzerine sırt üstü yığıldı, gübre yığınının andıran ucuz sarıhoşluğunun içine.

Tanıyordum onu. Bir şiir atölyesi işletiyor ve annesiyle yaşıyordu.

Yanına gittim, onu pantolonunun kışından ve gömleğinin yakasından kavradığım gibi balkona taşıdım ve geceye fırlattım. Adam gibi rica ettiğinde gitmeyi bilmiyorlardı.

Oturup Tod ve Rissy ile içtim. Arada sırada yerimden kalkıp birini kapıdan dışarı itiyordum. İşe yarıyordu. Bir süre sonra üçümüz kaldık. Tod sanatla ilgilenmiyordu hiç olmazsa. Her şeyde başarısız olmuş pek çok insan sanata yöneliyor, onda da başarısız olmaya devam ediyorlardı. Tod onlardan biri değildi. Tod için bir artı. Tod için iki artı: Rissy vardı. Tod için bir eksi: Yavandı hergele. Titreşimleri varsa bile, cüzdanındaki ehliyetin altında katlanmış duruyorlardı herhalde. Rissy'ye gelince, on yıldan beridir kadın gibi bir kadına bu kadar yaklaşmamıştım. *Grand-Dad* gibi.

İçtik ve konuştuk. Sohbetin çok zekice olduğu söylenemezdi.

Bazen fazla sanatsal bir hal aldığı bile oluyordu.

"Henry Miller'i biliyor musun?" diye sordu Tod.

"O da kim?" dedim.

Grand-Dad'ın dibini bulup benim ucuz şarapla devam ettik, ikisi de hafif mideleri bulanmış gibi görünmeye başladılar.

"Bizim gitmemiz gerek," dedi Tod.

Bana kartını uzattı. Porno dükkânı işletiyordu.

"Uğra bir ara," dedi.

"Mümkün değil," dedim, "yüksek ideallerim var."

"Ya sana rüşvet teklif edersem?"

"Nasıl?"

"Yarın gece karımı sana bırakacağım."

"Rissy'yi mi?"

"Hayır, Rissy karım değil."

"Ben banyoya gidiyorum," dedi Rissy.

"Tabii," dedim.

"Karın," dedim, "Rissy'yi biraz olsun andırır mı?"

"Rissy'den bile daha iyi bir parçadır."

"Bir sorunu var öyleyse."

"Deli. Sık sık akıl hastanesine girip çıkar. Kendi gider."

"O kadar da çok istemiyorum doğrusu. Çok fazla çatlak hatunla birlikte oldum."

"Çok güzeldir. Çılgın gözler. Uzun saçlar. Muhteşem bir vücut."

"Dediğim gibi..."

"Deli olduğunu fark etmeyeceksin. İşine gelince zeki olabilen delilerdendir. Çok iyi gizler. Önce ruhu yüksek sanırsın. Seni iyi tanıdıktan sonra ne mal olduğunu belli eder."

"Tamam, bırak öyleyse."

"O zaman dükkâna gelecek misin?"

"Evet..."

Rissy döndü.

"Tanrım, banyon dehşet verici! Muhtelif ölümcül kirlere bağlanmış!"

"Özür dilerim," dedim, "hizmetçim çöpçüyle kaçtı."

Sonra gittiler ve geleceğim üzerine düşünürken kendime yatmadan önce son bir içki koydum, gazozlu beyaz şarap.

Aslında, bir şey olacağını sanmıyordum. İnsanlığın pek çok zaafı var, fakat iki temel zaaf olarak şunları sayabilirim: Zamanında gelememe ve sözünü yerine getirememe. Korkunç bir sadakatsizlik de söz konusu, fakat şu anda bizi ilgilendiren Vaad. Tod'un Ten Getirme Vaadi.

Neyse, o gece kapalı kapı siyaseti güttüm. Gelen bütün sarhoşları, sülükleri, oyuncularını, köpekbalıklarını, çağanozları ve ruhsuzları tornistan ettim. Bazılarının özel muameleye ihtiyacı vardı, ki memnuniyetle yerine getirdim. Önceki deneyimlerden derslerini almış olanlar sessizce gidip daha renksiz de olsa yeni barınaklar aramaya gittiler. Tod tam vaktinde geldi. Tastamam. Avluma girerken farların yükseldiğini ve alçaldığını gördüm, sonra motoru stop etti. Kapıyı açıp indi, ağzında sigara, ve makinenin içinden Ten çıktı süzülerek; yüksek topuklu ayakkabı, bir diz parıltısı ve o çıldırtıcı ebedi kalça. Ay ışığında dimdik durup muhteşem saç yığını salladı. İnce belliydi, hoş, uzun boylu... fuleli adımlarla kapıma doğru yürüdü... yanında Tod.

Kapı hafifçe çalındı... hatunun vuruşu... açtım... Tod geceye dalıp kayboldu.

"Ben... Ingrid..." dedi.

Vay canına.

İçeri girdi. Altın parıltısı. Çılgın bir tablodaki alev alev gözler. Yüzyıllar boyunca sayısız erkek ölmüş ve öldürmüştü böylesi için. Yani, sonunda, nutkum tutulmuştu. Sönük gerçekliklerle karşı koymaya çalıştım –bağırsaklar, dışkı, kolsuz serap çocuklarının tonalitesi, hiçbir yerin sokaklarındaki kırık çöp bidonu kapakları. Bir an parladı. Sonra yıkıldı. Hatun oradaydı hâlâ, daha da gerçek.

"Affedersin," dedim, "burası pek hoş bir yer değil."

Ingrid güldü.

"Ben sevdim."

"Otur. İçecek bir şeyler getireyim."

Mutfağa gittim. Hatta özenle iki bardak bile yıkadım. Bir şişe

votkam vardı. Her şeyi getirip sehpanın üzerine koydum.

Öğleden beri içiyordum, ama bira daha çok. Şişeyi açıp bardakları doldurdum.

"Yemek yedin mi?" diye sordum.

"Hayır..."

"Şunu içelim... Bir yer biliyorum..."

Sunset Bulvarı'na götürdüm onu, Antonio'un Yeri'ne. Valeye, "Dikkat et. Vitesleri sıyırma," dedim.

"Oo, hayır, efendim," dedi on iki yıllık arabama bakarak, "hiçbir yerini sıyırmam bu arabanın..."

İyi, diye geçirdim içinden, bahşış yerine havanı alacaksın...

İçeri girdik ve bize bir masa verdiler. Hatun biftek söyledi. Ben de biftek söyledim. İçkilerimizi yudumlarken konuşmaya başladı. Yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu, söylediği her şeyi izleyemiyordum, çok umurumda da değildi zaten. Çekici görünüyordu ama. Bir tür paniğin uçurum kenarındaymış gibi. Ben de kafayı yemiştım. Onu tedavi edemezdım. Kendimi de tedavi edemezdım.

Sonra anlattığı bir şeyi yakalar gibi oldum. "...ve ben hamileyken Tod öteki kadını eve aldı ve hep birlikte yaşamaya başladık..."

"Bak," dedim. "Çektiğin sıkıntılar için üzıldüm. Fakat bilmek istediğim bir şey var. Şu Tod, bu kadar güzel kadınları nasıl tavlıyor? Nesi var?"

"Hiçbir şeyi yok."

"Bu doğru olamaz. Yani, nasıl yapıyor bunu?"

"Yapıyor işte. Kuşkuları yok, hepsi bu. Erkeklerin çoğu sahip olamayacaklarını düşündükleri şeylerle sınırlıdır."

İki içki daha söyledim. Kadehini kaldırdı ve gözümün içine bakarak bir yudum aldı. Gözleri maviydi ve mavilik çok geriye ve derine uzanıyordu. Hipnotize olmuşum. Kendimi kaybedip o maviliğin içinde yüzdüm.

"Bebeği doğurdum; çok tatlı," dedi Ingrid. "Boşanma davası bu ay sonuçlanacak. Benimle evlenmeni istiyorum."

"Onur duyduğum, gerçekten. Ama seni tanıyalı yarım saat oldu henüz."

"Ben seni pek çok başka hayatta tanıdım. Bir zamanlar ben kuğuydum, sen kartal ve su sıçratıp çırpınarak çiftleştik."

Biftekler geldi. İki içki daha söyledim. Aç değildim. Sanırım Ingrid de değildi. Tabağını kaldırdığı gibi havaya fırlattı.

"Bu siktiri boktan bifteği yemek istemiyorum! Zavallı bir hayvan öldürdüler bunun için! NEFRET EDİYORUM ONDAN!"

"Ben de, bebeğim..."

Garson gelip öylece baktı. Ona hafifçe göz kırpıp el salladım. Komi ortalığı temizlemeye geldiğinde eline bir beşlik sıkıştırdım. Bifteğimi başka bir masaya taşıdıktan sonra tekrar yerime döndüm. Garsona başımla hesabı getirmesini işaret ettim. Kiram üç gün gecikmişti bile ve cebimdeki son parayı vermek üzereydim.

İyi bir düzüş olmasını umdum, çünkü ben gerçekten düzülüyordum...

Daireme döndüğümüzde votkaya başladık. Ingrid hayli sakın görünüyordu. Her şeyin yolunda gitmesini umdum, çünkü ev sahibem bir kez daha polis gelirse beni evden çıkaracağını söylemişti.

İçkilerimizi yarılamişken Ingrid, "Hadi yapalım. Yatak odası nerede?" diye sordu.

"Şey," dedim, "tabii..."

Yatak sola ve aşağı doğru eğikti. Bazen yuvarlanmamak için tutunmak gerekiyordu.

Ingrid elbisesini ve çamaşırlarını fırlattı ve karşımdaydı... Sevgili okur, zamanınızı neden harcayayım? Kaldıramadım...

"Fazla sarhoşum," dedim ona.

Oturma odasına geçip votkaya devam ettik. Sonra ben pisleştim.

"Elbiselerini ve topuklu ayakkabılarını giy tekrar!" diye buyurdum.

Gidip dediğimi yaptı. Geri geldi.

"Şimdi otur!" diye buyurdum.

Ingrid itaat etti.

"Şimdi bacak bacak üstüne at ve elbiseni kışına kadar sıyr!"

Ingrid itaat etti.

"SENİ FAHİŞE!" diye bağırdım.

"Evet, fahişeyim," dedi, "haklısın."

"HAYIR! HAYIR! HAYIR!"

"Ne?"

"Fahişe olduğunu kabullenme. Bu her şeyi berbat eder. Fahişe olduğunu inkâr et!"

"Peki. Fahişe değilim."

"Evet, fahişesin."

"Hayır, fahişe değilim!"

"Seni fahişe, fahişe, FAHİŞE!"

Yerimden kalktım ve onu saçından tuttuğum gibi kanepeden kaldırdım. Yüzüne bir tokat çaktım. Sonra bir tane daha.

"ÇÜKÜMÜ EM, FAHİŞE!"

Aleti çıkardım, üzerine eğilip ağzına aldı. İşi biliyordu. Deliliği dilini ateşte yanan bir yılanın kuyruğu gibi döndürüyordu. Erkek domuz gibi pompaladım aleti ağzına.

Bir daha da görmedim onu.

Fakat Tod'a verdiğim sözü tuttum. Porno kitapevinin yerini saptadım. Oturduğum yerden uzak değildi. İçeri girdim. Girişteki yüksek gişede bir eşcinsel oturuyordu. Çok tehlikeli ve üstün görünüyordu. Eşcinsellerle bir sorunum yok, yeter ki bana iş koymasınlar. Çirkin bir mahlûk olarak böyle bir sorunla nadiren karşılaşırım.

Bu tip, "Bir dolarlık sembolik giriş ücreti var, sonra kapanış saatine kadar kalabilirsiniz," dedi.

"Bak, ben borcumu ödemeye geldim. Tod'a buraya geleceğime dair sözüm var."

"Tod şu anda meşgul, efendim."

Gerçekten de meşguldü Tod. Pasaklı ve pejmürde bir tipi yakalamış güç ve nefretle kapıya doğru sürüklüyordu.

"SENİ KAÇIK OROSPU ÇOCUĞU!" diye bağırdı Tod. "SAKIN BİR DAHA GELME BURAYA! HATTA, BİR DAHA SENİ BU CİVARDA GÖRÜRSEM GÖZÜNÜN YAŞINA BAKMAM!"

Tod bu lanetli kişinin kışına bir tekme yerleştirdi, sert bir tekme,

çok sert, sonra eşcinselin kapı nöbeti tuttuğu gişeye gitti, uzanıp bir 45'lik aldı.

"AĞZINI HAVAYA UÇURURUM!"

Adam kapıdan çıktığı gibi toz oldu. Bir daha görmedim onu.

Tod 45'liği yerine koydu.

Sonra beni dükkânın arka tarafına götürdü. Film makinelerini gösterdi.

Bu herifler bu boku seyrettikten sonra göstericinin üzerine patlatıyorlar! Bazen ön tarafta işim oluyor. Sonra buraya geliyorum ve iğrenç bir BEL kokusu alıyorum! Hiçbir şey belden daha iğrenç kokmaz, bok bile! Bazen buraya gelip onları yakalıyorum. Bazen yakalayamıyorum. O zaman elimde ne oluyor, biliyor musun? Sertleşmiş atmık! Lanet olsun, moruk, bu kadarı da fazla."

Sonra koptuk. Ne Tod'u ne de karısını bir süre görmedim. Yol-lamış olduğum müstehcen öykülerin telif çekleri gelmeye başladığı için kirayı ödeyebildim. Melrose Bulvarı'nda müstehcen öyküler yayınlayan bir dizi yayinevi ve onların pek çok alt yayını vardı. Bir emiş-sikiş öyküsü için 375 dolar ödüyorlar, sonra bana yazıp aynı öyküyü 75 ya da 50 dolar karşılığında başka bir yerde yayınlamak istediklerini söylüyorlardı. Ben de olur, yayınlayın, diyordum. Bu beni fabrikalardan uzak tuttuğu gibi yeni bir intihar girişiminde bu-lanmamı engellemişti. Allah razı olsun o harikulade orospu çocuk-larından.

Neyse, Tod döndü. Parti gecelerine son vermiş, tek başıma ve ciddiyetle içiyordum. Birden kapıda belirdi, yanında başka bir afet-le.

"Oo, Bay Chinaski!" dedi afet, "Sizi tanımak beni heyecanlandırı-yor!"

"Beni de, bebeğim, ne içersin?"

Kazanova Tod yeni bir yavru bulmuştu kendine.

"Bu Mercedes," dedi bana.

Cennetten bir yılan gibi süzüldü içeri Mercedes.

İçkilerimizi yudumlarken Tod bana haberi verdi.

"Yaşadığımız avluda boş bir daire var ama henüz kimsenin bundan haberi yok. Adam daireyi boşaltıyor, kirası çok hesaplı. Aslında adam çıktı ama henüz eşyalarını almadı. Ev sahibi ile aram çok iyi ve dairenin anahtarı bende. Neden gelip bir göz atmıyorsun?"

Gidip bir göz attım. Daha iyi bir yerdi, çok daha iyi. Üstelik kirası 50 dolar daha düşüktü. Ayrıca arada sırada Mercedes'i görebilecektim.

"Tamam," dedim Tod'a. "Bir şartla. Beni rahatsız etmeyeceksin. Etmezsin, değil mi?"

"Hayatta etmem, moruk... Senin evin sana aittir. Beni görmek istersen, ben buradayım. Biz seni asla rahatsız etmeyiz."

"Pekâlâ," dedim, adamın samimi olduğunu düşünerek. Belki tamamen değil, ama kısmen en azından.

İşte, Kazanova Tod'un avlusundaydım...

İlk bir hafta her şey yolunda gitti. Beni rahatsız etmedi. Telefonu bağlattım, yeni bir tekel bayii buldum. Kahvaltı masasının üzerinde daktiloyu koyabileceğim bir yer vardı. Kiranın daha ucuz olması bana şiir yazma olanağı tanıyacaktı. Usanmıştım sikiş öyküleri yazmaktan, her ne kadar onları herkesten daha iyi yazsam da. Aslında yaptığım gerçekçi bir öykü anlatıp araya sikiş-sokuş sıkıştırırken öyküye devam etmekte. Şiir söz konusu olduğunda istediğin her şeyi yazabilirdin, çünkü kimse şiire para ödemiordu.

Sonra Çarşamba akşamı geldi çattı. Hipodromdan gelmiştim, bitkindim. Her gün sabahın ikisine-üçüne kadar içiyordum. Fakat besleniyordum bundan, dizeyi iyi ve sıkı kılıyordu.

Küvete girip uzandım. Suyu her zaman kaynar sıcaklıkta tutar ve nadiren sabun kullanırım. Bir kutu soğuk bira vardı elimde. Dışım sıcakla temastayken içimden soğuk birayı akıttım.

Sürekli görüştüğüm biri yoktu artık. Bir-iki kez becerdiğim belki beş hatuna telefon numaramı vermiştim. Aptal sikişler. Yararsız sikişler. Fakat insan hastalıklı bir görkem uğruna arada sırada çanı çalıyor yine de.

O sefil karılardan hangisinin aradığını merak ederek yere doğru sarkan taşaklarımla küvetten çıktım.

"Evet, Chinaski," dedim.

"Hey, moruk, Tod ben. N'apıyorsun?"

"Şimdi girdim, Tod. Kışım yerlerde sürünüyor. Çok yorgunum."

"Bize gel. Seni görmek istiyorum."

"Hey, moruk, ne zaman yazdığımı düşünüyorsun sen?"

"Bana yazma mazereti sıkma, moruk. Ne zaman istersen yazabilirsin."

"Ne zaman hissedersen o zaman yazarsın. Ben şu anda hissediyorum."

"Çok güzel şeyler var burada. Bu gece kendine izin ver. Ev arkadaşım Laura ile tanışmanı istiyorum. Mercedes'i terk ettim onun için. Bu Laura var ya, silüetini görmek bile pantolonuna boşalmana yetecek. Seni tanımak istiyor."

"Pekâlâ, Tod, şeridi yarın gece de döndürebilirim sanıyorum. On dakika sonra sendeyim..."

Ve oradaydı, Laura. Tod bir kez daha başarmıştı. Bulduğu her hatun bir öncekinden daha soluk kesiciydi. Ve zeki. Kadınlarının hepsinin, biraz dünyevi ve hafif katı olmakla birlikte, hafif bir mizah duygusu vardı. Vücuduna rağmen duygunu yitirmene neden olacak kadar katı değil ama. İyi bir harman seçmeyi biliyordu Tod. Fakat nerede buluyordu onları? Benim karışma çıkanların hepsi yalnız ve tehlikeli mahlûklardı, ruhları diğerleri kadar donanımlı olmadıkları için kararmış. Bu dünyaya fırlatılmış bir mahlûk olarak ben de çirkindim, ama bundan hayli memnundum. Fakat kadın olmak daha zordu Amerika'da; çirkin bir kadına yukarıdan bakılırdı, oysa çirkin bir adama yukarıdan bakarsan seni bir güzel benzetebilirdi ve genellikle benzetirdi de.

Tod'un pikabından müzik yayılıyordu odaya. Laura odada kırtarak dolanıyor, arada sırada gülümsüyor, şarkı sözleri mırıldanıyor, soluğumu kesiyordu. Kafası biraz iyiydi galiba. Fakat kibir parıltıları yaymıyordu. Ya da parıltılı bir kibir. Hemingway bunu nasıl ifade ederdi acaba? İyi söyleyemezdi bence. Gelin bana katılın.

Tod kokaini sehpanın camının üzerine yaydı. Karın etrafını por-

no dükkânından bir düzine kadar dildo kuşatmıştı.

Tod bir kahkaha attı. "Biliyor musun, beyaz kızların bazıları sadece siyah dildo istiyorlar. Biz de satıyoruz onlara."

"Büyük dildolar mı?"

"Evet. Efsaneye uygun."

"Efsane mi?"

"Umarım..."

Laura oturup karı burnuna çekti. Ben hiçbir zaman düşkün olmadım kokaya. Kalıcı olmaması canımı sıkıyordu. Koka enselenmekten korktukları için çok hızlı yükselip düşmeyi seven ödleler içindi. Bir gecede 8-10 kez düzüşüp hiç boşalmamaya benziyordu. Belki saf kokain başka bir şeydi, ama o da beni bulmazdı zaten.

Tod başını kaldırdı.

"Satıyorum. Sen de benim dostum olduğuna göre sana yarı fiyatına verebilirim."

"Anlaştık."

"Tod seni seviyor," dedi Laura. "Yani ruhen. Bütün kitapların var onda!"

"Öyle mi?"

"Evet."

"Doğru, moruk, onları imzalamaya ne dersin?"

"Karşılığında elime ne geçecek?"

"Laura'nın dizine dokunabilirsin..."

"Sahi mi?"

Tod öteki odaya gidip 6-7 kitap getirdi. Annem Yatakta İken Tavuk Düzdüğüm Gece. Su Geçirmez .mcığın Bira Geçirir. Greta Garbo ile Nirvana'da Gevşemiş. Beni Em, Kendini Em, Em Em. Diğerleri de aynı çizgideydi.

"Bu boktan kitapları imzalayamam. Tamam, Shakespeare de kötü yazdı ama bunun idrakinde değildi. Daha yazarken biliyorum."

"Sana rüşvet önermeme izin ver. Ot satıyorum..."

Tod sehpanın üzerine bir paket bıraktı, tohum ve sap daha çok. İmzalamaya başladım.

Üç-dört kokain turu daha attıktan sonra daireme gittim. Daktilonun başına oturdum. Tuşlar bana baktı, ben tuşlara baktım. Siktüğimin Tod'u, kazanova. Benin neyim vardı? Onun kokaini vardı. İç çamaşırımla kalıncaya kadar soyunup tohumlardan ve saplardan bir tek kâğıtlı sardım. Matraktı. Tohumlar köz halinde sigaranın içinden fanılama düştü, fanılamı delip beni yaktı. Onları elimle süpürdüm. 5-6 bira içmem gerekti kendime gelebilmek için, sonra yatak odasına gidip uyudum... Ertesi sabah uyandığımda göğsümde ve göbeğimde küçük kırmızı yanıklar vardı...

O gece benim kırıklardan biriyle oturuyordum, Ursella ile. Kıçına kadar inen kızıl saçları vardı Ursella'nın. Hapçıydı. Keskin fakat tehlikeli bir zekâsı vardı. Ben bütün o kızıl saçı seyrederek içmeyi seviyordum. Arada sırada düzüşüyorduk ama ahım şahım bir durum yoktu. Ursella ile gevşeyip onun nasıl bu kadar katı olabildiğini anlamaya çalışıyordum. Ben hiçbir zaman bu kadar katı olmak istemem, bu yüzden onu inceleyerek bunun önüne geçebileceğimi düşünüyordum. Dünyada yeterince mutsuzluk vardı zaten, buna katkıda bulunmak istemiyordum.

Ursella Tod'la, Doğu Hollywood'un Kazanova'sı ile, Tod bir gece Laura'yla ziyaretime geldiğinde tanışmıştı. O gece Tod'un üzerine tam oturan giysilerinin fazlasıyla farkındaydım. Yani, her kumaş parçası daracık kıçına tutunmuştu sanki. Örgü gömlekleri de tenine yapıştırdı. Kemer köprülerden güzelce geçer ve gayet düzgün dururdu. Benim kemerim bükülmüş olarak aşağı sarkardı. Gömleklerimin düğmeleri hep eksikti. Sigara yanıkları. Saçımı taramayı unutturdum ve sakalım bakımsızdı. Pantolon paçalarını ya fazla uzundu ya da fazla kısa. Şortum kıçımın yarığında toplanırdı. Yüzüm aldığım alkol yüzünden kırmızı ve şişti. Tod kâğıttan kesilmiş gibiydi. Osurukları bile vanilya aromalıydı muhtemelen.

Telefon çaldı. Tod arıyordu. Perşembe gecesiydi. Laura Salı, Perşembe ve Cumartesi geceleri bir gece kulübünde striptiz yapıyordu ve çok iyiydi. Dedğim gibi, Perşembe gecesiydi. Tod kendini yalnız hissediyordu.

"N'apıyosun, moruk?"

"Yorgunum."

"Gelsene?"

"Hayır, moruk, istemiyorum."

"Hadi, moruk, yapma!"

"Hayır, moruk..."

"SİKTİR GİT!" diye bağırıp telefonu kapattı.

Ursella'nın yanına döndüm.

"Tod aradı, değil mi?"

"Evet."

"Seni görmek istedi, değil mi?"

"Evet."

"Kalbini kırdın!"

"Tanrım, kadını bu gece çalışıyor. Bununla baş edemiyor..."

"Kaça kadar çalışıyor?"

"İkiye kadar."

"Kalbini kırdın! Onu görmeye gidiyorum!"

"Senin bileceğin iş."

Çantasını kaptı, kapıyı açtı, çarptı ve gitti.

Ya benim kalbim? diye geçirdim içimden.

Sonra bunun mantıklı bir düşünce olmadığını idrak edip içeri süpürge dolabına zulaladığım şişeden kendime büyük bir bardak skoç koydum. İnsanın bir koz saklaması iyi oluyordu, yeri geldiğinde çakıyordun. Bazen kozun yoksa işin bitikti.

İçkiyi bitirdim, sonra ayakkabılarımı çıkarıp usulca Tod'un dairesine yürüdüm. Jaluzilerin arasından içeri baktım ve dildoların arasına yayılmış kokaini gördüm. Ursella Kazanova tarafından düzülecekti. Samimi olmam gerekirse, yaraladı beni. Sonra Olympic Salonu'ndaki boks maçlarını anımsadım. Daireme döndüm, yarım bardak skoç daha içtim, üzerine de cila niyetine bir bira çektim, sonra arabama atlayıp gazladım...

İki gece sonra indirimli kokainimi almak için Tod'un dairesine gittim. Genellikle tohum ve saptan ibaret olan ottan da biraz satın aldım, her seferinde yaptığım gibi. Tod her zamanki gibi gayet

temiz giyinmişti, terzi elinden çıkmış gibi. Asla bir toz zerreciği bile göremezdin herifin üzerinde. Sakal tıraşına asla ihtiyaç duymaz, burun kılları asla uzamazdı. Bay Cool. Onu sadece bir kez öfkeli görmüştüm, o sefil tip film makinesinin üstüne patlattığında. *New York* dergisi okuyordu. Laura danslarından birini çalışıyordu. Kostümüne değiştirmek için dans ederek öteki odaya gitti.

Tod başını kaldırdı. "Hey, moruk, geçen gece bizimle olmalıydın. Karikatüristleri görmeye gittik. Seni telefonla aradım ama evde yoktun ya da açmadın... Karikatüristler müthiş. Crumb dışında herkes oradaydı neredeyse. Neyse, birkaç satış yaptım. Çekmeye başladılar. Sonra bulunduğumuz evin sahibinin karısıyla yürüyüşe çıktım. Onu buraya getirip becerdim, sonra geri götürdüm."

"Kadını iyi tanıyor muydun?"

"Bir keresinde beş dakika bir arada bulunmuştuk..."

"Nasıl beceriyorsun?"

"Neyi?"

"Her fırsatta düzüşmeyi?"

Güldü Tod. "Hey, moruk, sorun değil..."

O sırada Laura dans ederek odaya döndü ve Tod sehpayaya biraz koka yaydı. Kendi takıldığı mal sattığı maldan iyiydi, bu yüzden kalmaya karar verdim. Bira ve cin de vardı. Hem, Kazanova'yı araştırıyordum. Şu kadarını biliyordum: Sohbeti yüzünden değildi, o bir hayli sıkıcıydı. Belki de söylemediği şeylerdi. Benim insanları tek bir cümleyle kendimden soğutmak gibi bir huyum vardır. Çok umursadığımdan değil, ama düzebileceğim pek çok kadını bu yüzden elimden kaçırmışımdır. Bu da o kadar kötü bir şey değil belki. Ya da benim gibiler öyle düşünürmüş gibi yaparlar.

Gece ilerledi. Fazla bir şey konuşulmadı. Tod porno dükkânında bir şiir okuması yapmamı önerdi.

Saatleri harcarken ben Tod'u düşünmeye başladım. Bana anlattığı bütün o sikişler; hiçbir zaman birinin özel ya da kötü olduğunu veya birine tutulduğunu söylememişi. Tarzı buydu belki, sözünü etmemek. Bazı kadınlar kayıtsızlıktan etkilenir, dünyevilik olarak

görürler. Fakat sahip olduğu şey her ne idiye, işini görüyordu. Doğu Hollywood'un Büyük Sikiş Ustası. Aleti de öyle muhteşem falan değildi. Ya da merakıma yenik düşüp öğrenmek için aradığımda Ursella öyle iddia etti. "Dildolardan birine kullansaydı iyi olurdu," dedi bana.

Gece ilerlerdi. Cin, koka, bira ve ot. Laura çalıştığı gece kulübündeki sapıklardan söz etti. Onların aslında otuzbirci olduklarını, iyi bahşiş verdiklerini ve âşık olduklarını iddia etti. Ben hipodromdan söz ettim biraz. Öteki biraz âni oldu. Tod yüzünde pis bir sırıtışla öne doğru eğilip, "Hey, moruk, sen hep ne kadar iyi yaladığından söz edip duruyorsun!" dedi.

"Hey, bırak bu işleri, Tod..."

"Hayır, moruk, ne zaman kafan iyi olsa am yalarım, böyle yalarım diye başlıyorsun!"

"Doğru söylüyor, Hank," dedi Laura.

Bir keresinde Alameda'da bir fabrikada çalışırken arkadaşlardan biri iyi yalamakla övündüğünde Koca Tommy dediğimiz adamın ettiği laf hiç aklımdan çıkmaz: "Hey, .m yalayan erkek çük de emer!"

Nedense bu zihnimde yer etti. Ben yalamaya yalamazsam beni terk etmekle tehdit eden genç bir hatunun ısrarıyla başladım. Dört sene sonra terk etti de, ama o arada tekniğimi iyice geliştirmiştım. Kafam iyi olduğunda bir şekilde bu konudaki uzmanlığım la övünmeyi severim, oysa aslında o kadar da meraklı değilim.

"Düşündüm ki," dedi Todd, "beni iş başında izlersen iyi olup olmadığımı söyleyebilirsin belki."

"Git başımdan, moruk..."

"Hayır, gayet ciddiym."

Laura yatak odasına gitti. Tod onu izledi. Ben kendime bir cin soda koydum. Berlioz'un Darağacı Marşı çalıyordu.

"Hey," diye seslendi Tod, "Hadi, moruk!"

Yatak odasına girdim. İkisi de çıplaktı. Laura bacaklarını açmıştı. Tod başını kaldırdı. "Şimdi beni izle, moruk!"

İşe koyuldu. Yavandı, kendi gibi.

"Tanrım," dedim, "biraz tutku kat! Çıldır! Bırak kendini!"

Tod denedi. Çok kötüydü. Yavan bir şakadan farksızdı. İçim sızladı gerçekten, bütün o ziyan. Laura kartondan kesilmiş gibi öylece yatıyordu.

"Tanrım, bırak da nasıl yapıldığını göstereyim sana!"

Tod başını kaldırdı. "Pekâlâ, göster!"

Cinimi dipleyip daldım. Belleğimi yoklayıp Van Gogh darbelerimi çekip çıkardım. Klitorisinin etrafında gezindim, sonra birkaç fırça darbesi atıp çekildim, tekrar saldırdım, bıraktım, devam ettim, sonunda kalarak, mahvederek. Laura kendinden geçmişti. Kalkıp işi Tod'a devretmeye karar verdim, ama yapamadım ve ne olduğunu anlayamadan bir baş çıkmış bir baş girmişti. Kamışım köklerken Laura tınaklarıyla sırtımı yırtıyordu. Sonra Tod'un sesini duydum:

"TAMAM, OROSPU ÇOCUĞU! KALK ÜZERİNDEN! HEMEN!"

Başımı kaldırdım. Tod çıplak vaziyette elindeki 45'liği bana doğrultmuştu.

"SİKTİR GİT BURADAN!"

Emniyet kilidinin sesinin duydum. Namluyu göbek deliğime doğrultmuştu. Yataktan kalktım.

"Hey, cool, Sikici Tod. Rengin attı, moruk!"

"SİKTİR GİT! DEDİM. HEMEN!"

Giysilerimi toplayıp koluma astım. Yatak odasından çıktım, Tod da 45'likle peşimden geldi. Ön kapıyı açtım ve geceye yürüdüm. Ardıma bakmadan. Avlunun arka tarafındaki dairemin yolunu tuttum. Sabahın ilk saatleriydi, ortalıkta kimseler yoktu. Kamışım yumuşamıştı, epey. Anahtarlarımı çıkarmak için elimi pantolonumun cebine soktum ve yoktu. Kahretsin. Yolda bir yerde cebimden düşmüş olmalıydı. Şortumu giyip yol boyunca anahtarımı aramaya başladım. Bütün yolu gerisin geri kat ettim fakat anahtarları bulamadım. Sabah ayazı üşütüyordu. Tod'un dairesine dönüp kapıyı çaldım. Yanıt gelmedi. Düzüşüyorlardı muhtemelen. Hatunu onun için güzelce ısıtmıştım, buna hiç şüphe yoktu.

Bir kez daha çaldım.

Tod'un sesini duydum. "VER OROSPU ÇOCUĞUNA ANAHTARLARINI!"

Kapı açıldı. Laura belirdi, çıplak. Bana anahtarları uzattı. Sonra kapıyı kapattı.

Sarkan anahtarlarım ve taşaklarımla daireme döndüm. İçeri girdim ve iki kutu bira içtikten sonra uyudum...

O gecedен bir daha bahis açılmadı. Hiç yaşanmamıştı sanki. Bu arada kokain alışkanlığım, indirime rağmen, bütçemi fena halde sarsmaya başlamıştı. Şiiri unutup müstehcen öykülere döndüm yine. Müstehcen öykülerimin hepsi gülünçtü, mesela birinde adamın tekinin erkek-düşmanı karısı adamı taşaklarından yatak başlığına çiviler ve adamın sevgililerini telefonla arayıp onlara hiçbir erkeğin onu bir daha aldatamayacağını söylerken bir yandan da adamı üzerine haşere ilacı sıkarak yavaş yavaş öldürür.

Neyse, bir gece Tod'un evindeydim gene. Laura striptiz kulübündeydi. Durgun bir geceydi. Biraya takılıyorduk. Todd bir porno dükkânları zinciri başlatmayı düşündüğünü söyledi, birini benim işletmemi istiyordu. Güvenebileceği ender insanlardan biri olduğumu iddia ediyordu. Ona bu konu üzerinde uzun uzun düşüneceğimi söyledim. Sonra kapı vuruldu. Okumayı bilirsen bir kapı vuruşu çok şey anlatır insana. Bu çirkin bir vuruştı, kötü karanlığın vuruşu gibi. Yani hiç hayra alamet değildi benim okuyuşuma göre. Hiç.

Tod kapıya gitti. İki güvenlik zinciri vardı kapısında. Birini açtı ve kapıyı hafifçe aralayıp dışarı baktı. Sonra bana döndü.

"Tedarikçim," dedi, "asıl adamım."

"Ben gidiyorum öyleyse, hemen."

"Hayır, kalabilirsin."

"Tanrım," dedim.

Tod kapıyı açtı. Önce sıska bir tip girdi içeri. Küçük sıçan gözleriyle odayı taradı. Yatak odasına süzüldü. Banyoya baktı. Duvarları ve halıların altını kontrol etti. Abajurların şapkalarının altına

baktı. Buzdolabını bile açtı. Bütün bunlardan sonra, Büyük Adam girdi içeri. Büyük ve şişman. Ucuz siyah ve kirli bir takım elbise vardı üzerinde. Muhtemelen kötülük diye bir şey yok, fakat varsa hatırı sayılır bir parçası karşımdaydı: Bay Kötü. Cinayet kokuyordu. Sinirsel kaşıntısından kurtulmak için adam öldürebilecek birine benziyordu. Hissettim bütün bunları, hem de nasıl. Ve korkuya kapıldım çünkü bulaşıcıydı; dalgalar halinde yayılıyordu üzerinden. Filmlerde ya da başka bir yerde onun gibi birini görmemiştim ömrümde. Böyle birini yaratamazsın. Vardı sadece.

Tod'a baktı. "KİM BU HERİF?"

"Bizden..."

"Ne istiyor? N'apar?"

"Yazar. Bira içiyorduk."

"Söyle toz olsun!"

Büyük Adam'ın alnından dökülen ter yüzünden aşağı süzülüyordu. Siska tip gidip onun yanında durdu. Clint Eastwood olsa ne yapardı?

"Hey, ne sikim iş lan bu?" dedi şişko. "Bir BİRA'ya mı ihtiyacı var? Ne lan bu?"

Tod biramla döndü, yeşil teneke kutuda, en sevdiğim çeşidi. Kapağını açıp bir yudum aldım.

"Kim bu herif? Derdi ne?" diye sordu adam Tod'a.

"Söyledim ya," dedi Tod, "sorun yok." Sonra, "Laura'nın amını yalamasına bile izin verdim," dedi cılız bir gülümsemeyle.

"Bu benim gözümde bir şey ifade etmez. Kardeşim aynı bu bok çuvalına benzeyen biri tarafından öldürüldü!"

Biramdan sıkı bir yudum aldım. Samimi söylüyorum, korkmuştum, ölmekten değil ama, bu Büyük Adam'dan. Ne kadar nefret edersem edeyim insanların çoğunu anlayabilirim. Fakat Büyük Adam söz konusu olduğunda, anlayış falan söz konusu değildi. Uçurum kenarından atlayıp kayboluyordu. Bilirsiniz, elli-altmış yıl yaşamışsanız her çeşit insan gördüğünüzü sanırsınız. Fakat her zaman karşınıza çıkmamış türde biri vardır ve o güne dek bildiğiniz ya da yaşadığınız hiçbir şeyin yararı olmaz.

"Ben gidiyorum," dedim, "bir yudum daha."

"Çabuk yudumlamaya bak," dedi Büyük Adam.

"Evet," dedi sıska adam, nihayet konuşarak.

Bu biraz canımı sıktı, çok değil, ama birayı niyetlendiğim kadar çabuk yudumlamadım. Tod, sıska oğlan ve Büyük Adam orada öylece durup kutuyu dikişimi seyrettiler.

"Tamam," dedim, "gidiyorum."

Sonra ayağa kalkıp dudaklarımın arasına bir sigara sıkıştırdım.

"Ateşi olan var mı?"

Büyük Adam öne doğru bir adım attı, sigarayı ağzımdan aldığı gibi avucunda ezdi, sonra büyük eliyfe uzanıp çenemi kavradı. Ağzım açıldı ve sigaranın artıklarını ağzıma soktuktan sonra çeneme sertçe vurup kapattı. Dilim dişlerimin arasında kalmıştı, kan tadı aldım hemen. Ve acıyı hissettim.

"Artık git, olur mu?" dedi Büyük Adam.

Gittim. Patikada yürürken Büyük Adam'ın Tod'a, "KİM LAN BU HERİF?" diye sorduğunu duyabiliyordum.

Daha sonra o geceye dair biraz konuştuk, Tod ve ben yani, ama fazla değil. Bu arada Tod benim kırıklardan birini daha götürdü, ama neredeyse beklenen bir şeydi benim için. Fakat bana, "O herif bana tulumba tatlısını çağırıştırıyor," diyen bir başka kırığımla başarısız olmuştu. Yine de benim için Doğu Hollywood'un Büyük Sikiş Ustası'ydı hâlâ ve götürdüğü kızların hepsi kokain fahişesi değildi. Gerçekten kafa patlatıyordum: Pantolonunun apış arasını eldiven gibi sarmasına mı tav oluyorlardı? Yoksa her daim cilalı o sivri burunlu ayakkabılarına mı? Neredeyse güneşten ödünç alınmış hafif bir sarılığı olan rüzgârda dağılmış saçlarına ve beyaz gözlü yüzüne mi? Hiçbir zaman yaşlanmayacak bir erkek gibi kokmasına mı? Her zaman cool, uyuşuk, hiçbirimizin asla bilemeyeceği bir şeyi bilerek. Onu genellikle *Dayanılmaz Erkek Nasıl Olmalı* türünden bir reklamda hayal ederdim. Aptal da değildi; yavandı ama aptal değildi. Pek çok insanın kandığı şeylere kanmamıştı. Sezgileri güçlüydü puştun. Hatta beş-altı erkeğin arasından bir gece biraz sohbet etmek için Tod'u seçerdin yine de. Öyle rahat bir yanı var-

dı. Fakat beni asıl rahatsız eden arzuladığı neredeyse bütün kadınları yatağa bu kadar çabuk atabilmesiydi. Bir tür şifre olması gerektiğini düşünüyordum, söylediği birkaç söz, araştırmacı yazar ayağında onunla takılmaya devam etmemin nedeni buydu; sikiş-sırının özünü öğrenmek istiyor, bunun o kadar aşikâr olmadığını hissediyordum. Kullanabileceğim bir şeydi belki, ya da hepimizin gülebileceği bir şey...

Neyse, Perşembe akşamıydı sanıyorum, Cuma da olabilir, koşumlu yarışlara gitmiştim ve eve sürüyordum, çakır keyif. Hipodromda pek içmem ama o gece içmiştim. Kırıklarımın biri Vegas'a gidip evlenelim diye tutturmuştu. Bir keresinde sözünü etmiştik ve hiç unutmadı. Ne çılgınlık. Canımı sıkıyordu. Hatta bu Doğu Hollywood'un Kazanova'sına veren kırıklarımın biriydi. "Hadi fikrimizi değiştirmeden hemen gidip evlenelim!" deyip duruyordu. Daha kötüsü, bu kırık herkese verenlerden biriydi: Pizzacı kuryeleri, fanatik dindarlar, senfoni orkestrası kemancıları, su tesisatçıları, valiler, araba yıkayıcıları. Hayatım cehennemden farksızdı zaten, birinci sınıf bir cehennem. 4-5 başarısız intihar girişimim olmuştu, fakat umudumu yitirmemiştim henüz. Ancak bu kırıkla evlenirsem Dante'nin *İnferno*'sunu üçe katlayacağımı biliyordum. Bu yüzden koşumlu yarışlara giderek ondan kaçırıyordum.

Neyse, hipodrom barında birkaç tek atarak Varoluş'un neresinde bulunduğumu kavramaya çalışmış, fakat hiçbir yere varamamıştım. Sigaram bile bitmişti. Bazen işler yolunda gitmez, ama yolunda gitmediğinde gidebileceğin bir yer yoktu. Psikiyatra gittiğinde sana kitaptan bir şeyler okuyordu, fakat ona baktığında neden söz ettiğinden habersiz olduğunu anlıyordun. İşini yapmakta olan birine konuşuyordun sadece. Oysa aklını yitirmek üzereyken söylediklerini tam olarak anlayabilecek bir başka deliye ihtiyaç duyuyordun. Kitaptan değil ama, sokaktan.

Avluda park yeri bulmak her zaman zordu, fakat o gece her zamankinden daha doluydu. Avlunun ön tarafında büyük bir kalabalık birikmişti ve içimden, hasiktir, diye geçirdim.

Arabayı yan sokağa bırakıp yürümek zorunda kaldım. Kalabalık oradaydı hâlâ, daha da büyümüştü. İnsan kalabalığından hiçbir zaman haz etmedim. İnsanlara anlam vermekte zorlanırım. Bir alana ne kadar çok insan sıkıştırırsan anlam da o kadar azalır. Çok ayaklı, çok başlı Ölüm'den başka bir şey değildir kalabalıklar.

Kendi avluma geçmek zorundaydım. Arta taraftaydı, daha önce de söylediğim gibi. Yaklaştığımda adamın tekinin bir diğerine, "Biri vurmuş onu. Vuran kaçmış. Nereye gittiğini kimse bilmiyor. Bildiklerini sanmıyorum," dediğini duydum.

Polis arabalarının ışıkları dönüyordu. Bir ambulans vardı. Polisler insanları geri itiyorlardı.

"Geri çekil, ahbap, yoksa taşaklarını patlatırım!"

"İtme beni! Demokraside yaşıyoruz!"

"Geri çekil! Bir laf daha edersen dişlerinden olursun!"

Sivil polisler ön avluya girip çıkıyorlardı. Fotoğraf makinelerinin flaşları parlıyordu içeride. Sonra Laura'yı çıkardılar kapıdan. Onu kelepçelemişlerdi, Tanrı aşkına. Bir an için onunla birlikte kapının önünde durdular. Ay ışığı ve dönen ışıklar parlıyordu yüzünde. Sessizdi ama yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kendini hiç bu kadar çıplak hissettiğini sanmıyorum, Cumartesi gecesi otuzbircilerle dolu gece kulübünde striptiz yaparken bile. Bana ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. Fakat epey sarhoştum. Ayyaşlar kodesini boylayacağımı biliyordum, daha kötü bile olabilirdi. Onu polis arabalarından birine götürüşlerini seyrettim.

Sonra cesedi çıkardılar. Kalabalık bayıldı buna. Kuruluşundan beri televizyonda izledikleri her şeye beş çekerdi.

Tod'un üzerinde siyah pantolon vardı ve neredeyse yakışıklı görünüyordu: Ayakları gayet muntazam bitleştirilmiş, başı dik. Gayet tertipliydi hâlâ. O kadar. Onu ambulansa götürdüler, kapılar açıldı, içeri çektiler ve gazladılar. Sireni bile açtılar aceleleri varmış gibi. O ölü etle ne yaptıklarını hiçbir zaman bilemedim. Fakat bir şey öğrenmiştim. Her gün bir şey öğrenir, iki şey unuturum.

Kalabalık dağılmadı, aralarında konuşarak notlarını ve heyecanlarını kıyasladılar. "Kahretsin, oturmuş Johnny Carson'ı sey-

rediyordum ki birden..."

Avlunun etrafından dolandım, yan apartmanın park girişini kat ettim, arka taraftan gelip küçük zincir örgünün üzerinden atladım. Otuz adım yürüdüm ve ön kapımdaydım.

İçeri girip şortumla kalıncaya dek soyundum, buzdolabına gittim, bir altılık paket kutu bira ve yarım şişe votka vardı. Bir kutu bira açtım, sonra küllükte yarısı içilmiş bir puro gördüm, alıp yak-tım. Büyük Adam'ın sırf eğlence olsun diye peşime düşebileceği geldi aklıma. Fakat intihara meyilli olduğum için fazla umur-samadım. Bir şekilde umursuyordum yine de. Kendi bildiğim gibi çıkmayı yeğlerdim. Haz etmediğin biri tarafından öldürülmek aşağılayıcıydı, kendin dışında.

Fakat Tod'un ölümüyle aldatılmış gibi hissettim kendimi. Belki sırtına hiçbir zaman ulaşamayacaktım, kadınları bu kadar kolay götürebilmesini kast ediyorum. O alanda çalışan erkeklerin çoğu sanatçı olmasa da bir sanattı yaptığı. Tod neredeyse umarsız ve kayıtsız bir tavırla düzüşüyordu. Kadınların ona neden tav olup hemen bacaklarını açtıklarını asla bilemeyecektim.

Üzerimde şortumla tek başıma oturup dört kutu bira içtim, beş kutu içtim. Hatta, bütün biraları içtim. Güneş doğmuştu bu arada, kirli jaluzilerden içeri sızıyordu. Tod, diye geçirdim içimden, oros-punun evladı, neden söylemedin bana? Sırtını bir kişiyle paylaşmak skorunu düşürecek değildi ya. Bu dünyada ömründe hiç sikişmeden mezara giden milyonlarca insan olduğunu bilmiyor muydun? Oysa sen saçma bir iş yapar gibi külotları yere bırakıp onları düzüyordun, birinden ötekine, birinden ötekine... Ve cehennemde karşına ilk çıkan şeyi düzüyorsundur şimdi... Neden söylemedin bana? Ya da, söyleyecek bir şey mi yok?

Banyoya gittim, işedim, ellerime biraz su serptim, sonra yüzüme ve saçıma da. Diş fırçasını aldım, baktım ve lavaboya bıraktım. Yatak odasına gittim ve yüzükoyun yatağa yığıldım, başım yukarı doğru. Yatağın ayakları o aşına takırtıyla takırdadı fakat Evren'in lütfuyla bir sabah daha dayandı.

Çok hasta ve bilmeden uyanacaktım, bir kez daha.

KABADAYI

Harry uçak inmeden önce bir içki daha almayı başardı. Tina ile tekrar karşılaşacağı için sevinçten uçtuğu söylenemezdi. Tina ayrılmasının ardından bu çöl kentine gelmişti. Harry'den pek haz etmeyen evli ablasıyla birlikte yaşıyordu, Ann ile. Ann başarısız bir yazarken Harry şanslı bir yazardı. Tina ile evlenmediği için de şanslıydı. Tina nemfomandı, seks aklından hiç çıkmıyordu: Seks onun için tek nihai hakikatti. Harry onun dinmek bilmeyen şehvetini doyurmak için kitaptaki bütün numaralara başvurmuştu, birkaçı kitapta bile yoktu hatta. Fakat içkisi ve kumarı genellikle Tina'nın ihtiyaçlarıyla çelişiyordu ve bir gün ultiyatomu çekti: "Ya içkiyi ve kumarı bırakırsın ya da beni."

Tabii ki sadece gerçek bir budala bırakabilirdi hem içkiyi hem kumarı, bu da ilişkilerini sonlandırdı.

Evet, Tina gerçek bir afetti: nefis bir kış ve bacaklar ve saçlar ve göğüsler ve çılgın gözler ve Harry onu görmeye uçuyordu. Tina telefonda o kadar başının etini yemiş, o kadar yalvarmıştı ki, sonunda kabul etmişti. Oraya uçup dört-beş seans için (iki gün?) kaldıktan sonra topuklayacaktı. Hem uzaklaşmak istediği başka bir kadın vardı. Kadın nemfoman değildi fakat onu başka erkeklerle kıskan-

dırma gereksinimi yüzünden beynini kemiriyordu. O bağlamda başka erkeklerle sonuna kadar gidip düzüşmesini yeğleyebilirdi. Başka bir kente uçarak önünü de açıyordu. Kadınlarla sorun şuydu ki, biriyle ayrılır ayrılmaz, yerini alacak başka bir kadın çıkıyordu. Toparlanmak için alan tanımıyorlardı insana...

Uçaktan en son Harry indi, her zamanki gibi. Hiçbir zaman irdelemediği alışkanlıklarından biriydi. Muhtemelen egomani ve aşırı hassasiyetle ilgiliydi, artı uçak koridorlarında dikilip insanların enselerine, kulaklarına, dirseklerine ve kollarına falan bakmaktan haz etmemesinin de payı vardı.

LAX'a kıyasla küçük bir havalimanıydı. Uçaktan inip yürümeye başladığında tel örgünün arkasındaki otoparkta Tina'yı seçti. Çantasını aldı, dışarı çıktı ve Tina oradaydı. Harry sırtıttı, Tina ona doğru koştu. Kucaklaştılar, öpüştiler ve Tina dilini ağzına verip çıkardı. Tina'dan sıradan denemeyecek bir karşılama. Kovboyların onu formda tuttuğu anlaşıyordu. Sabahın dokuz buçuğuydu o çöl kentinde.

Ve köpek arabadaydı. Tina biliyordu Jock'u sevdiğini. Jock hatırladı onu, üzerine tırmandı ön koltukta -sıcıyor, kıvranıyor, kuyruğunu deli gibi sallıyordu. Harry onu kucakladı, sevdi, onunla konuştu, sonra uçuş çantasıyla birlikte arka koltuğa yerleştirdi.

Araba hareket etti ve Tina'nın ablasının evinin yolunu tuttular. Küçük bir gülümseme vardı Tina'nın dudaklarında. Harry'ye zafer gülümsemesi gibi geldi.

"İyi görünüyorsun, Harry. Bahse girerim ki içkiyi azalttığın içindir."

"Sen de çok iyi görünüyorsun, Tina, belki her zamankinden bile daha iyi. Fakat hayır, benim içkimde bir azalma olmadı..."

"Hiç olmazsa buradayken biraz azaltmanı isterdim."

"Tamam, Tina, beni havalimanına geri götür!"

"N'oldu?"

"Tanrım, şimdiden başladın bile!"

"Senin iyiliğin için, Harry; genç sayılmazsın artık. Bu içki öldürecek seni."

"İçmemek öldürür beni! Şimdi şu arabayı döndür ve beni geri götür!"

"Hayır."

"Başlatma hayırından!" diye bağırdı Harry. Kontak anahtarını çevirip el frenini çekti. Araba yoldan çıktı, yüksek çalılarının arasına daldı ve durdu.

Tina bir süre dosdoğru önüne baktı, sonra, "Pekâlâ, Harry, torpido gözünde bir şişe skoç var," dedi.

Harry torpido gözünü kırarcasına açtı, şişeyi gördü, selofanını yırtıp kapağını açtıktan sonra sıkı bir fırt aldı.

Farların hâlâ açık olduğunu fark etti, uzanıp söndürdü.

"Bi tanesin, bebeğim."

"Harry, neden tekrar birlikte yaşamıyoruz?"

"İnsanlar birlikte yaşamazlar, birlikte ölürlere ve aynı zamanda ayrı ayrı."

"Sinik pezevenğin tekisin, Harry..."

"Gerçeklik sinik bir gösteridir."

"Ve şu kahrolası mizahın..."

"Tina, gülünç hiçbir yanımda yok benim, bana sahip olmadığım özellikler atfediyorsun. Ne halt ettiğimi bilmiyorum..."

"Beni tahrik ediyorsun, Harry..."

Harry bir fırt daha aldı şişeden.

İçkinin iyi yanlarından biri: Şişeyle konuşmanın gerekmiyordu.

Sonra Tina üzerine eğildi, fermuarını açtı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Hey, bak; benim küçük arkadaşım!"

"Bana müşfik davranma, Tina..."

"Neler yaptı son zamanlarda?"

"Aşikâr olandan kaçınmaya çalıştı."

Tina'nın dilini penisinin mantarimsı çaresizliğinin üzerinde hissetti, tam orada, küçük dil darbeleri. Bir fırt daha aldı şişeden.

Tina'yla temel sorun buydu: Boston'ın batısında ve güneyinde onun gibi ağzına alan bir kadın daha yoktu. Tine elini pantolonuna sokup ne malı olduğu gibi dışarı çıkardı. Harry o dilin taşaklarından

yukarıya, damar boyunca bir yılan çılgınlığıyla başına doğru çıktığını hissetti, sonra derin ve nihai olarak fethedici bir maharetle başının üzerinde daireler çizmeye başladı.

Harry dikkate almamaya karar verdi.

Pencereden alçak ve yavan tepeleri seyretti. Fakat Tina yavaş yavaş kanına giriyordu. Harry bir kova bok yediğini tahayyül etti, kaşık kaşık.

İşe yaramadı. Tina giderek azdırıyordu onu.

Jock iki patisini ön koltuğa yerleştirmiş, seyrediyor ve inliyordu. Hararetin koksunu almıştı sevgili Jock. Harry uzanıp Jock'u geriye itti, sonra şişeden bir fırt daha aldı. Sonra önüne baktı ve ayın da seyretmekte olduğunu gördü.

Sonra Harry inlemeye başladı ve ardından –Tina ısırды onu, sertçe, kamışının tam ortasından–

"Seni pis fahişe!"

Tina'nın başına bir tane indirdi, sert, bu da Tina'nın kararlılığını arttırdı, kusursuz ve nihai bir öfkeyle çalışmaya başladı. Harry kendini daha fazla tutamadı: Çölün tam ortasında, 412 tavşan ve 672 yılan ve 10.867 bilmem neyin arasında boşaldı.

Tina doğruldu, tepe ışığını yaktı ve dikiz aynasının yardımıyla dudaklarına ruj sürmeye koyuldu. Dudaklarında o küçük zafer gülümsemesi belirdi bir kez daha.

Sonra arabayı çalıştırdı, farları yaktı ve gazladı, kaputun üzerinde büyük bir çalı dalı duruyordu. Çalışların arasından bakarak sürmeye devam etti. 22 yaşında iken elektroşok tedavisi görmüştü...

Çiftliğin önüne park ederlerken Harry ışıkların yanmakta olduğunu gördü. Ann ile kocası Reddough onu bekliyorlardı. Harry daha önce karşılaşmamıştı Reddough ile. Tina ona son anda biraz bilgi verdi.

"Senin çok iyi birkaç dövüşü kaybettiğine tanık oldum, Harry, fakat Reddough ayrı bir konu. Bu kasabanın bir numaralı kabadayısıdır. Kanserden daha çok hastane yatağı doldurmuştur."

"Ben sorun istemiyorum, Tina. Bir kısa roman üzerine çalışıyorum ve bitirmek niyetindeyim."

"Bu herif kavga çıkarmak için her şeyi bahane edebilir. Birkaç kez iş tutmadan hastanelik olmanı istemiyorum."

Harry şişeden bir fırt daha aldı: "Sağlığım ile ilgilendiğin için sana minnettarım, Tina."

Arabadan inip içeri girdiler.

Reddough ile Ann mutfak masasında oturmuş onları bekliyorlardı. Bir hayli içtikleri anlaşılıyordu. Masanın üzerinde bir şişe viski duruyordu. Radyo açıktı, country çalıyordu. Reddough radyoyu sert bir hareketle kapattı: "Otur, kent çocuğu."

Harry elini uzattı. Reddough elini sıkacak gibi öne doğru uzandı ve Harry'nin eline bir bira şişesi kapağı bıraktı.

"Ne yapmam gerekiyor bununla?" diye sordu Harry.

"Bilmem. İstersen kışına sok, beni ilgilendirmez."

Harry dönüp hâlâ arkasında duran Tina'ya baktı. "Bunu daha önce söylediğimi biliyorum, ama bir kez daha söyleyeceğim, lütfen beni havalimanına götürür müsün?"

"N'oldu?" diye sordu Reddough. "Korktun mu?"

"Çok değil, biraz."

Reddough şişeyi Harry'ye uzattı. "İçki?"

Harry oturdu. "Elbette."

"Harry," dedi Tina, "lütfen içme onunla!"

"Benim için tadı değişmez, etrafımda kim olursa olsun..."

Ann kalktı, bir su bardağı alıp döndü.

"Ne kadar?" diye sordu Reddough.

"Ağzına kadar."

"Cila olarak yanında bira ister misin?"

"Teşekkür ederim."

Harry viskinin yarısını dikti ve önündeki bira kutusundan bir yudum aldı.

Reddough izledi: "İçmek erkekliğini kanıtlamaya yetmez."

"Ne gerekir?"

"Bazı şeyler belli bir biçimde doğarlar, yapacak bir şey yoktur."

"Kokarca gibi mi?"

"Hey!" dedi purosunu yakmakta olan Reddough, başını kaldırarak. "Bakar mısın? Bu adam oynamak istiyor!"

O kadar da iri sayılmazdı Reddough, belki 1.65 boyunda ama tıknaz, epey tıknaz. Geniş omuzlu ve oldukça kaslıydı –hafif yağlanmıştı gerçi– fakat yağları doğru yerdeydi sanki, böyle bir şey mümkünse şayet. Kafası fazlasıyla küçüktü.

Böyle bir kafaya nasıl vurulur, diye geçirdi içinden Harry. Yumrukla ceviz kırmak gibi bir şey olsa gerek. Kesinlikle adil değil. Ve karısı, Ann, öylece oturuyordu orada, aşırı kilolu ve tatminsiz; iki yılda bir New York yayıncılarına gönderdiği kalın romanları reddedildiği için kendinden ve dünyadan nefret ederek.

Harry her zaman romanlarından birinin kabul edilmesini ummuştu, o zaman yakasından düşerdi belki. Harry yazdıklarından birkaç sayfa okumuştı –kendine duyduğu özlemle ve sahte seks yolculuklarıyla dolu mizahtan yoksun sayfalar. Büyük bir yazar olmak için duyduğu karşı koyulmaz arzu onu sıradanlığa itiyordu sanki.

Şimdi de gözlerini Harry'ye dikmişti: "Hâlâ o boktan yazıları yazıp karşılığında para almaya devam ediyor musun?"

"Oo, evet, sürekli."

"Senin kitaplarından biri var burada," dedi Reddough. "Bir ip bağlayıp kümese astık. Bir adamın küçük bir kıza tecavüz ettiği bir öykü var içinde. Sen buna yazmak mı diyorsun?"

"Evet."

Tina gelip oturdu. Elinde bir Pepsi-Cola şişesi. Pepsi'yi yarısı buz dolu bir bardağa boşalttı.

"Hadi, Harry, gidip uyuyalım artık. Sabaha konuşuruz."

"Ben bir gece yaratıcıyım, Tina. Sabahlar iyi gelmez bana."

"Seninle Reddough arasında sorun çıksın istemiyorum."

"Birkaç kadehlik risk alabilirim..."

Reddough masanın üzerinden koca bir puro dumanı üfledi Harry'ye.

"Tina için biraz yaşlı bulmuyor musun kendini?"

"‘Yaşlı’ sözlükte bir sözcükten ibaret."

"Hayır, 'Yaşlı' insanın olduğu bir şeydir bazen."

"Bunda haklı olabilirsin."

Ann gitti. Sonra elinde bir tomar sayfayla döndü. Sayfaları Harry'nin önüne fırlattı.

"Yeni romanımın ilk bölümü. Okuyuver."

Durup dururken. Ama hepsi yapardı bunu –durup dururken.

Harry bardağını dipleyip Reddough'ya baktı: "Tazelemeye ne dersin?"

"Vay, adamıma bak!" dedi Reddough, bardağı doldurarak.

Harry en iyisini umarak okumaya başladı. Orada değildi. Bu yavanlık dürtüsü nereden kaynaklanıyordu? Yazamadığını düşünen tek bir yazar yoktu dünyada. Fakat tek oy yeterli değildi. Pek çok boktan yazar yayınlanıyordu. Belki kendi de onlardan biriydi. Fakat Harry, Ann'in yazarlığını sevmiyordu. Sürekli çamura saplanıyor, haykırıyor ve dırdırlanıyordu –yıldırıcı ve tekdüze bir yetersizlik tamtamı.

Sayfaları Ann'e iade etti. "Bazı iyi bölümler var, fakat bütün olarak, pek sevmedim."

"Neyini sevmedin?" diye sordu Ann.

"Bilmiyorum. Faulkner ile Thomas Wolfe arasında gidip geliyor sanki. Sıradan bir pembe dizi."

"Belki," dedi Reddough, masaya dayanıp öne doğru uzanarak, "belki küçük bir kıza tecavüz eden bir adama dair yazması gerekiyor."

"Her şeye dair yazabilir, yeter ki doğrulukla yapsın."

"Doğrulukla? Nasıl bir sözcük o? Sen doğru hakkında kimsenin bilmediği bir şey bildiğini mi düşünüyorsun? Hiç sanmıyorum."

"İç ve sakın ol."

"Kendi evimde bana ne yapacağımı söylemeye kalkışma!"

"Bak, Red, anlaşılabılırız. Yeter ki biraz gevşe. Her an Bomba'ya atabilirler. Hepimiz aynı bok çukurundayız. Birbirimizi mahvetmenin gereği var mı? Son anlarımızı gülererek geçirmeliyiz. Öylesi daha iyi olmaz mı?"

"Hey, göt," dedi Reddough, "sana şu kadarını söyleyeyim: Tan-

rı kendinden olanları koruyacak!"

"Red, Tanrı yok belki de."

Reddough ayağa kalktı. "BURAYA KADAR!"

"Ne?"

"BENİM EVİMDE KİMSE BÖYLE BİR LAF EDEMEZ!"

Ve masanın üzerinden Harry'ye doğru uçu, iri ve kanatsız bir hamur yığını. Harry soluna eğildi ve kas yığını (ve yağ) yüzüstü yere çakılıp duvara doğru kaydı. Sonra kalktı ve derin derin soludu; göğüs öneçikik, kaşlar kıvrılmış. Reddough masanın altından geçip öteki taraftan çıkmış olan Harry'nin üzerine yürüdü.

"Red, seninle kafa buluyordum. Bir yerlerde bir Tanrı olduğuna eminim. Tamam mı?"

Reddough masanın karşı tarafından ileri geri sallandı. "Ödleşin tekisin!"

"Doğru. Ve dinle, baldızını düzmeyi istemediğimi bilmek seni belki rahatlatır. O beni düzmek istiyor."

Tina bir çığlık atıp Pepsi-Cola şişesini Harry'ye fırlattı. Şişe Harry'nin başına çarpıp yere düştü. Harry'nin kafatasının içinde küçük bir çan çınladı.

Reddough masanın etrafından dolaşacakmış gibi öne doğru birkaç adım attı.

"Bak, Red, bütün erkekler kardeştir. Kanları benzer, parmakları benzer, kık delikleri benzer, dertleri benzer. Bir düşün!"

"Hı?"

Red kalakaldı, ne yapacağından ve nedeninden emin değildi. Öne doğru sallandı, sonra arkaya doğru, sonra masaya oturdu yine. Harry de karşısına geçti. Ann ile Tina durmuş seyrediyorlardı.

"Bir duble koy bana, Red."

"Tamam."

Reddough iki su bardağını da ağzına kadar doldurdu. Şişe boşalmıştı.

Harry bardağını kaldırdı. "Bize!"

Bardakları tokuşturup yarısını diktiler.

Red bakışlarını Harry'ye dikti. "Biliyor musun, kent çocuğu,

senden hoşlandım galiba. Saçma sapan da olsa düşündüğünü söylüyorsun."

"Sen de düşündüğünü söylüyorsun, Red."

"Bu önemli, değil mi?"

"Evet."

"Karımı düzmek istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, Red."

"Zaten çirkinsin. Beni kaygılandırmıyorsun."

"Sağ ol, Red."

Red birden başını masanın üzerine koydu, bardağını devirdi bunu yaparken. Kendinden geçmişti...

Harry içkisini bitirdi, ayağa kalktı, etrafına bakındı, Ann'i gördü.

"İyi geceler, Ann."

Sonra Tina onu elinden tutup götürdü. Misafir odasına girdiler. Güzeldi oda.

Harry yatağın kenarına oturup ayakkabılarını çıkardı. Tina dolabın yanında soyunuyordu.

"Talihli gecenmiş, Harry."

"Talih avcısıyım ben. Talihle beslenirim."

"Biliyorum. Bana sahip olduğun için talihlisin, Harry."

"Elbette, Tina."

Harry giysilerini çıkarıp temiz çarşafı battaniyenin arasında girdi. O kadar da kötü değildi hayat. Şu Los Angeles'taki kırığı başından atabilirse her şeye yeniden başlayabilirdi. Uykuya daldı...

Sabahın 3'ü ya da 4'ü olmalıydı, hani vardır ya-neyse, uyandı ve Tina'yı üzerinde buldu. Sertleşmiş olduğunu keşfetmek şaşırttı onu. Tina başını geriye atmış inliyordu. Oyuna katıldı.

"Hadi, bebeğim, sür vahşi atı!"

Fakat bütün istediği Los Angeles'e dönmekti, Johnny Carson'ın monologunu seyretmek ve beğenmemek. Olunacak bir yerdi ama. Uyuşuk bir pamuk-helva yalnızlık düşü. Ve sorunsuz, hiç sorunsuz.

Harry uzandı, Tina'nın kışının yanaklarını kavradı ve, "Çalkala, bebeğim, şahane fahişem benim..."

İSTİLACI

Sıcak bir Cumartesi gecesi idi, geç. Televizyonda seyretmeye değer bir şey bulamışlar ama seyretmişlerdi yine de, aralıksız, ve umutsuz. Harry bir şişe kırmızı şarap içmişti, Ann yarım şişe.

Şimdi yatak odasında uyumaya çalışıyorlardı ama zordu: kötü televizyon insanı sadece seyrederken uyutuyordu. Fakat köpekleri, Redeye, uyuyordu. Horluyordu hatta. Halının üzerinde. Berbat televizyonla ilgili anıları yoktu Redeye'in.

Dakikalar yarım saate dönuştü... sonra bir saate neredeyse... ve... sonunda Harry yavaşça uykuya geçmekte olduğunu hissetti...

Uyku... ah, uyku...

Sonra Ann onu sarsıyordu... "HARRY! HARRY!"

"Hı? Ne var?"

"GÖZLER!"

"Ne?"

"GÖZLER! PENCEREDEN İÇERİ BAKAN BİR ÇİFT GÖZ GÖRDÜM! ÇALILARIN ÜZERİNDEN DOSDOĞRU BANA BAKIYORLARDI!"

"Gittiler mi şimdi?"

"Evet..."

"Uyuyalım öyleyse."

"HARRY, BU GÖZLERİN NE OLDUĞUNU ÖĞREN! ÇOK KORKUYORUM!"

"Pekâlâ, pekâlâ..."

Harry ayağında terlikleri, üzerinde pijaması ve robu, elinde ise el feneri ve beysbol sopasıyla avluya çıktı. Ann'in pencereden seyretmekte olduğunu biliyordu. El fenerini yakıp beysbol sopasıyla çalılarını karıştırdı.

"Hadi, röntgenci sapık, çık oradan! Canını fazla yakmayacağım! Çık da her şeyi konuşalım! Ben de tedavi görmüş eski bir röntgen-ciyim. Çık da sana gördüğüm güzellikleri anlatayım!"

"Harry!" diye tısladı Ann pencereden, "hiç de komik değil bu! Dikkat et!"

Harry el feneriyle çalılarının arasına bakmayı sürdürdü.

"Hadi çık güzelim! İçeri girip birkaç porno film izleriz!"

Hiçbir şey yoktu görünürde. Harry eve girmek üzere döndü.

İşte o anda arkasında bir şeyin koştuğunu duydu.

"SİKTİR!" diye bağırdı Harry.

Sopayı şeye doğru salladı fakat ıskaladı. Şey oldukça yükseğe sıçradı ve arka kapının üzerindeki küçük çıkıntının üzerine kondu. Fazla yer yoktu o çıkıntıda ama o tutunuyordu bir şekilde.

Harry yaklaşıp el fenerini yukarı doğru tuttu. Ve GÖZLERİ gördü.

VAHŞİ, KORKUYLA ÇILGIN GÖZLER.

"Harry, Harry... nedir o? Dikkat et!..."

Harry el fenerinin ışığını şeyin üzerine tuttu.

"Ann, kahrolası bir MAYMUN bu!"

"Maymun mu?"

"Evet, maymun..."

"Oo, geliyorum..."

"Arka kapıdan çıkma... kapının üzerinde duruyor, küçük çıkıntının üzerinde..."

"Pencereden çıkıyorum..."

"Orada kal... ısırabilir..."

"Hayır, geliyorum..."

Harry tel pencerenin itilerek açıldığını duydu ve Ann çalılarının üzerinden aşağı atladı...

"Al, geceliğimi yırttım..." Harry'nin yanında duruyordu.

"Nerede?"

Harry el fenerini tuttu. "Şurada... bak..."

"Ah, zavallı şey... nasıl da korkmuş!"

"Hayvanat bahçesini ya da itfaiyeyi ya da Hayvan Denetimi'ni ya da birini arayacağım!"

"Olmaz, Harry, gecenin bu saatinde değil!"

"Daha uygun bir zaman düşünemiyorum."

"Harry, baksana ne kadar korkmuş! Bak şuna!"

"Evet."

"Tek istediği biraz şefkat... anlayış..."

"Kafesin güvencesine ihtiyacı var onun... o zaman neşesi yerine gelecektir..."

"Hayır, dur, Harry, lütfen... hemen döneceğim..."

Ann pencereden içeri girdi bu kez.

Harry el fenerinin ışığını maymunun üzerinde tutmaya devam etti. Aslında biraz korkuyordu maymundan Harry. Çok hızlı hareket ediyor ve kafadan biraz çatlak gibi görünüyordu. Böyle bir puştan her şey beklenirdi. Bir anda saldırabilirdi.

GÖZLER ona bakmaya devam ediyorlardı. Kırmızıydılar. Sonra solgun bir turuncuya döndüler. Şimdi de için için yanan bir sarı, elektrik akımı gibi. Tehlike renkleri.

Ann yanındaydı yine.

"Muz getirdim..."

"Muz mu?"

"Evet, zavallı şey açlıktan ölmek üzeredir muhtemelen."

Ann öne doğru çıktı. İki muz vardı elinde. Birini yere bıraktı. Sonra diğerini yarısına kadar soyup maymuna uzattı.

"İn aşağı... hadi, in aşağı, zavalıcık... Hadi gel de muzunu al!"

"Ann, o lanet şey aşağı inmeyecek! Ben yetkilileri arayacağım!"

"Hadi gel, Bozo, gel şu güzel muzı al! Hadi, Bozo!"

"Bozo mu?"

"Bozo bayılır muza, değil mi, Bozo?"

"Ann, bu asla aşağı..."

Bozo güçlü bir kavis çizerek aşağı atladı. Yerde hiç kıpırdamadan öylece durdu. Sonra gözün izleyemeyeceği bir çabuklukla öne fırladı. Ann'in elindeki muzı almadı ama. Yerdekini aldı ve biraz uzaklaştıktan sonra soydu ve yuttu.

"Zavallı, Bozo, karnı çok aç."

"Pekâlâ, Ann, öteki muzı da verip içeri girelim."

"Ne? Bütün gece dışarıda bırakamayız zavallılığı!"

"Saçmalama. O bir orman hayvanı. Onlar bayılır geceye!"

"Harry, onun bütün gece tek başına dışarıda olduğunu düşünmekten benim gözüme uyku girmeyecek!"

"İçeri alırsak da benim gözüme uyku girmeyecek, ona hiç kuşku yok!"

Maymun hiç kıpırdamadan yere oturmuş onları izliyordu.

"Ayrıca," dedi Harry, "içeri girmez. Vahşi bir havyan bu."

"Oo, zavalılık... girer... bak..."

Ann gidip arka kapıyı açtı, sonra Bozo'ya doğru dönüp yarısı soyulmuş muzı önünde salladı.

"Hadi, Bozo, içeri gir. Bir sürü muz var içeride, Bozo. Hadi..."

Bozo muza doğru ilerledi. Ann geri çekildi. Bozo onu izledi. Ann geriye doğru yürüyerek basamakları çıktı. Muzu salladı. Bozo izledi.

"Hadi, Bozo. Aferin, Bozo..."

Ann geri geri eve girdi ve maymun onu izledi.

Harry içeri girdiğinde maymun muzı yuttu. Sonra kabuklara baktı ve çirkin bir ses çıkararak onları başının üzerinden havaya fırlattı.

Sonra Redeye'in kuru mama çanağına seğirtti. Biraz kuru mama vardı içinde. Bozo öne eğildi, başını çanağın içine daldırıp yemeye başladı. Kıcını havaya dikmişti, çirkin bir görüntüydü; kırmızı, kanlı tırmıklarla dolu.

"Et yediklerini bilmiyordum," dedi Harry.

"Açlıktan ölüyor, zavalıcık..."

"Yarın sabah ilk iş birini arayacağım. Bu maymunun yeri..."

"Onun yeri burası, Harry. Onu buraya Kader gönderdi."

"Kader şansına küssün öyleyse..."

"Harry, ben her zaman bir bebeğim olsun istedim..."

"Of, Tanrı aşkına!..."

Bozo köpek mamasını bitirdi, sonra yavaşça salona doğru yürüdü. Ann ile Harry peşinden gittiler.

"Bakar mısın şuna, Harry! Evinde sanki..."

Bozo kanepenin arkasına sıçradı. Sonra oturdu ve gözlerini kapattı.

"Bak, Harry, uyuyacak!"

Birden... Bozo saldı: kanepenin arkasına pisledi. İshal gibiydi, büyük lifli ıslak bir leke oluştu. Yanık lastik ve amonyak kokusu yayıldı odaya.

Sonra Bozo elini daldırdı, parmaklarına biraz bulaştırdı... sonra parmaklarını ağzının etrafına sürdü.

Sonra sevinçli bir çığlık atıp halıya sıçradı.

"Bu şeyin gitmesi gerekiyor!" dedi Harry.

"Ben temizlerim! Harry, elinde değil zavallı şeyin!"

Ann temizlik malzemelerini almak için mutfığa koştu.

Tam o anda... Redeye girdi odaya. Köpek. Son yıllarını yaşayan yaşlı, sırtı çökük bir kırmaydı Redeye. Eski günlerinden heba olmuş aşktan daha güçlüydü, fakat Zaman'ın bilinci yoktu: Köpek maymunu görünce yavaşça gerileyip inledi. Geriye doğru yavaşça sürünerek oyunu terk etti.

Bozo küçük bir Tarzan nidası atıp eliyle göğsünü yumrukladı. Sonra durdu ve eline baktı. Parmaklarında bir şey hissetmişti: Zafer heyecanı sırasında bir pire çıkmış ve tırnağına sıkışmıştı. Bozo eğilip ebedi düşmanlarından birini yedi.

Güzel, diye düşündü Harry, şimdi ben ve koduğumun maymunu var.

Ertesi gün, Pazar günü, Harry bira içerek televizyonda profesyonel Amerikan futbolu izliyordu. Ann ile Bozo eve girip çıkıyor, oyun oynuyorlardı. Nahoş bir şey olmamıştı... Bozo'nun buzdolabının üzerine sıçması dışında.

Maç heyecanlıydı ve Harry maymunu neredeyse unuttu. Redeye yanındaydı, titriyordu fakat gerçektir; yitirdiği geçmişini toparlamaya çalışıyordu. Harry uzanıp köpeğin başını okşadı...

"Tasalanma, kurtulacağız bu mendebur hayvandan..."

Ve bira kutusunu dipledirdi.

Ann onu sinemaya götürmesi için başının etini yemiyordu en azından. Bulmuştu filmini: Kırmızı Kıçlı Geri Aptal Tüy Yığını.

Harry televizyonun karşısından kalkıp işlemeye gitti. Sonra inilti ve takırtı seslerini duyup banyodan dışarı fırladı: Bozo, Redeye'in sırtına binmiş onu sürüyordu. Köpek çılgın gibi odanın etrafında koşuyordu.

Harry uçarak köpeğin önüne atladı ve hep birlikte yere yuvarlandılar; köpek, maymun ve adam.

Redeye öteki odaya kaçtı.

Maymun sehpanın üzerine sıçradı, bir muz kaptı, soydu ve bir kerede yuttu...

O gece geç saatte Harry ile Ann yataktaydılar...

Neredeyse üç haftadır sevişmiyorlardı. Bir şekilde, kaptırdılar.

Harry gidip geliyordu. Uzun zamandan beridir ilk kez normal hissediyordu kendini. Seks o kadar da berbat bir şey değildi. Oldukça ilginçti.

Çok iyi sevişirdi bir zamanlar. Ya da o öyle sanmıştı...

Her şeye rağmen, güzel gidiyordu.

Sonra... Ann kıkırdamaya başladı... deli gibi...

"Ne sikim iş lan bu?" diye sordu Harry.

Ann'in üzerinden yana devrildi.

"Bak! Çabuk!" dedi Ann.

Harry başını çevirdi.

Bozo seyrediyordu.

Şifonyerin üzerine çıkmıştı, mastürbasyon yapıyordu.

Uzun ince ip gibi bir kamışı vardı ve kaptırmış sıvazlıyordu. Gözlerinde aptal ve boş bir bakış.

Bozo ciyakladı. Bitirmişti. Şifonyerden yere sıçrayıp dışarı koştu.

Ann kıkır kıkır gülmeye devam ediyordu.

"Gerçekten gülünçtü!"

"Öyle mi?"

"Bebeğim, bu şeyin gitmesi gerek!"

Harry sabah uyandığında işi arayıp hasta olduğunu bildirdi.

"Ne olduğundan emin değilim," dedi onlara, "ama bir şey kap-tım galiba ve gerçekten kötü..."

Telefonu yavaşça kapattı.

"Neyin var?" diye sordu Ann. "Ne yapabilirim senin için?"

"Hiçbir şey. Şu lanet maymun nerede?"

"Evde bir yerlerde. Dışarı çıkmasın diye her yeri kilitledim."

"Atacağım hergeleyi dışarı. Vahşi bir hayvan barındırıyoruz. Bunu yapacak donanıma sahip değiliz! Gidecek!"

"Oo, Harry, lütfen! O kadar sevimli ki! Sadece şefkate ihtiyacı var!"

"İhtiyacı olduğu tek şey bir kafes ve bir bakıcı!"

Ann kalkıp banyoya gitti. Kapıyı kapattı. Bir süre sonra Ann'ın çıkırıklarını duydu.

Harry kapıya gitti ve arkasından seslendi: "Affedersin, Ann, kendine özgü bir sevimliliği olduğunun farkındayım... ama... hayatımızı mahvediyor! Ondan kurtulmak zorundayım..."

Bir feryat yükseldi kapının arkasından. Harry kendini çok kötü hissetti ama yine de yatak odasına dönüp giyinmeye başladı. İlk işi maymunu bulmak olacaktı. Sonra onu Redeye'ı veterinerine götürdüklerinde kullandıkları kafese koyacaktı. Ondan sonra Hayvan Denetim merkezini arayacaktı.

Harry dışarı çıktı, garaja gidip kafesi aldı. Geniş tel pencereleri olan kontrplaktan yapılmış sağlam bir kafesti. Bozo'yu taşıyabile-

cek kadar büyüktü. Kafesi eve getirip mutfak döşemesinin üzerine koydu.

Bozo ortalıkta yoktu.

Harry iki tane muz aldı.

"Bozo, yavrum, neredeysen çık! Hadi, gel de kahvaltını et! Bozo! İyi muz oğlum! İyi olgun muz!"

Hangi cehennemdeydi orospu çocuğu?

Sonra buldu onu. Televizyonun üzerinde uyuyordu. Tüyle kaplı küçük bir adamdan farkı yoktu. Bir tür sevimlilik vardı orada, ve az da olsa bir tür masumiyet.

Öyle uyurken ne kadar da cana yakın görünüyordu Bozo.

Harry yanına gidip kulağına dokundu. Bozo tek gözünü açıp Harry'ye baktı. Neredeyse gülümsüyordu maymun.

"Bir muza ne dersin, oğlum?"

Bozo yavaşça doğruldu, kıcını altına aldı ve ayaklarını televizyondan aşağı uzattı. Yarı uykudaydı hâlâ.

Harry bir muz soydu.

"Hadi, oğlum, bir ısırık al."

Bozo küçük bir ısırık aldı, çiğneyip yuttu, sonra ensesinin üzerine uzanıp Harry'ye bakmaya devam etti. Harry ona kalan muzı verdi. Sonra ikinci muzı soyup yedirdi.

Maymun iyice gevşemiş görünüyordu.

"Bozo, gel oğlum, Baba'ya gel..."

Harry uzanıp hayvanı kaldırdı. Bono kolunu Harry'nin boynuna doladı.

Harry maymunu yavaşça mutfaka doğru götürdü, kafese doğru.

Onu tutmalıyız belki de, diye düşündü Harry.

Hayır, güçlü olmalıyım. Gecenin bir saatinde canımıza okumaya gelmiş bir şey bu. Hayatımızı mahvedebilir. Kasıtlı olarak değil, elbette... ama...

Bozo'yu yere bıraktı, kafesin önüne. Kafesin kapısı açıktı.

"Hadi, Bozo... içeri girip bir göz at. Senin için küçük bir oyun evi... sen kafese girdiğinde hepimiz çok daha mutlu olacağız... evet..."

Bozo orada öylece durup kapıya baktı. Kımıldamadan...

Harry o çirkin kırmızı kıça uzanıp Bozo'yu hafifçe itti.

Maymun girmek üzereydi...

"HAYIR, HAYIR, BOZO! GİRME! KAÇ, BOZO, KAÇ! KOŞ!"

Ann gelmişti, Harry'nin arkasında duruyordu.

Maymun şaşırmişti. Sıçrayacakmış gibi kıvrıldı...

Harry Bozo'yu sıkıca kavradı. Tuttu orada. Bozo kıvrandı, tekmeledi, tiz çılgınlık attı. Fakat iyi kavramıştı Harry onu.

Bu sefer Ann kollarını Harry'nin boynuna dolayıp onu Bozo'dan uzaklaştırmak için çekmeye başladı...

"Hayır!" diye bağırdı, "HAYIR, HAYIR, HAYIR! HİÇBİR YERE GİTMEYECEK!"

Harry hem maymunla hem de Ann'le boğuşuyordu.

Sol kolunu Bozo'ya sarıp sağ koluyla Ann'i itmeye çalıştı.

Maymun sol kolundan sıyrılmak üzereydi, Harry Bozo'yu kontrol edebilmek için Ann'le boğuşmayı bıraktı. Sağ eliyle sol elinin kısılcacından kurtulmak üzere olan hayvanın tepesine bastırdı.

Boğuşma sırasında Harry'nin eli Bozo'nun tepesinden yüzüne, burnuna, ağzına indi...

Maymun Harry'nin işaret parmağını ısırıldı... Kopardı parmağını, kemikle birlikte. Boğumun hemen altından.

Harry yere yuvarlandı... **DÜNYA SONU BİR ACI VE DEHŞETLE. BAĞIRARAK...** maymun açık bırakılmış arka kapıdan dışarı koştu...

Ağzında parmakla dünyaya koştu Bozo...

Harry elini karnına bastırarak yere oturdu.

"BİR HAVLU GETİR! HAVLU GETİR! OKSİJENLİ SU GETİR!"

Derin bir soluk aldı, soluğunu bıraktı.

"AMBÜLANS ÇAĞIR!"

Sonra, tuhaf bir biçimde, ağrı kesildi neredeyse. Sadece bir şey parmağın koptuğu yeri kemiriyormuş duygusu kaldı. Tuhaf bir

soğukluk da vardı, parmak dondurucu soğukta kalmış gibi, fakat zonkluyordu.

Ann koşarak geldi, havlu ve küçük ilk yardım çantasıyla.

"AH, TANRIM, HARRY, BENİM YÜZÜMDEN OLDU, BENİM YÜZÜMDEN! SENİ SEVİYORUM, HARRY, SENİ SEVİYORUM! AH, O APTAL MAYMUN! BEN NE YAPTIM?"

"Ziyan yok, sevgilim, kendini suçlama, talihsizlik işte. Biraz oksijenli su ver bana!"

Harry elini gömleğinden çekti ve bir an için baktı... ne kadar tuhaftı o parçanın eksikliğini görmek... parmağının koptuğu yere oksijenli su döktü.

"Biraz pamuk ver, sevgilim, biraz da sargı bezi..."

Harry oldukça sakindi ve zihni ona, neden bu kadar sakinsin, diye soruyordu.

Ve zihni, bilmiyorum, diye yanıtlıyordu.

"Bant, lütfen..."

Harry bantladı uyduruk sargıyı...

"Makas, lütfen..."

"AH, HARRY..."

"Ambülans çağır, Ann... Acile gitmem gerek..."

Ann telefon etmek üzere yatak odasına doğru yürüdü... Harry onu geçip ön kapıya gitti...

"HARRY, NEREYE GİDİYORSUN?"

"O MAYMUNU BULMAK ZORUNDAYIM, PARMAĞIM ONDA!"

"HARRY, NE DEMEK İSTİYORSUN?"

Kapının eşiğinde durdu.

"GECİKMEDEN GÖTÜRÜRSEN PARÇAYI DİKEBİLDİKLERİ SÖYLENİR!"

Harry bahçeye koştu.

"Bozo, oğlum, neredesin, Bozo? Sana kızgın değilim, Bozo! Bozo, oğlum, gel, hadi, bir sürü muz var ve köpeğin üzerine binebilirsin ve istediğin yere sıçabilirsin, umurumda değil... Bozo, gel oğlum, Bozo!"

Harry bahçede koşturup Bozo'yu aradı. Uyduruk sargıdan kanı sızıyordu. Yavaşça kırmızıya dönen beyaz bir eldiveni andırıyordu. Eli zonklamıyordu artık. Zonklama şakaklarına çıkmıştı...

Kahretsin, diye geçirdi içinden, kuduz da olabilir orospu çocuğu...

"Bozo, hadi, Bozo, seni seviyoruz!"

Hayvanın bahçede olmadığı anlaşılıyordu.

Harry hızla park girişine yürüdü, bir an için durdu, sonra kumar oynayıp sağa döndü ve Johnson'ın evine doğru yürüdü. Bayan Johnson, tombul beyaz yüzlü ve kıır saçlı, kalın bacaklı, gözleri iki sahte inci, Bayan Johnson orada durmuş bahçeyi suluyordu. Hortumdan fışkıran su bir kavisle aynı çim bölgesine dökölüyordu. Bayan Johnson suyun sesine ve devinimine kaptırmıştı kendini.

"BAYAN JOHNSON!"

"Oo, günaydın, Bay Evans... Güzel bir gün, değil mi?"

"Bayan Johnson, bir maymun gördünüz mü?"

"Ne?"

"Maymun gördünüz mü?"

"Evet, görmüşlüğüm var."

"Hayır, az önce! Buralarda! şİMDİ!"

"Neden?"

"Neden mi? BAYAN JOHNSON, LANET MAYMUN PARMAğIMI ALDI!"

"Lütfen burada böyle bir dil kullanmayın, Bay Evans!"

"OO, TANRIM!"

Harry kadının yanından geçip park girişine doğru koşmaya başladı.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Hortumu bırakıp Harry'nin ardından koştu.

"ÇIKIN BAHEMDEN!"

Harry bahçede koşturup maymunu aramaya başladı.

Yoktu bir şey.

Dönüp park girişinden geriye koştu, Bayan Johnson'ı yanından geçti.

"KOCAMA BANA NE KADAR KABA DAVRANDIĞINIZI ANLATACAĞIM! SİZİ EŞEK SUDAN GELİNCEYE KADAR PATAKLAYACAK!"

Tanrım, diye geçirdi içinden Harry, oradan koşarak uzaklaşırken, kanlı elimi bile fark etmedi... Of, yararı yok. Asla bulamaya-
cağım o canavarı... Muhtemelen bir yere fırlatmıştır... fakat ara-
mak zorundayım... fazla zamanım yok...

Ann'i evlerinin önünde beklerken buldu.

"HARRY! AMBÜLANS ÇAĞIRDIM! YOLDALAR!"

"SAĞOL, BEBEĞİM, BEKLEMELERİNİ SÖYLE! HEMEN DÖNECEĞİM!"

"SENİ SEVİYORUM, HARRY... ÜZGÜNÜM, TANRIM, ÇOK ÜZGÜNÜM!"

"ZİYAN YOK, SEVGİLİM, HEMEN DÖNECEĞİM!"

Harry bu kez sol tarafa koştu. Henderson'ların park yerini kat etti. Kiralık bahçıvan, ince ve kendinden hoşnut bir tip, yaprak üfleyici ile bahçeyi temizliyordu. Harry bahçıvana doğru koşarken adam ucu kanlı beyaz bir kol ucuyla ona doğru koşan bir şey gördü. Bir çığlık attı, üfleyiciyi kaldırıp Harry'nin üzerine tuttu.

"Hasiktir," dedi Harry.

Dönüp park girişinden sokağa koştu.

Sokağın ortasında durdu ve parmağını bulmak için geç kalmak üzere olduğunu düşünerek etrafına bakındı.

Sonra, solda, bir blok kadar ileride, dondurma kamyonunun etrafında birikmiş kalabalığı fark etti.

Ve kamyonun tepesinde küçük bir yaratık vardı.

Kalabalığa ulaştı ve Bonzo oradaydı... kamyonun tepesine oturmuştu.

Ağzının kenarından Harry'nin işaret parmağının ucu sarkıyordu. Bozo öylece oturuyordu, düşteymiş gibi.

"Pekâlâ," dedi Harry, "bu benim maymunum. Şimdi geri çekilin... Onu ürkütmeyin, lütfen..."

"Aşağı inerse ona dondurmamı veririm," dedi sol burun deliğinden sümüğü akan bir çocuk.

"Teşekkür ederim, evlat, fakat bırak da onunla ben ilgileneyim..."

"Hay, amca, ağzından sarkan şu şey ne?" diye sordu küçük bir kız.

"Boş ver sen onu... Her ne ise, onu ve maymunu istiyorum... Tamam mı?"

"Tamam, amca... Elin neden kanlı?"

"Önemli değil... Şimdi lütfen, herkes geri çekilsin... Onu ür-kütüyorsunuz..."

Kalabalık laf dinleyen cinstendi. Yetişkinler ve çocuklar, herkes geri çekildi. Fazla değil, ama çekildiler yine de.

Harry kamyonun tepesine baktı.

"Bozo, benim... Hatırladın mı beni? Aşağı in... şunu da getir... şeyi... ağzındakini. Bunu yaparsan ömür boyu arkadaş olabiliriz, sana söz veriyorum! Bozo, duyuyor musun?"

"O ağzındaki ne, amca?" diye sordu aynı küçük kız.

"KAHRETSİN, BENİM PARMAĞIM! ŞİMDİ ANLADIN MI?"

"Parmağınla n'apıyo, amca?"

Harry aynı düş haliyle kamyonun üzerinde oturmaya devam eden Bozo'ya baktı.

Harry kamyonun şoförüne döndü.

"Bir şey bul bana. Lezzetli bir şey... Maymun olsaydın yemek için aşağı ineceğin bir şey!"

"Hı?"

"Tamam, boş ver... şu çubuklu dondurmamalardan ver."

"Neli olsun?"

"Muzlu."

Şoför kamyonun arkasına gitti.

Harry maymuna baktı yine.

"BOZO! ACIKMIŞ OLMALISIN! SANA YİYECEK BİR ŞEY VERECEĞİZ, ANLADIN MI? YEMEK!"

Bozo küçük bir ses çıkardı.

Harry gülümsedi.

Sonra Bozo parmağı ağzından çıkardı, baktı ve tekrar ağzına sokup çiğnemeye başladı.

"KAHRETSİN! ONU DEĞİL! DUR DUR DUR!"

Bozo çiğnemeye devam etti. Şoför Harry'nin yanına gelip, "Muzlu kalmamış..." diyerek eline dondurmaya vermeye çalıştı.

Harry dondurmaya eliyle vurup caddeye fırlattı. Harry kamyonun yan tarafından tırmanmaya çalıştı, fakat fazlasıyla kaygandı, tutunacak bir yer yoktu.

Harry durdu.

Kanlı elin kamyonun yan tarafında çirkin ve tuhaf bir leke bırakmıştı.

Harry başını lekenin üzerine koyup dinlendi.

"Kahretsin... tanrım..."

Sonra başını kamyonun yanından çekti. Tekrar kamyonun tepesine baktı.

Bozo son bir çiğnemeyle meşguldü...

Sonra ağzını yuvarlayıp tükürdü...

Ağzından fırlayan küçük kemik parçası asfalta düştü. Harry kemik parçasına baktı, sonra başını çevirdi.

Evine doğru yürümeye başladı.

Sonra bir ses duydu.

"HEY, AMCA, MAYMUN N'OLACAK?"

Harry döndü.

Sol burun deliğinden sümüğü akan küçük oğlan çocuğuydu.

"Senin olsun..."

"YAŞASIN! YAŞASIN! YAŞASIN!"

Harry evine doğru yürümeye başladı yine.

Park girişinde ambulansı görebiliyordu. İki-üç kişi bekliyordu orada... belki dört... belki daha fazla. Her şey bulanmaya başladı. Bekleyenlerden biri karısıydı.

"HARRY, AMBÜLANS BEKLİYOR! ORAYA MI GELELİM!"

Harry kolunu başının üzerine kaldırıp salladı, ucunda kanlı eli bulunan kolunu.

"HAYIR! HAYIR! GELİYORUM!"

Tuhaftı ama fazla bir şey olmamış gibi hissediyordu.

Fakat bir şey olduğunu biliyordu.

Yürürken yanında tuttu o eli, ve hiç bakmadı.

Bayan Johnson bahçedeki aynı yeri sulamaya devam ediyordu yanından geçerken.

"KOCAM," diye bağırdı Harry'ye, "SENİ EŞEK SUDAN GE-LİNCEYE KADAR DÖVMEYE GELİYOR!"

Ambulansa doğru yürümekten başka yapacak bir şey yoktu.

ŞAİRİ OYNAMAK VE OLMAK

4/12/92 11:42

Nereden başlamalı? Şairler hakkında ne düşündüğü sorulduğunda, "Şairler mi? Şairler çok yalan söyler," diyen Nietzsche'ydi, değil mi?

Geçmişe ve günümüz ait şiirleri okurken bu eleştirinin fevkalade yerinde olduğunu düşünmeden edemiyor insan. Ne kadar çok poz, caka... tanrıların seçilmiş elçisi olarak görülen şairi oynama çabası var. Şairlerimizi gerçekten tanrılar seçmişlerse, hakikaten kötü seçimler yapmışlar bence. Tabii ki, bütün Sanat'larda fazlasıyla aldatmaca ve dubara mevcut, fakat ben kendi özel alanlarını kirletmeye gelince şairlerin birinciliği kimselere kaptırmayacağı kanısındayım.

Şiiri eleştirmenin yazmaktan çok daha kolay olduğunu da kabul etmek zorundayım. Çok genç bir adamken *Sewanee* ve *Kenyon Review* dergilerindeki şiir eleştirilerini okumayı severdim. Ne kadar nonoş, züppe ve korunmalı tiplerdi o eleştirmenler, ve birbirlerine karşı –bazen– ne kadar saldırgan. Son derece zarif bir dille birbirlerini lime lime ederlerdi ve ben buna hayranlık duyardım,

çünkü benim dilim kaba ve dolaysızdı. Gerçi ben kendi dilimi yeğliyordum, yine de onların kullandığı dil beni şaşkınlığa sürüklerdi. Birbirlerine bu kadar centilmence göt ve geri zekâlı diyebilmeleri. Ancak, bunun ötesinde, şiirin sorunları ve bu konuda neler yapılabileceğine dair bazı öngörülerini vardı. Fakat dergilerin sayfalarını çevirip şiirleri okuduğumda şiirleri çok kötü bulurdum –sahte, soluk, bir yere gitmeyen, bulanık, sıkıcı... Basıldıkları sayfalara hakaret. Savaş yoktu, kumar yoktu. Ekşimiş süt. Fazlasıyla özenli olmanın zavallılığı. Eleştirmenlerin kendileri şiir yazmaya kalkıştıklarında, kaleme aldıkları eleştiri yazılarındaki tumturaklılık ve patlamadan eser yoktu. Şiir formuna geçtiklerinde ruhlarından arda kalanı başka bir yerde bırakıyorlardı sanki. Şiir nihai sınama alanıdır ve zamanımızda ya da geçmişte bu sınavdan yüzünün akıyla çıkanların sayısı pek az.

Şiir yaşadığınız yerden ve nasıl yaşadığınızdan ve sizi onu yaratmaya iten nedenden filizlenir. İnsanların çoğu daha 5 yaşındayken ölüm sürecine girerler ve her geçen yıl aşıkâr ve sakatlayıcı olandan sıyrılıp özgün varlıklar olma şanslarını biraz daha yitirirler. Kendilerini farklı kılan hayat deneyimleri edinmiş ve edinmeye devam eden insanlar, sıradan yaşamın kıyısında kalır ve genellikle harikulade ucubelere, kendilerine özgü vizyonları olan hayalperestlere dönüşürler. Belki bunda talihin de payı olduğu söylenebilir, fakat öyle bile olsa bu pay çok büyük değildir, çünkü her gün karşınıza seçenekler çıkar ve yanlış seçimler, hayat karşısı seçimler yaparsanız, gömülmeden çok önce ölürsünüz.

Şiiri en iyi yazanlar yazmadan duramayan ve sonucu ne olursa olsun yazmayı sürdürecektir olanlardır. Çünkü, yazmazlarsa, başka bir şey gelecektir başlarına: Cinayet, intihar, delilik, tanrı bilir başka neler. Sözü yazma ediminin kendisi mucizevidir; lütuftur, talih-tir, müziktir, devam etmektir. Ortalığı süpürür, boku tanımlar, kışınızı ve sizinkiyle birlikte pek çok insanın kışını kurtarır. Bütün bunların içinden ün de çıkarsa, dikkate almamak, bir sonraki diziniz ilk diziniz olacakmış gibi yazmaya devam etmelisiniz.

Ayrıca, sayıları fazla olmamakla birlikte, başka yazarlar da var.

Fakat kendi adıma, hiçbir şeyin yararı olmadığı zamanlarda bana devam etme gücü veren yazarların sayısı 6-7'yi geçmez.

Ve her ne kadar övgülere kapılmamak gerekse de, bazen insan kendine tadını çıkarma izni vermeyi de bilmelidir. Avustralya'da bir cezaevinde yatan bir mahkûm bana, "Sadece senin kitapların hücreden hücreye geçiriliyor," diye yazdı.

Fakat şiir üzerine yeterince konuştum burada; bu gece birkaç tane yazmak için zaman var hâlâ. Birkaç bira, bir puro, radyoda klasik müzik. Görüşürüz.

–Charles Bukowski

SON

İÇİNDEKİLER

Mantığın Ardındaki Mantık, 5
Aşk, Aşk, Aşk, 9
Cacoethes Screibendi, 12
Tecavüzcünün Hikayesi, 17
80 Uçak Seni Temize Çıkaramaz, 28
Manifesto: Kendi eleştirmenlerimiz olması için bir çağrı, 35
Barişi satmak, yavrum, zordur, 37
Akranlarımı inceliyorum, 42
Keşke uykuda olabilseydim, 45
Yaşlı bir usta, 47
Allen Ginsberg / Lois Zukovsky eleştirileri, 52
Bukowski Bukowski üzerine, 59
Pis Moruğun notları, 62
Kahramanın yokluğu, 67
Barbekü soslu İsa, 72
Ah, özgürleşim, özgürlük ve aydaki zambaklar!, 79
Dolaptaki Kedi, 82
Pis Moruğun notları, 91
Ses ve Tutku, 96
Şiiri kızları yatağa atmak için yazıyorum, 103
Dehşet evi, 115
D.A. Levy üzerine adsız bir deneme, 118
Henry Miller Pacific Palisades'de sefa sürerken ben sefilhanede yaşıyor ve hâlâ sekse dair yazıyorum, 120
Bu şiirlere önsöz, 129
The Outsider, 132
Vern'in karısı, 143
Pis Moruğun notları, 149
Pis Moruğun notları, 153
Kadınları döver, 158
Pis Moruğun notları, 162
Pis Moruğun notları, 167
Pis Moruğun notları, 171
Doğu Hollywood: Yeni Paris, 177
Kumarbaz, 198
Doğu Hollywood'un Kazanovası, 207
Kabadayı, 229
İstilacı, 238
Şairi oynamak ve olmak, 253

